

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
64**

V ŠEJN

**CENA
40 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŽIVEĆEŠ JOŠ SAMO TRI DANA

★ SEJN ★

DŽEK SLEJD

**ŽIVEĆEŠ JOŠ
SAMO TRI DANA**

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA WESTERN ROMANA

Š E J N

Broj: 64

Glavni i odgovorni urednik:

Svetožar TOMIĆ

Urednik:

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:

Jack Slade

THREE MORE DAYS FOR YOU TO LIVE

Recenzija:

Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:

Miloš SIMIĆ

Lektor:

Olivera ŠIJAKČKI

Tehnički urednik:

Ferenc BARAT

Naslovna strana:

Ferenc BARAT

Korektori:

Marta MLADENović

Marija FEHER-MAJER

Štampa: 6. IX 1984.

Tržište: 16. IX 1984.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetožar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — THREE MORE DAYS FOR YOU TO LIVE. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Debelo uže se zateže i najookoreliji bandit Teksasa Rotbart Dženkins, strah i trepet ovih krajeva, poče da mlatara vrhovima čizama kroz uzavreli letnji vazdun.

Radoznali ljudi, koji su se tu okupili, uzdahnuše s olakšanjem. Jedan đavolski opasan pucaroš koji je bez milosti obarao sve što se ispred njega mrda, krenuo je na daleki dugi put bez povratka.

— Gotovo je, Šejne — reče Majk Stoun, šerif San Antonija.

Obrisao je kariranom maramicom znoj sa čela i pogledao visokog, snažnog čoveka pored sebe.

Tog trenutka jedan mali Meksikanac bojažljivo povuče Zapadnjaka za rukav i pruži mu neki beli papir.

Zapadnjak uze hartiju iz ruke dečaka.

Počeo je da čita.

„Uhvatićemo te sigurno, kućkin sine. Neće proći ni tri dana, a ti ćeš biti mrtav čovek, Šejne.

Prijatelji Rotbarta Dženkinsa.”

— Ko ti je dao ovaj papir, dečko? — osmehnu se Šejn i stavi jedan dolar u ruku mladom Meksikancu.

— Gracija, senjore — odgovori dečak i razvuče usne. — A to što pitate za papir, dao mi ga je neki Amerikanac ispred kuće senjore Lopez na Balcon hajtsu.

Da, dalje nije morao da pita. Šejnu je sve već bilo jasno. To je taj deo grada gde su se nalazili burdelji i kuće za zabavu.

— Možeš li makar malo da se setiš kako je izgledao taj čika koji ti je dao papirić? — upita Šejn i pomilova po kosi simpatičnog dečaka.

— Pa tako — žmurkao je mali Meksikanac. — Za glavu je niži od vas. To je sigurno. Grubo, namršteno lice, čekinjasta brada kao kaktus. Jako široka ramena, zdepast a snažan kao bik. Ima veliki okrugli trbuh. Košulja crne boje, a na njegovom pojasu presijava se srebrna kopča.

To može biti samo Dinamit Braun, najmoćniji čovek iz Dženkinsove bande.

Pošto je tako dobro opisao čoveka koji mu je dao papir, Zapadnjak pruži dečaku još jedan dolar.

Mladi Meksikanac se zadovoljno smeškao

— Da li je potrebno da ja tom čoveku odnesem neki drugi papir? — upita dečak. — Možda vaš odgovor?

Zapadnjak se zamisli.

— Da, momče — reče on posle izvesne pauze. — Možeš mu slobodno poručiti, ako ga vidiš, da malo opere svoj zadrigli vrat i očisti žizme da bi na vešalima izgledao sasvim pristojno, a ne kao neka bedna skitnica.

Mladi Meksikanac se cerekao. Udaljio se brzo.

Radoznalci su se već razilazili. Razgovarali su vatreno o onome što se pred njihovim očima dogodilo.

Taj okoreli ubica Rotbart Dženkins bio je i u ovom teškom trenutku za njega više nego hrabar. Ali, na kraju ceremonije je osetio strahovit bol u kolenima i mladi pomoćnik dželata je morao da ga pridrži da veliki gazda ne bi pokleknuo pre nego što stigne do te đavolske sprave koja mu je tokom celog života visila nad glavom.

Šejn je bio taj koji je tog lupeža Dženkinsa, bandida i ubicu od koga se ledila krv u žilama ljudima u ovom delu zemlje, po nalogu Sedme brigade, doveo iz Brazade i predao ga u ruke šerifu u San Antoniju.

Šerif Majk Stoun podiže obrve i upitno pogleda visokog čoveka.

Zapadnjak nije odgovorio ništa. Pružio mu je papirić koji je dobio od dečaka.

— Dinamit Braun, verovatno — mrmljao je Stoun. — Ali, ko li mogu biti ostali. Šejne?

— Ko? — ponovi pitanje visoki čovek. — Elroj Fledžerald, kome se smesio kuglu u rame. Taj sigurno pripada bandi, i nestrpljivo čeka da mi što pre vrati mišo za drago, Majk. Osim toga, računam na Guljermo Vugu i Keta Baseta. Rotbart Dženkins je bio sam kad sam ga uhvatio kod njegove senjorite. Njegovi prijatelji su mi za petama, to je sasvim jasno. Nisu nikako mogli da mu pomognu i spase ga vešala, ali utoliko su se opasnije naoštrili na mene. Odlučili su da me uklone za ovog sveta po svaku cenu.

— Nije mi ni na kraj pameti palo da će ti lešinari iz Dženkinsove bande da se usude da zakorače u San Antonio — reče šerif iskreno.

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Hm! — dunu on kroz nos. — Možda imaju pomoćnike pri ruci. Mene, da budem iskren, brine jedino Dinamit Braun. Taj lupež zna da rukuje dinamitom kao što iskusni pušaći savijaju svoju cigaretu. Taj može da ti izvuče stolicu ispod zadnjice, a da ti to uopšte ne primetiš. Da je u pitanju upucavanje, ja bih njega lako sredio, ali taj nitkov je opasan s druge strane, šerife. Ako njemu uspe da mi podnetne to đavolski opasno oružje ispod zadnjeg dela tela, onda ćete morati da me skupljate na čebetu u sitnim komadićima i verovatno mi više neće biti potreban kovčeg u kome ću biti sahranjen.

— Može se sakrati i u delovima — šalo se šerif.

Zapadnjak ga kucnu rukom po ramenu.

— Šta da kažem? — mrmljao je visoki čovek. — Mislim da je ipak velika stvar ako neko ima iskrene prijatelje. Hajde, idemo u salun i popićemo po jedno piće da malo pročistimo stomak. Tako osećam neku mučninu posle gledanja ovog pogubljenja.

Još samo nekoliko radoznalih ljudi stajalo je u dvorištu zatvora. Lanac pomoćnika šerifa koji je osiguravao pogubljenje, počeo je da se raspada.

Zapadnjak je pogledao u pravcu gde se nalazio obešeni bandit i za trenutak skinuo šešir.

Još pre nego što su Zapadnjak i šerif stigli do kapije unutra je ušao neki vitak sedokosi džentlmen u elegantnom odelu za putovanje, a iza njega je koračala crnokosa devojka, mlada i lepa. Muškarcima je zastajao dah, a srce ubrzano kućalo kad su pred sobom ugledali ovaj raskošni raj za oči.

Mora da je imala oko dvadeset godina. Mlada i sveža kao pupoljak ruže. Na sebi je imala kostim sa naglašenim strukom i moderan šešir.

Oči prelepe devojke se raširiše od straha kad je ugledala obešenog čoveka kako mlata nogama na uzavrelom letnjem suncu.

Stari, sedi čovek je uhvati za ruku. Njegovo lice je bilo opaljeno suncem. Oči su mu bile bistre i oštre. Brada je na donjem delu lica visila kao zaleđene kapi vode usred zime.

— Mister Šejn, zar ne? — upita sedokosi.

Zapadnjak se okrete prema njemu. Sedokosi ga uhvati pod ruku i povede ga u stranu.

Trudeći se da to niko ne primeti, pokazao je Zapadnjaku neki amblem. Tek posle toga rekao je kako se zove.

Bilo je to jako poznato ime. Radilo se o bivšem generalu koji je sada u politici igrao jednu od vodećih uloga. Bio je to čovek koji je pripadao samom vrhu gazda Sedme brigade za koju je radio Šejn.

Zapadnjak je dosad poznao tog čoveka samo po nadimku „general”.

— Ni reči o Sedmoj brigadi — reče general prigušenim glasom. — Čak ni moja rođena kćerka ne zna ništa o tome, Šejne. A, ja sam došao ovamo da s vama razgovaram o jednom posebnom zadatku. Da li vam neće biti teško da me potražite u hotelu „Leksinor”?

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Slažem se — odvrati on. — Ali, pre toga moram da sredim neke stvari koje su jako hitne, generale.

General se predstavio šerifu, a zatim ih sve upoznao sa svojom kćerkom Maidžori.

U očima lepe devojke sevinuše munje kad je ugledala Zapadnjaka. Bila je već toliko mnogo priča čula o tom čoveku.

On se pokloni i skide „stetson“.

— Ne želim da budem nametljiv — osmehnu se Šejn — ali, nema sumnje da ste vi najlepší biser koji se može videti i s jedne i druge strane penušavih talasa Rio Grande.

Devojka rastavi svoje lepe usne.

— Čula sam da volite lepe žene, Šejne — reče devojka, igrajući se svojim rukavicama. — I, devojke svakako moraju biti oprezne kad je u pitanju neki takav momak kao što ste vi. Čini mi se da tu nema preterivanja!

— Tačno je da sam oduvek više voleo da budem u društvu lepih žena nego da se skrasim na jednom mestu i posvetim se gajenju stoke — priznao je Šejn. — Eto, zato i nemam svoj ranč. A sada vas molim da mi oprostite, moram vas napustiti, jer idem u grad da obavim jedan važan posao. Može li tako, da se nađemo večeras u sedam sati, generale?

— Bez titule, molim vas, Šejne — reče general tiho. — Želim da ovde niko ne sazna ko sam ja. Držite se i vi toga, šerife. Meni bi više odgovaralo da dođete u šest sati.

— Dogovoreno!

Zapadnjak ubiza korak i znatno niži šerif je imao dosta muka da održi korak s njim.

Zapadnjakova stara Grula nalazila se u štali za iznajmljivanje konja na kraju grada. Visoki čovek stade i osmehnu se Majku Stoumu.

I šerif je imao nameru da prošetala kroz gradsku četvrt za raznođu u Balkons Hajtsu i da pogleda da li je tamo sve u redu. Ali, dao je prednost Šejnu i nije hteo da mu smeta.

— Mislíš li da se Dinamit Braun ili neko drugi iz Dženkinsove bande muva ovde po gradu? — upita šerif.

Šejn odmahnu glavom.

— Ne verujem — odvrati on. — Mada to nije moguće. Da je tako, ja bih već odjurio kao vetar da pronađem pre nego što uspeju da mi postave zamku i pokušaju da me upucaju kao prerijskog zeca. Ja sada idem da se raspitam kod snjorite Lopez. Možda ću nešto saznati.

— Banditi te stalno drže na oku, Šejne. Budi oprezan, amigo!

Zapadnjak se uputi u štalu i uskoro izvede napolje svoju sivu Grulu. Uzjahao je.

— Naravno, jasno je kao dan da oni žele da me to pre srede, šerife. Ali, to su dosad mnogi pokušali, i, kao što vidiš, nije im uspelo. Većina njih leži koju stopu duboko ispod zemlje i spava većitim snom

II

Balkons Hajts je nekada bila vrlo otmena četvrt grada sa kućama u španskom stilu. Znači, sa prostranim unutrašnjim dvorištem, balkonima i prozorima sa gvozdanim rešetkama.

Sada su u najvećem delu tih kuća bile smeštene kantine, saluni, jazbine za kockanje i burljeli.

U ostalim kućama stanovali su ljudi koji su ovde u gradskoj četvrti za zabavu zarađivali sebi za život i još drugi gradski ološ. Uvažene gradske dame iz San Antonija frkale su kao divlje mačke kad se povede razgovor o Balkons Hajtsu.

Sunce je svoju žutu glavu približilo zapadu. Ali, još uvek je bilo toplo. Skoro da se skorpion mogao ispeći na kamenu pod jacinom njegovih vrelih zraka.

Kao barut sitna prašina dizala se u vazduh pod udarcima kopita Sejncve Grule.

U Balkons Hajtsu bilo je u ovo doba mnogo življe nego obično. Jer, pogubljenje Rotbarta Dženkinsa navuklo je tmurne oblake nad gradom. Opasnost kao da je visila u vazduhu. To da je šerif Majk Stoun naredio da se moćni gazda ozloglašene bande obesi u zatvorskom dvorištu umesto na placi, uzburkalo je krv u mnogim žilama i izazvalo nezadovoljstvo.

Jer, zatvorsko dvorište obuhvatalo je mnogo manje prostora nego li placi i očekivano narodno slavlje je izostalo.

Zapadnjak je mislio da je odluka šerifa sasvim ispravna. Čak je i nagovarao Majka da tako postupi.

Zvuci gitare i muzika sa klavira odjekivali su preko vrele ulice. Raznorazne dangube i probisveti stajali su naslonjeni na stubove pored trotoara ili su se tromo kretali prema debeloj hladovini.

Ispred jedne kantine neko šareno društvo je veselo podrskivalo ispod krova od slame. Boce opletene prućem kružile su unaokolo.

— Hej, dugonogi! — doviknu jedna upadljivo našminkana devojka iz saluna visokom jahaču. — Hajde, popi s nama koji gutljaj, za srećan put u pakao Rotbarta Dženkinsa.

— Prijatelji' — uzviknu neki podnapiti farmer. — Pa, to je Šejn, glavom i bradom. On je Dženkinsa oterao na vešala. Jena, Šejne, popijte nešto s nama, amigo!

— Nekom drugom prilikom, momci — odvrati Zapadnjak i potera Grulu dalje.

S balkona jednog bordelja smejale su se tri devojke i otvoreno mu nudile svoje usluge.

Zapadnjak se osmehnu vragolasto i namignu.

Skrenuo je levo iza ugla prema kući za zabavu sinjore Lopez koja se nalazila na jednom uzvišenju.

Zidovi i fasade zgrada, isprekidani vratima i kapijama koje su vodile unutra u kuće, sabili su se s obe strane uzane ulice.

Crveni fenjeri na ulazu kuće radosti već su goreli. Na suprotnoj strani ulice nalazila se neka zgrada s niskim krovom, trošnom drvenom nastrešnicom i fasadom koja je bila sva ispucana i nagrižena zubom vremena.

Kuća za zabavu nalazila se nešto malo uvučena od reda kuća s te strane ulice.

Široke stepenice vodile su prema ulazu. Tamo gore stajao je neki snažni crnac u svečanom odelu za posluhu koje je bilo tako elegantno da bi čak i generalska uniforma nekog admiralu mornarice morala da se postidi pred njim. Na glavi je imao kapu sa ugraviranim natpisom i netremice je gledao u Zapadnjaka.

Visoki čovek je imao nameru da sjaše. Ali, nešto kao da nije bilo u redu! Ponašanje crnog portira bilo mu je jako sumnjivo.

Ispod kačketa, na širokom čelu ogromnog crnog čoveka, presijavale su se na suncu krupne graške znoja i momak je nespretno savijao svoje ruke kao da ga sam đavo bocka nekim nevidljivim iglama.

Zmarci prodoše kroz Zadnjakovo telo. Nešto kao da ga je preseklo. Opasnost! — opomenuo ga je njegov nepogrešivi instinkt.

Njegova brza desnica prilepi se munjevito za „remington”. Okrenuo je glavu tako da je mogao da vidi sve unaokolo.

Na drugom prozoru desno od balkona na prvom spratu zveznu puščanu cev dok se naslanjala na gvozdenu orgadu prozora.

Istovremeno je Zapadnjakovo oštro oko primetilo da se na niskom krovu kuće za zabavu pojavila figura nekog čoveka iznad zida. Njegovo dežmekasto telo, sa šeširom širokog oboda, ocrtavalo se na plavom nebu.

Revolver u njegovoj ruci blesnu na suncu.

Sejn je odmah poznao ko je taj momak. Nije bilo sumnje, to je Ket Baset iz Dženkinsove bande, ubica iz Brazade.

Sve se dogodilo tako brzo. Portir crnac mogao je kasnije da kaže samo nešto neodređeno. Nije mu stvarno bilo jasno šta se u tom kratkom vremenu dogodilo.

Zapadnjak odskoči s konja u stranu kao da ga je zmija ujela. Istovremeno je zgrabio „remington” i stegao ga u svojoj desnici.

Čovek iza prozora kuće za razonodu je pritisnuo obarač oružja. Pucanj odjeknu i tuga zviznu iznad praznog sedla sa koga se Zapadnjak samo delić sekunde ranije kao panter bacio na zemlju.

Ket Baset kriknu zadovoljno i osu paljbu iz oba „kolta” koje je držao u rukama.

Zapadnjak se bio prilepio za zemlju i još jednom osmotrio gde se nalaze njegovi neprijatelji koji tako olako misle da će bez ikakvih teškoća izići na kraj s njim i već u prvom susretu uputiti visokog čoveka tamo gore u pakao. Trajalo je to samo delić sekunde. Šejn je nanišanio.

Čovek iz Brasade nagnuo se iznad ivice krova.

Kugle koje je uputio padoše ispred Šejnovih nogu i podi-goše čitav oblaak prašine.

Šejnov „remington” oglasi se samo dva puta.

Ket Baset riknu. Posinuo je i glavačke pao na drvenu nastrešnicu. Probio je i pao kao klada na zemlju.

Grula je svojim telom štitila Zapadnjaka od podmuklog strelca sa prvog sprata burdelja.

Taj bandit sa puškom bio je Giljermo Vega. Kriknuo je besno i pokušao da nanišani tamo gde se nalazio Šejn. Ali, ni kako nije uspeo da ispred svoga nišana ugleda visokog jahača.

Besan kao ris, pritisnuo je obarač puške. Odjeknu pucanj i kugla pogodi konja koji je svojim telom štitio Zapadnjaka. Ali, pre nego što je životinja pala na zemlju, Zapadnjak je već bio na nogama. Đavolski precizan „remington“ bljunu vatreni štap prema mestu gde se nalazio Vega.

Bandit je morao da se sagne.

Sledeća Šejnova kugla zviznu đavolski precizno iznad glave bandita i udari o zid iza devojke za zabavu koja je goja, kao od majke rođena, čučala pored Vege očiju iskrivljenih od straha.

Vega opsova gadno i iz njegovih usta pojurio je čitav mali potok prostačkih reči koje je u besu uputio Zapadnjaku.

Zapadnjak se oprezno povukao nekoliko stepenica naviše. Sada se već nalazio pored crnog portira koji je ukočeno stajao tu i nije mogao ni da se makne.

Šejn je gurnuo vrata. Kao prerijski macak skočio je divlje i utrčao unutra u burdelj. U njegovoj ruci nalazio se revolver.

U predvorju zgrade stajale su dve devojke za zabavu i tri muškarca koji su se baš tog trenutka spremali da izađu napolje.

Njihovi pogledi okrenuše se prema Šejnu.

Zapadnjak se nasloni leđima na zid. Negov pogled bio je stalno uperen prema stepenicama. Polako i oprezno je napunio ponovo svoj „remington“.

Senjora Lopez, jedna pozamašna debela žena, koja je imala oko četrdeset godina, pojavi se odjednom na vratima unutrašnjeg dvorišta, tiho i nečujno kao da je iz zemlje iznikla. Pratili su je trojica snažnih moniaka.

Žena je teško disala i doviknula Šejnu piskavim glasom.

— Isprobavajte svoje pucačke sposobnosti na nekom drugom mestu, senior! Hajde, sada se gubite i da vas moje oči nikad više ne vido!

— To vi preporučite vašim gostima, madam — odgovori Zapadnjak mirno.

Namignuo je lepom devojci za zabavu koja je ukočeno stajala u predvorju i pojurio uz stepenice.

U hodniku na prvom spratu nije bilo ljudi. Niko se nije usudio da svoj život radi puke radoznalosti stavi na kocku.

Bilo je đavolski sparno ovde i unakolo se širio težak miris parfema i znoja.

Hodnik je na kraju skretao ulevo. Zapadnjak je čuo kako se neka vrata s treskom zatvaraju.

Koraćao je brzo napred. Prošao je pored vrata sobe iz koje je Giljermo Vega pucao na njega. Devojka je još uvek ukočeno

sedela na krevetu obnaženih grudi i kao da nije ni primetila Zapadnjaka.

Plavosivi oblak dima od baruta lebdeo je u zagušljivom toplom vazduhu.

Šejn je oprezno išao dalje. Sada je zamakao iza ugla hodnika. Zamalo nije naleteo na nekog gospodina u dugačkim gaćama sa cvetovima i šeširom na glavi koji je promolio glavu u hodnik da čuje šta se to dešava.

Pozadi su jedna vrata vodila prema nastrešnici iznad ulaza sa stubovima.

Visoki čovek otvori polako vrata i pogleda napolje.

Vega je očigledno pretrčao preko nastrešnice, koja je istovremeno služila kao balkon, prebacio se preko ograde i sada se upravo klatio na zidu koji se nalazio na kraju zgrade prema susednom dvorištu.

Bandit je pokušavao da dospe do zida susedne kuće, skoči preko zida i da se izgubi bez traga i glasa između kuća, koliba i vrtova.

U dvorištu se nalazio vodoskok, i to baš na onom mestu iznad koga je na zidu strajao Giljermo Vila. Oko vodoskoka nalazio se ukrasni bazen sa raznim šarenim ribicama.

Meksikanac je bio gore, udaljen skoro trideset jardi od površine vode.

— Bandido! — čoviknu Šejn Meksikancu u svetlom lanenom odelu.

Giljermo Vega se okrete prema Zapadnjaku. Njegovi beli zubi blesnuše. „Vinčesterka“ je bila prijavljena uz njegov kuk.

Meksikanac je pucao odmah, ali Zapadnjak je reagovao za delić sekunde brže. To je i odlučilo.

Giljermo Vega riknu kao upucani bivo. Kugla koja ga je pogodila đavolski precizno okrenula ga je na sasvim suprotnu stranu. Ispustio je pušku iz ruke i njegovo telo polete dole prema ukrasnom bazenu sa ribicama. Međutim, nije upao u vodu, već je jedan deo njegovog tela udario na tvrdo tlo tamo gde su se spajali voda i zemlja.

Sitne kapljice bistre tečnosti poleteše u vazduh.

Šejn se osvrnuo na sve strane. Nikakva opasnost mu nije pretila.

Visoki čovek prebaci noge preko ograde i polako poče da silazi sa krova.

Sinjora Lopez i neke devojke za zabavu, od kojih je većina bila skoro naga, pritrčашe da vide šta se to dogodilo. Iza njih su se oprezno približavali i gosti burdelja.

Vlasnica kuće frktala je kao divlja prerijska mačka i neprestano stenjala.

Njene debele okrugle ruke podigoše se uvis i udariše jedna o drugu. Prsteni zvecknuše na njima.

— Grom i pakao! — vikala je krupna vlasnica burdelja. — Pa to je pravo pravcato ubistvo za moju uglednu kuću. Opet

mrtav čovek! Ja pošteno radim i ne pružam utočište nijednom zločincu koji poželi da se tu sakrije! Šta je sada to opet? Uvek nailaze neki bezobzirni!

— Nemojte se toliko uzrujavati! — reče Zapadnjak mirno. — Ja mislim da je najbolje ako sada smesta pozovete šerifa. On će sigurno imati da vam postavi nekoliko pitanja, a i ja takođe, madam.

Oštar Šejnov pogled presekao je ženu. Nije se usudila da kaže nijednu reč. Samo su se njene pozamašne grudi dizale i spuštale od uzbuđenja. Devojke za zabavu i posetioци kuće su se kikotali. Očigledno da nisu bili baš mnogo zainteresovani za ovaj ozbiljan razgovor.

Potcenjivački pogledi iza stisnutih očnih kapaka presecali su visokog čoveka sa svih strana.

Šejn je bio izgubio svoj „stetson“ sa glave. Ubrisao je znoj sa čela i zabacio pramenove kose u stranu.

Giljermo Vega je bio mrtav. Zapadnjak ga je samo ranio, kao što je i nameravao kad je uputio hitac u pravcu bandita. Ali, prilikom nesrećnog pada na ivicu bazena lupež je zadobio teške rane na glavi.

Gosti kuće i devojke za zabavu su uslužno napravili prolaz kad je Zapadnjak krenuo napolje.

Ket Baset ležao je među odvaljenim komadima zgrade i poslednjom snagom se borio da preživi još koji trenutak više. Zakašljao se bolno kad je Zapadnjak čuñnuo pored njega.

— Ti prokleti pasji sine — krkljao je čovek iz Brazade. — Mene si davolski opasno sradio. Gde je Vega?

— On je već mrtav čovek — odgovori Zapadnjak kratko. — A, ima li još nekog iz vaše bande ovde u gradu?

— Ne! — izusti bandit i nakašlja se. — Dinamit i Kid nisu znali da ćemo te nas dvojica namamiti ovde u klopku i da te još danas sredimo zauvek. Sigurno se ne bi složili s našim planom. Ali, Dinamit će ti potprašiti tur da ćeš se češati i na onom svetlu gore kad te bude bez milosti uputio u večna lovišta. I, tamo ćeš sigurno stići u komadima, ti, kopile.

Čovek na umoru govorio je s naporom i isprekidano. Ponaku reč je jedva uspevao da izgovori do kraja. Nešto je prošlo pored Zapadnjakovog uveta, a da visoki čovek uopšte nije mogao da razumie šta je bandit hteo da kaže.

Kid je, u stvari, bio Elroj Fiedžerald, mali buskadero. Ket Baset i Giljermo Vega su bili sigurni da će Šejn sigurno saznati od dečaka Meksikanca gde je dobio ceduljicu i ko mu je tutnuo u ruku.

Nijednog trenutka nisu sumnjali u to da će se visoki čovek pojaviti na licu mesta.

Pretpostavka obojice bandita se u potpunosti obistinila, ali kraj je bio drukčiji nego što su oni zamisljali.

Ket Baset uzdahnu. Zapadnjak je već bio pomislio da je bandit već otputovao na daleki put bez povratka, ali žilavi momak je još jednom otvorio oči.

Hoćeš li se postarati o tome da moja sahrana bude pristojna kako to dolikuje svakom čoveku na ovom svetu, Šejne? — upita on, prikupivši poslednju snagu pre nego što je izdahnuo.

— Da.

— To je lepo s tvoje strane, Šejne. Želim jedan uglačani kovčeg sa metalnim drškama i ukrasima. Moji stari sahranjeni su u nekim nezgrapnim sanducima od grubog drveta, kao i mnogi drugi. Ali ja ... želim da ...

Zakašljao se i izdahnuo.

Zapadnjak sklopi njegove očne kapke.

— Imaćeš svoj kovčeg — reče Zapadnjak glasno. — Možda najviše zbog toga što nisi naučio da bolje gađaš.

III

Majk Stoun i jedan njegov pomoćnik slušali su Zapadnjakovu priču o tome šta se dogodilo. Svedoci su bez dvoumljenja potvrdili da se sve u dlaku dogodilo tako kako je opisao visoki čovek.

Senjora Lopez nije zatvarala usta. Tvrdila je da nema nikakve veze s tom prokletom Dženkins bandom. A, nešto suprotno se svakako nije moglo dokazati.

— Moja kuća je otvorena za svakog — objašnjavala je ona Zapadnjaku i šerifu u svojoj radnoj sobi koja joj je istovremeno služila i kao dnevna soba u kojoj je razgovarala sa gostima i ponekad se i odmarala.

— Pokušavam — nastavila je ona posle izvesne pauze — da izbegavam bilo šta što bi moglo da naškodi ugledu moje kuće. Ali, mojim gostima ne mogu da zavirim u dušu.

Šerif joj postavi nekoliko dosta neprijatnih pitanja i debela žena se oznojila, trudeći se da nađe prave odgovore.

Zapadnjak je izašao iz kuće. Nije više imao potrebe da ostane dalje. Upucana Grula je već bila sklonjena sa mesta gde je pala i preko mesta gde se nakupila crvena krv nabacano je nekoliko lopata peska i prašine.

Šejnove stvari je neko odneo u hotel.

Visoki čovek se uputi u hotel gde je odseo.

Najpre je otišao u kupatilo.

Vest o pucnjavi se širila gradom kao kakav požar i ljudi su radoznalo posmatrali Zapadnjaka kao da je on neko vanzemaljsko biće. Ali, visokom čoveku to ni najmanje nije smetalo. Pomirio se već s tim da ga stanovnici San Antonija smatraju nekom retkom zverkom koja se kreće na dve noge.

Kada je završio s kupanjem bilo je već vreme da krene na zakazani sastanak sa generalom u hotelu „Leksmar”.

Taj otmeni hotel je bila prva zgrada na trgu. General je za razgovor rezervisao jednu posebnu sobu sa salonom, kako je

Zapadnjak saznao kada je upitao na recepciji gde bi mogao da nađe mister Smita.

Portir mu pokaza kuda treba da krene.

General je bio sam i pozdravio Šejna veoma ljubazno u sobi koja je bila veoma raskošno nameštena. Tamne zavese sprečavale su sunčeve zrake, koji su još uvek bili vreli, da prođu u sobu. Ovde je bilo tako prijatno i sveže.

Lampa je gorela, jer bi inače bilo mračno u prostoriji.

General nasu sebi i Šejnu viski i sodu u kristalne čaše.

Zapadnjak uze cigaretu iz drvene kutije na stolu.

Smestili su se u udobne fotelje od somota jedan naspram drugog.

General nije imao nameru da pravi bilo kakav uvod. Prešao je odmah na stvar.

— Posetio sam sa svojom kćerkom jednog mog dobrog prijatelja i daljeg rođaka starog Lorensa Mek Kantona na ranču „Brouken Erou“ koji se nalazi tamo dole pored velike reke Rio Grande. Lori se nalazi u veoma teškom položaju. Nije više baš tako mlad da se uhvati u koštac sa svim teškoćama, uz sve to jako slabo vidi, a posle pada s konja jedva se kreće. Venčao se sa jednom mnogo mlađom ženom od njega i zbog tog braka posvađao se sa svojim sinom jedincom iz prvog braka Lukom.

Zastao je za trenutak, a potom nastavio svoju priču. Zapadnjak je pažljivo slušao, pokušavajući da upamti svaku reč.

— Luk je moj rođak po ženskoj liniji, ali sve ovo nema nikakve veze sa Sedmom brigadom, Šejne. Ne, to nije momak kome treba pomoći. Naprotiv, to je jedna snažna momčina. Jako pametan i sposoban. Ali, na žalost, lakomislen je i razmažen. A, tvrdoglav je isto kao i njegov otac. Prema poslednjim vestima koje su doprle ovamo taj avanturista se u zadnje vreme mota negde po Meksiku. Kažu da živi od kocke i neverovatno brzog revolvera. Namerno traži opasnost i prkosi joj i pljuje đavolu u oči.

— Potpuno razumem tog momka — reče Zapadnjak koji sam nikako nije mogao da se skradi na jednom mestu, a uz to je posebno uživao u avanturama koje živo pruža. — I da se razumemo! Šta ja sada treba da uradim? Da urazumim tog nestašnog Luka Mek Kantona i ubedim ga da treba da se vrati kući? Čini mi se da ja nisam najpogodnija ličnost za to. Kako da nekom kažem da ne bude onakakav, kakav sam ja glavom i bradom? To svakako ne ide. I zato i hoću da saznam da li vi mene po nalogu Sedme brigade šaljete da razrešim taj Gordijev čvor, generale?

Šejn nije morao da prihvata one naloge koji mu se nisu dopadali i mogao je da odbije nešto što mu nije odgovaralo.

— Ne, Šejne! odvrati general mirno. — Čekajte najpre da odgovorim na vaše poslednje pitanje. Ovog puta nije u pitanju Sedma brigada. Ja vas lično molim da mi učinite uslugu.

— Pa, šta da vam kažem generale — namršti se visoki čovek. — U svakom slučaju, razmisliću o tome.

— Čekajte, Šejne! Najpre odjašite do ranča „Brouken Erou” i razgovarajte sa starim Mek Kantomom. Sada znate o čemu se radi. Treba pronaći tog Luka Mek Kantona i nagovoriti ga da se vrati na ranč. Tu će razgovarati sa svojim ocem, i to je njihova privatna stvar da li će se pomiriti ili neće. Ništa drugo ne treba da se radi, Šejne.

— Dobro, razumeo sam — procedi Zapadnjak kroz zube. — To bih mogao da preuzmem na sebe. Ali, konačnu odluku ću doneti tek posle razgovora sa starim.

General je bio zadovoljan što je Šejn u neku ruku pristao da prihvati zadatak, naravno, uslovno, dok ne bude saznao sve detalje od starog Mek Kantona.

— Ljudi iz Dženkinsove bande su mi za petama, i to Javolski opasno. Ket Baset i Giljermo Vega su danas u Balkons Hajtsu pokušali da me upucaju. Eto, nisu imali sreće. Ali, tu su još daleko opasnija dvojica, Dinamit Braun i Elroj Fiedžerald. Oni imaju svoje ljude, koji motre na svaki moj korak ovde u gradu. Sasvim sam siguran u to. Ostavili su mi još tri dana da živim, a onda će mi zavrnuti šiju kao mladom pevcu. Bar tako oni misle. To su i napisali na parčetu hartije koje je dospelo do mojih ruku. Namjeravam da za sve to vreme ostanem ovde u San Antoniju da ti kućkini sinovi ne bi pomislili da sam napunio gaće i izgubio se bez traga i glasa. Tek kad to sve bude gotovo, ja ću krenuti prema „Brouken Erou.”

— Možda bi trebalo da se odlučite! — predloži general. — Ja sam čuo vesti o pucnjavi u Balkons Hajtsu. Čestitam vam od sveg srca što ste uklonili sa ovog sveta tako opasne bandite, a da pri tom niste povređeni. Svaka vam čast. To svakako nije ni najmanje jednostavno. Sigurno!

Zapadnjak nije rekao ništa.

Podigao je čašu i nazdravio generalu. Uglavnom, nekakav sporazum je ipak bio postignut.

Ostali deo vremena časkali su o Sedmoj brigadi, njenim zadacima, uspesima i neuspesima. Šejn se raspricao o svojim avanturama dok je izvršavao neke zadatke.

General se zadovoljno smeškao.

— Meni se čini da ste vi naš najbolji čovek, Šejne — reče on iskreno. — To kažem pred vama, a to kažu i ostali. Mislim da ste već odavno zaslužili da dobijete medalju. Sigurno.

— Nemojte pomisliti da me neko može kupiti tim hladnim komadom gvožđa ili nečim sličnim, generale. Meni je drago što imam priliku da se danas borim za zakon, pravdu i red, a ne da me progoni nekakvo šarlatansko društvo po imenu Vels Fargo. Ali, ja se u svom srcu nisam mnogo izmenio.

— Uvek ste se borili da pravda pobedi. Šejne — reče general. — Mislim da ne pretrujem ako kažem da su ovoj zemlji potrebni takvi ljudi kao što ste vi. Uostalom, vi ste sa Vels Fargoom zaključili mi i tu je došao kraj svim razmiricama.

— Jeste! — potvrdi Šejn. — Mnogo štošta se tu izmenilo. Od mojih starih neprijatelja, tih nitkova, nema u rukovodstvu kompanije više nikoga. Znači, društvo je ipak izmenilo svoju poslovnu politiku.

— Ali, Šejne — prekide ga general — Pa to se sve dogodilo baš vašom zaslugom.

— I ja tako mislim: generale. Iskreno da kažem, ja Vels Fargo ne obožavam, a oni ne dižu na jarbol zastavu na moj rođendan. Ali, više nisam neprijatelj. To je ono!

— Neka tako i ostane — osmehnu se general. — Svaki sukob mora jednom da se završi. Posle toga zavлада mir i pomirenje zaraćenih strana. Rane se leče. Ali, ponekad nužnja rađa novu mržnju i krv se i dalje lije.

— Sasvim ste u pravu, ser — potvrdi Zapadnjak — Ali, budite sigurni da će još mnogo krvi poteći pre nego što Divlji zapad postane jedna mirna oblast. A, i posle toga! Negde će se pojaviti novi požar.

— E, to je ono najgore — odgovori general i sleže ramenima. — Da ispijemo još jednu bocu zajedno, Šejne?

— Moram biti oprezan, generale. Čim budem sa svog vrata skinuo tu đavolsku Dženkinsovu bandu, biću slobodan i onda se možete osloniti na mene. Učiniću sve što vam sice želi.

— Ah, da. Ja sam to zaboravio.

Neko je kucao.

Na poziv generala uskoro se na vratima pojavi njegova prelepa kćerka Mardžori. Osmehnula se zavodnički.

Rekli su joj da je razgovor između njenog oca i Šejna završen, bar onaj deo u četiri oka. Devojka je poželela da ode do hotelskog bara.

— Hoćete li me pratiti, Šejne? — upita ona i osmehnu se.

— Idem i ja s vama — reče general brzo.

— Nemoj, tata! — zamoli ga devojka. — Hoću da razgovaram sa Šejnom nasamo. Ili, ti misliš da sam ja još uvek mala devojčica na koju ti moraš da paziš i nijednog trenutka je ne smeš ispustiti iz vida.

Kćerka i otac se zagledaše jedno drugom u oči. Ipak, na kraju je general bio taj koji je morao da popusti.

Zapadnjak se zadovoljno osmehnuo. Jer, taj sedokosi general je bio poznat po svojoj strogosti. Svakog ko ne misli kao on sasekao bi kao britkom sabljom. Potčinjeni su ga hvalili, ali su se istovremno bojali i trčali bi da ispune ono što on još nije ni izgovorio.

Međutim, njegova mlada kćerka, raskošnih oblina, lepa i pametna mogla je da ga mota oko svog malog prsta.

Šejn mahnu rukom generalu koji je nameravao da ostane još nekoliko dana u gradu.

Zapadnjak uze svoj „stetson“ sa čiviluka. Mardžori stavi veselo svoju nežnu ruku ispod Zapadnjakove snažne desnice i uskoro su krenuli.

Mlada devojka je bila obučena elegantno, ali ne i nametljivo. Zapadnjak oseti njen diskretan parfem koji je neodoljivo podsećao na durđevak.

U baru hotela bilo se okupilo dosta ljudi. Verovatno gosti hotela i njihovi prijatelji. Sve sami muškarci.

Tih godina u ovom kraju nije bilo pristojno da se jedna mlada žena kao što je ta neobično privlačna Mardžori uputi ovamo u javni salon.

Šejn se osmehnu devojci i ponudi joj da sednu na klupu koja se nalazila na kraju krčme između dve divne palme zasađene u drvenim posudama.

Mardžori je odmahнула glavom i namrštila se.

— Ovde ćemo! — procedi ona kroz zube.

Stali su ispred šanka. Mnoge glave u salunu okrenuše se prema njima.

Mardžori i Šejn pogledaše jedno drugom u oči. Devojka nije znala šta da naruči.

Zapadnjak podiže obrve i raširi ruke. Predložio joj je da uzme neki blagi liker.

— Br! — strese se Mardžori. — To mi svakako ne bi prijal. Nikako.

Njene lepe oči podigoše se uvis.

— A, šta je ono tamo u toj zelenoj boci, Šejne? — upita ona i pokaza prstom na šta misli.

Šejn okrete glavu.

— Šta je to? Tekila, lepotice! — To je meksikansko piće i pije se sa limunom. Ali je đavolski ljuto i prodire kroz svaku žilicu čovečjeg tela, čak i do tabana koji trnu i jako opasno poku pritisnuti na donove čizama, a desi, se da čak i dugmad na pantalonama skaću kao da ih je sam đavo zavitlao.

— To je verovatno tačno — smejala se Mardžori zadovoljno. — Ali, šta se to mene tiče? Ja sada na sebi nemam ni čizme ni pantalone. Odlučila sam se Šejne. Uzeću tekilu.

Dobila je čašu pića koje je poželela. Zapadnjak je srkao viski iz male čaše.

Mardžori je najpre omirisala piće, zatim skrnula, a potom nagnula čašu.

Zagrcnula se. Počela je da kašlje.

Šejn stavi svoju veliku šaku na njena leđa i potapša je.

— Krčmaru, molim vas brzo jednu čašu vode! — poruči on.

— Nemojte, Šejne — viknu Mardžori odlučno. — Nemojte me podcenjivati, visoki čoveče. Ono što sam poručila, to ću i popiti. Krčmaru, čuli ste šta sam rekla i nemojte da se trudite.

Sada je crnokosa devojka pijuckala lagano tekilu u malim gutljajima i više nije kašljala.

Sve češće je zabacivala glavu unazad, a visoki jahač je sve više smanjivao rastojanje do njenih bujnih grudi koje su tako prkosno štrčale uvis.

Generalova ljupka kćerkica sve više se naginjala prema raspoloženom visokom Zapadnjaku. Sada se u njenim očima pojavio neki neobično crven plamen. Vatra kao da se razbuktavala i iskre su vrcale na sve strane. Oči lepe devojke su se kretale ukrug i probadale visokog čoveka do dna duše.

— Izgleda da ovde nema odbrane, pomisli visoki čovek. A, i čemu pružati otpor? Carobnim oblinama se ipak niko na ovom svetu verovatno ne može odupreti. A, i da u tome uspe, onda on nije onaj pravi čovek. Treba nešto i da ostane u našoj duši kad krenemo sa ovog sveta!

Hej, Šejne, murljao je Zapadnjak tiho, pokušavajući da se smiri. To što je general bio jedna od vodećih ličnosti Sedme brigade nije mu nimalo smetalo. Nije to bio razlog zašto je ostao ovde, mada je nameravao da krene dalje. Ali, ta prokleta Dženkins banda. I, đavolski opasna pretnja dinamitom! To se svakako ne sme potceniti. Nikako!

Zapadnjak ispriča o tome da su mu ti nitkovi već za petama i da motre na svaki njegov korak.

— Ala to mora da je uzbudljivo! — kikotala se Madžori. — A, ja sam čula da si se danas sukobio s dvojicom đavolski opasnih pucaroša.

Devojka se sada već naslonila na Šejna.

— Mora da si ti neki ludo hrabar čovek, Šejne! — ciknu ona veselo. — Kad to budem pričala svojim drugaricama...

Znači, iz tog pravca je duvao vetar. Ova lepotica je poželela da doživi nešto uzbudljivo o čemu bi kasnije mogla da priča nekome.

Zapadnjak je ocenio da lepu Madžori treba da ostavi za kasnije. Svakako ima vremena!

Devojka je ispila svoju drugu tekilu i Zapadnjak joj je na rastanku obećao da će se sresti s njom prvom prilikom koja se ukaže.

Madžori se kikotala veselo dok je Šejn pratio uz stepenice držeći je nežno za struk.

Dve tekile su upalile obraze crnokose devojke koji su sada goreli.

Madžori uputi Zapadnjaku još jedan zavodnički pogled. Zatim se uspravila i poljubila visokog čoveka u usta.

Zabacila je kosu unazad i potrčala uz stepenice.

Zapadnjakove oči zalepile su se za njene lepe noge. Iscerio se i uzdahnio. Krenuo je iz hotela.

Kada je prošao kroz vrata i osetio svež vazduh, Zapadnjak kao da se otreznio od svega što je dosad doživeo. Prošlo je samo nekoliko sekundi, a on je već zaboravio da je samo pre nekoliko trenutaka stajala pored njega ta mlada zavodnica Madžori.

Bilo mu je jasno da je mora što pre zaboraviti, jer opasnost sada vreba sa svih strana.

Njegov pogled je brzinom munje odmerio ulicu i prednje delove zgrada.

Sumrak je već počeo da širi svoj tamni plašt. Ulični fenjeri su već bili upaljeni.

Zapadnjak za svaki slučaj nasloni svoju ruku na dršku revolvera dok je ulazio u hotel. I, bio je u pravu. Često se dešavalo da ga neko baš tu čeka sa uperenim revolverom i đavolski opasnim namerama da ga pošalje što pre na onaj svet.

Blagi večernji povetarac donosio je osveženje.

A, onda iznenađenje za Šejna! Ništa se nije dogodilo na putu do hotela.

Ali, Zapadnjak nije mogao nikako da se otme utisku da ga neko stalno posmatra. Odlučio je da ipak ostane u hotelu, umesto da promeni mesto gde će prenoćiti.

Rešio je da ne ustukne nijedan korak pred tim banditima Dinamiton Braunom i Elrojem Fildžeraldom.

IV

Sledeće noći i preko dana koji je posle nje došao, nije se desilo ama baš ništa.

Šerif Majk Stoun je budno pratio šta se sve dešava, a sada je čak i Šejn imao neke svoje ljude koji su mu saopštavali šta se događa!

Ipak, nisu uspeali da saznaju ništa o tome da li se još dvojica najopasnijih članova Dženkinsonove bande nalaze u gradu.

Ali, Zapadnjak je instinktivno osećao da opasnost po njega lebdi negde u vazduhu.

Druge noći posle Dženkinsove smrti na vešalima, Zapadnjak je ležao u krevetu u svojoj hotelskoj sobi pokriven nekim lakim ćebetom i nemirno se prevrtao po krevetu.

„Remington” se nalazio ispod njegovog jastuka. Rezervni revolver nalazio mu se nadohvat ruke na noćnom stočiću.

Zapadnjakova soba nalazila se na prvom spratu, a prozor je bio okrenut prema dvorištu hotela. Šejn je zaključao vrata i namestio poprečnu gvozdenu šipku koja ih je osiguravala.

Noć je bila sparna, ali visoki čovek se ipak nije usudio da ostavi otvoren prozor. Ipak, podigao je donji deo malc uvis kako bi bar malo vazduha moglo da uđe unutra.

Zavesa su bile navučene. Zapadnjak je predosećao da se ove noći može dogoditi nešto đavolski opasno i zato je dogurao umivaunik do sredine sobe i na njega stavio staru dobru „parkericu” nabijenu sačmom i vezao je čvrsto kanaponi. Čev je okrenuo prema prozoru, a jedan drugi kanap zavezao je za obarač puške. Kraj kanapa je vezao za prozor. Zlu ne trebalo, ovo

ubojito oružje može biti veliki drug kad se čovek nađe u nevolji.

Zapadnjak je nemirno spavao. Znojio se preko svake mere i prevrtao se čas na jednu, čas na drugu stranu. U sobi je bilo zagušljivo i sparno.

San mu je bio nemiran i isprekidan. Čas rnu se ispred oči-ju pojavljivao Rotbart Dženkins, a čas se tik ispred njegovog nosa prsila mlada lepa generalova kćerka i zavodnički piljila u Zapadnjaka.

Sejn je toga dana dva puta kratko vreme video Mardžori. Nema sumnje, devojka je bila spremna da mu se preda, i to bez nekog velikog otpora. Međutim, visoki čovek je izbegavao da joj otvoreno kaže šta misli, sve dok se ne razreši taj zamršeni čvor sa opasnim momcima iz Dženkonsove bande. Nije želeo da bude toliko neoprezan i generalovu kćerku dovede u opasnost. U polusnu se još jednom prevrnuo na drugu stranu.

Sejn nije čuo kad su se na prozor njegove sobe u hotelu naslunile merdevine.

Neki dežmekast, snažan čovek zarastao u bradu u crnoj košulji sa srebrnim kaišem oko struka, osvrnuo se još jednom na sve strane.

Bilo je tačno tri sata posle ponoći.

Sve je bilo mirno. Ništa se nije micalo. Gusti mrak su probijale jedino ulične svetiljke.

Dinamit Braun se isceri ljutito. Opipao je rukama još jednom svežanj šipki dinamita koji se nalazio na njegovim leđima. Zatim je popustio kaiš kojim je „kolt” bio pritegnut i proverio da li je „bovi” nož spreman ako zatreba. Nije propustio ni to da opipa da li su drvca šibice tu na svom mestu.

Počeo je oprezno da se penje uz merdevine. Bio je siguran da su Elroj Fidžerald i rođak upucanog bandita Giljemoa Vege, Ignacio Vega, sa kojima se rastao tek pre nekoliko minuta sada već stajali ispred vrata Šejnove sobe u hodniku hotela sa „koltovima spremnim za paljbu.

Elroj Fidžerald i Ignacio Vega ušli su u hotel kroz vrata iz dvorišta i oprezno se došunjali do prvog sprata.

Plan trojice bandita bio je vrlo jednostavan, ali đavolski opasan.

Dinamit Braun je zadovoljno trljao ruke.

— Došlo je vreme da ovog trenutka kreneš u pakao, i to u komadima, Šejne! — šaputao je lupež tiho sebi u bradu. — Naravno, tamo će te dočekati satana lično u svečanom fraku, zašiće komade tvoga žilavog tela i servirace te Rotbartu Dženkinsu.

Bradati lupež stajao je na merdevinama ispred prozora sobe u hotelu gde je Zapadnjak spavao.

U San Antoniju je vladao mir. U ovo gluvo doba kao da se ništa nije micalo.

Dinamit Braun se namrštió kad je primetio da prozor sobe u kojoj je Šejn spavao nije bio otvoren. Međutim, đavolski opasni banditi su dobro skovali plan kako da likvidiraju tog žilavog momka. Predvideli su i ovu mogućnost.

Bandit sa čekinjastom bradom je još jednom prešao prstima preko okvira prozora. Ram je bio malo podignut. Sasvim dovoljno da unutra uđe čelično sečivo „bovi“ noža u otvor. Zatim je uzeo štapiće dinamita sa kratkim fitiljima i mirno izvukao dva zrnca šibice.

Tako je sigurno da će upaliti, pomisli on. Tu nema sumnje.

Dinamit Braun je oslušnuo. Čekao je da njegova dva drugara počnu napad. Trebalo je da uplaše tog pasjeg sina Šejna, i da odvrte njegovu pažnju sa prozora sobe.

Bili su se dogovorili kada će isterati tog prerijskog zeca na čistinu.

Zapadnjak se nemirno prevrtao u krevetu.

Elroj Fidžerald i Ignacio Vega stajali su mirno pored vrata njegove sobe u hodniku i čekali.

Ridokosi, vitki Elroj Fidžerald je za trenutak razmišljao šta da uradi.

Nema sumnje, Dinamit Braun je izgleda naišao na neku prepreku i ne može da ubaci smrtonosni tovar kroz prozor u sobu. Znači, preostaje još taj lukavo zamišljen manevar, da se pažnja tom visokom čoveku odvrati od prozora.

Fidžerald podiže pištolj. Osetio je jak bol u levom ramenu koje mu je Šejn probušio kuglom pre tri nedelje dok je hvatao vođu bande Rotbarta Dženkinsa.

Mali, prgavi revolveraš je sada hteo Šejnu da vrati milo za drago. Dodirnuo je lako revolverom u mraku Vagu, a zatim okrenuo cev prema vratima iza kojih je Zapadnjak spavao.

Vega podiže svoj kolit, i okrete cev prema vratima.

Omaleri, ridokosi revolveraš kriknu divlje i snažno udari nogom vrata Šejnove sobe.

Drvo je krckalo.

Istovremeno suknuše vatreni štapovi iz njegovog „kolta“. Pucao je i Ignacio Vega.

Grmljavina se prolomi kroz uzani hodnik i kao kakav zemljotres zadrma prozore hotela.

Zapadnjak se trgao i skočio iz kreveta. Zgrabio je „remington“ koji se nalazio ispod jastuka i pokušao da se pribere.

Đavolske kugle zviždale su pored njegovih ušiju.

Spretni Dinamit Braun je tog trenutka ispred prozora upalio šibice i primeo ih fitilju koji vodi do dinamita.

Ridobradi čovek se još jednom pakosno isceri prema Šejnu i pljunu u prozor.

Drška „bovi“ noža se povi u njegovim rukama i prozorsko okno krenu naviše. Aha, pomisli bandit. Evo ti poslednjeg pozdrava pre nego što kreneš u crne odaje pakla, Šejne!

Međutim, nije ipak išlo sve onako kako je dinamitaš predvideo.

Kao kakav grom iz vedra neba odjeknuše pucnji iz obe cevi „parkerice”.

Gruba indijanska sačma probi prozorsko staklo kao od šale i raznese ram prozora. Đavolski opasne kugle zbrisaše Dinamit Brauna i on pade sa merdevina kao kakav napunjen džak.

Istovremeno kad je pao na zemlju u njegovim rukama je eksplodirao dinamit koji je poneo dole prema zemlji.

Odjeknu zaglušujuća eksplozija kao da su se nebo i zemlja sudarili.

Od drvenih merdevina više nije bilo ni traga. I fasada zgrade je bila oštećena.

Bradati bandit je bio mrtav čovek još pre nego što je eksplodirao dinamit.

Zemlja i komadi drveta poleteše u vazduh.

Podigao se oblak prašine.

Elroj Fildžerald je čuo prasak sačmarice i ocenio da dinamit nije eksplodirao u sobi tog pasjeg sina.

Uzviknuo je kao pobunjenici iz Teksasa i svom snagom grunuo u vrata.

Brava i poprečna poluga na vratima popustiše. Teška drvena masa tresnu o zid.

Mali ridokosi revolveraš uskoči unutra kao da ga je ubacila neka nevidljiva opruga. U obe ruke držao je po jedan „koit”.

U sobi je bilo dosta mesečine i Fildžerald je mogao sasvim jasno da vidi krevet, a i Sejna.

Visoki čovek se munjevito sagnuo iza kreveta sa --remingtonom” u ruci.

Šejn pritisnu obarac revolvera i istovremeno primeti kako vatra sevu iz cevi Fildžeraldovog „kolta”.

Kugla koju je bandit uputio zviznu đavolski opasno za koji santimetar iznad Zapadnjakove glave.

Ali, Zapadnjakov revolver je bio precizniji. Bandit je bio teško pogoden i pravo je čudo kako se već nije srušio na zemlju.

Fildžerald je posrnuo nazad kroz vrata i za trenutak stao klateći se.

Vega je opalio dva metka.

Zapadnjak je na vreme reagovao i sagnuo se. Meci prohujaše iznad njegove glave.

Zapadnjak je uputio jednu kuglu koja zviznu pored zaklona u kome se nalazio Vega. Ipak, nije uspeo da upuca lupeža.

Vega je najзад izgubio strpljenje. Projurio je kao besan prerijski mačak pored Fildžeralda koji se još uvek klatio pored zida i nestao iz hotela što je brže mogao.

Od silnih eksplozija Šejnu se još uvek zujalo u ušima.

Još samo nešto i račun će biti izravnat. Banditi moraju da plate svoje grehe.

Sad je tek visoki čovek mogao da malo razmisli na miru • svemu što se dogodilo.

Taj nitkov Dinamit Braun je podigao prozor uvis koji je preko kanapa bio vezan za obarač sačmarice. Izgleda da se za trenutak kolebao šta da uradi.

Da jednim udarcem probije staklo na prozoru, bilo mu je suviše riskantno. Taj đavolji Šejn bi se sigurno probudio i onda bi ishod bitke bio jako neizvestan.

Ceo hotel je već bio na nogama, a i ceo grad se uznemirio.

Upucani Fiedžerald je još jednoini pokušao da uputi olovo iz svojih revolvera, ali više nije imao snage, tako da su kugle zaparale tlo ispred njegovih nogu.

Skliznuo je niz zid leđima i povijenih ruku koje kao da ga više nisu slušale seo na pod ispruživši noge. Ruke je naslonio na mesto gde se nalazila rana na njegovim grudima.

Zapadnjak promoli glavu i izađe iz sobe. Na sebi je imao samo gaćice. U njegovoj desnici nalazio se „remington“, a pojas za revolvere bio je prebačen preko njegovog ramena.

Odmah je uočio da mu više od upucanog Fiedžeralda ne pretili nikakva opasnost.

Trgao se i brzo potrčao za trećim ubicom, koji se dao u bekstvo.

Ignacio Vega šunjao se oprezno preko dvorišta koje se nalazilo iza hotela i vešto je šmungnuo kroz kapiju drvene ograde.

Potom je potrčao stazom koja je vodila prema mestu gde se nalazi skladište za drvo.

Izgleda da se ceo San Antonio probudio. Galamilo se na sve strane. Psi su lajali, a zvona na uzbunu su neprestano zvonila.

Ljudi su se dovikivali i raspitivali se šta bi to moglo da odjednom potrese tako snažno grad.

Oni najhrebriji su već trčali prema hotelu odakle se čula snažna eksplozija i pucnji.

Na mestu gde su se nalazile cepanice i balvani oborenih stabala naslagani jedni preko drugih bili su sakriveni i dobro privezani konji trojice bandita.

Ignacio Vega je odahnuo kad je stigao do životinja. Mislio je da sada više nema nikakve prepreke da neprimetno uhvati maglu.

Međutim, taman kad se spremio da stavi nogu u uzengiju i uzjaše iza njega se začulo škljocanje revolvera. Prepoznao je i glas!

— Ruke uvis, hombre! — viknu šerif Majk Stoun. — Ili, povlačim obarač!

Meksikanac je stenjao. Znači, pritika da umakne i negde se sakrije nestala je u vetar. Podigao je poslušno ruke iznad glave i dozvolio da ga šerif razoruža.

Majk Stoun je čuo gromoglasnu eksploziju i pucnje posle nje. Potrčao je što je brže mogao posle toga prema hotelu s

druge strane. Odmah je primetio Ignacija Vegu koji se kao kakva utvara šunja na mesečini.

Šerif se vinuo u sedlo i naredio Vegi da i on uzjaše i potera konja prema hotelu.

Tog trenutka, kao da je iz zemlje iznikao, pojavio se iz mraka Šejn.

Zapadnjakov revolver bio je uperen prema dvojici jahača, ali je oštro oko visokog čoveka odmah uočilo da na reveru jakne od teleće kože jednog jahača sija zvezda. Istog trenutka je i poznao čoveka koji je tu jaknu nosio.

Nema sumnje, to je Majk Stoun.

— Hej Šejne! — odviknu on veselo. — Ovo je Ignacio Vega, bliski rođak okorelog bandita Giljermoa Vege. A, šta se dogodilo sa Braunom i Fildžeraldom? Eto, ne vidim više nikog iz te đavolske bande.

Ignacio Vega je ćutao kao zaliven. Nije odgovorio šerifu ništa.

— Upucao sam Fildžeralda — reče Zapadnjak. — A, od tog nitkova Dinamita Brauna izgleda da nije ostalo ništa. Samog sebe je razneo svojim najjačim oružjem.

Bio je to kraj opasne Dženkinsove bande

Zapadnjak se vinuo u sedlo trećeg konja, koji je još preostao, i zajedno sa šerifom i uhapšenim Meksikancem poterao konja prema hotelu.

Vatra od eksplozije dinamita još uvek je tinjala.

Ali, ljudi su brzo uspeli da ugase i poslednje plamenove koji su pretili da se prošire unaokolo.

Niko nije bio povređen.

V

Sledećeg dana sahranjeni su poslednji ostaci okorelih bandita Keta Baseta, Guljermoa Vege i Dinamita Brauna.

Od velikog dinamitaša nije mnogo preostalo. Na njegovom grobu ostao je pomalo čudan natpis.

„Ovde počiva u miru Dinamit Braun. Život mu je bio surov. Umro je od onoga što je drugima ne tako retko podmetao i od njih pravio gorilu otpadaka. Neka mu se bog smiluje. Rođen je 1842, a sahranjen 23. jula 1881. godine.”

Teško ranjeni Elroj Fildžerald ležao je stenjući na krevetu u ambulanti doktora Merika koji je pokušavao da mu spase život.

Ignacio Vega je čučao u gradskom zatvoru. Sada je imao dosta vremena da razmisli o rodbinskim vezama i o tome koliko ih treba ozbiljno uzeti u obzir.

Oštećenu stranu hotela su već popravljali. Od snažne eksplozije popucali su i prozori susednih zgrada.

Šejn više nije morao da se boji Dženkinsove bande. Sada je mogao da odahne.

Vlasnik hotela ponudio je Zapadnjaku jednu drugu sobu, pošto je ona u kojoj je visoki čovek proveo prethodnu noć morala da bude popravljena.

Šejn je prihvatio predlog vlasnika hotela, mada nije nameravao da i sledeću noć provede u ovom hotelu. Ali, njegove stvari su morale biti negde smeštene.

Posle sahrane trojice bandita Šejn je razgovarao sa generalom i njegovom lepom kćerkom.

General ga je pozvao na jedno piće, ali Zapadnjak je predložio da to bude jedan kratak dogovor.

Kasno po podne Šejn i Mardžori su uzjahali konje i krenuli u šetnju obalom San Antonio Rivera.

Na mnogim mestima reka je skoro sasvim presušila. Ali, na jednom mestu u hladu jova i jasika raširio se prostrani duboki vir u kome je voda bila bistra kao suza.

Šejn i crnokosa devojka sjahaše.

Skinuli su odeću sa sebe.

Visokom čoveku je za trenutak zastao dah dok je posmatrao besprekornu figuru mlade Mardžori.

Devojka se smejala tako glasno da je sve odjekivalo unao-kolo. Potrčala je u vodu i podigla talase za sobom.

Zapadnjak je krenuo za njom. Uskoro je sustigao i zaplivaio pored nje. Voda se uzburkala. Bacalo su vodu jedno drugom u lice i podvrisakivali.

Zatim su se poljubili. Zapadnjak je osetio kako se toplo telo lepe devojke pripija uz njega. Isplivali su zajedno na obalu.

Zapadnjak uhvati nežno Mardžori i poljubi je.

Ona leže na čebe i visoki čovek sede pored nje.

Šejnove oči su buljile kao omađijane u bujne čvrste grudi tamnokose Mardžori. Duge noge, besprekora struk!

Njegove oči više ništa drugo nisu videle na ovom svetu. Kao da se sav pretvorio u oko.

Prodorno zveckanje kobre trglo je Zapadnjaka iz sna. Mahnuo je glavom levo-desno nekoliko puta.

Mardžori se ukočila od straha.

Otrovna zvečarka dugačka skoro dva jarda sa leđima boje sjajnog dijamanta bila se lagano primakla iz žbunja i podigla svoju trouglastu glavu uvis spremna da svakog trenutka zarije svoje oštre zube u telo devojke i izbacii smrtnosnu tečnost.

— Ne mrdaj, Mardžori — šapnu joj Zapadnjak.

Polako santimetar po santimetar udaljavao se on od devojke i dohvatio rukom kožni pojas sa „remingtonom”.

Izvukao je pištolj lagano. Nije uopšte disao.

Moraće da reaguje munjevito. Da povuče oroz i pogodi

tačno. Jer, ako revolver bude škljocnuo zmiya će sigurno napasti devojkju, a to bi bio kraj.

Mardžori se nije usudila ni da mrdne. Ali, zato joj je srce ubrzano kucalo kao da je htelo da iskoči iz grudi. Njeno čelo prekrile su krupne graške znoja.

Šejn je ispalio metak.

Odjek pucnja prekide grobnu tišinu koja je za trenutak zavládala.

Teška olovna kugla pogodila je pravo mesto. Glava opasne nemani bila je razmrskana.

Telo zmiye bilo je odbačeno silinom udarca i još uvek se uvijalo u žbunu.

Mardžori odahnu. Suznih očiju bacila se u naručje visokom čoveku. Zapadnjak je držao revolver u ruci koji se još uvek pušio. Pomilovao je devojkju po kosi. pokušavajući da je smiri.

Lepoj devojkji više nije bilo stalo do ljubavi u prirodi. Vratila se sa Šejnom u grad. Ali, visoki čovek je posetio uveče. Mardžori je rekla svom ocu da je umorna i da želi rano da ide na spavanje.

Zapadnjak je ušao na zadnja vrata hotela i u zakazano vreme kucnuo je lagano na vrata sobe u kojoj se nalazila Mardžori. Tri puta kratko jedno za drugim.

— Uđi! — doviknu Mardžori.

Kad je ušao pred njim se kao u kakvoj bajci pojavi lepo telo mlade devojkje, crnokose lepotice zavodničkih oblina.

Zavese su bile navučene i svetlost lampe odbijala se od belih zidova.

Mardžori je ležala naga u krevetu. Proteгла se.

Zapadnjak se trgao i zastao na vratima.

— Zaključaj vrata i nemoj dugo da te čekam. Šejne! — reče devojkja brzo. — Ovde svakako ne treba da se bojima zvečarki.

A. sigurno više neće naići ni neki bandit niti pak tvoj otac, general, pomisli Zapadnjak.

Zatvorio je vrata, ne skidajući pogled sa Mardžori.

— Lepa si kao san Mardžori! — uzdahnu on. — Ne mogu oko da odvojim od tebe.

Njegov pojas sa revolverom pade na pod. Čizme zatim odleteše u jedan ugao, a i ostalu odeću je brzo zbacio sa sebe. Lagano je prilazio devojkji.

Ruke lepe devojkje obaviše se oko Zapadnjakovog vrata, a njene vitke noge stegoše mišićavo telo visokog čoveka.

Onog trenutka kad su zaboravili da svet za njih dvoje postoji devojkja je uzdahnula i zadrhtala.

Kasnije su ležali jedno uz drugo.

Mardžori nestašno podiže kažiprst prema Zapadnjakovim grudima.

— Pa to je pravi atlas, Šejne! — uzviknu ona veselo. — Kaži mi šta je to?

— Nisi u pravu, draga — odvrati on mirno. — To šarenilo bi pre moglo da se nazove istorijska čitanka. U stvari, to su tragovi prošlosti. Svaki ožuljak je posebna priča. Dvo-boj sa đavolski opasnim protivnicima, upucavanje s revolver-rašima, a ima i tragova koje su ostavile zaljubljene žene.

— Kako to misliš, Šejne? — upita devojka.

— Tako — odvrati on. — Siguran sam u to da ima žena na ovom svetu u čije telo se uvukao sam crni đavo.

Devojka ga nije pitala dalje. Bilo joj je dobro poznato što je taj snažni čovek preturio preko svoje glave.

Okrenula je svoju ljupku glavu prema njemu. Milovala je nežno njegove grudi. A, zatim ga privukla sebi.

Šejn se osmehnu blago.

Zora je već najavlјivala novi dan kada je visoki čovek izašao iz hotelske sobe mlade Mardžori.

Devojka ga je propustila pored sebe. Pre nego što je zatvorila vrata dobacila mu je nestašno poljubac rukom.

Videćemo se večeras, dragi! — reče ona tiho. — I, budi oprezan. Moj dobar otac ne sme da sazna ništa. U nekim stvarima je jako staromodan.

Zapadnjak je u svojoj sobi spavao još oko dva sata, a zatim je ustao i počeo da se sprema za put koji ga je očekivao idućeg dana. Nameravao je da krene poštanskim kočijama u Nuevo Laredo koje su svakog dana prevozila putnike u to mesto i tamo kupi konja. Zatim je želeo da krene i poseti Brouken Erou ranč.

Negde popodne kasno posetio je generala. Nije imao razloga da odbije njegov poziv da nešto popiju. Uputili su se u hotelski bar i general je đavolski dosta povukao.

Kasnije su nastavili da piju u njegovoj hotelskoj sobi. Tu su mogli bez uvijanja da razgovaraju o poslovima Sedme brigade.

Tek negde oko ponoći generalu je već bilo dosta priče i oprostio se od Šejna.

General je stajao uspravno kao da je progutao kolac. Skoro da se na njemu nije moglo primetiti da je popio tako mnogo. Jedino je govorio malo sporije i ponekad zaplitaо jezikom. Ali, Zapadnjaku je bilo jasno da će ubrzo morati da izuje čizme i potraži krevet.

— Spavaj dobro, staro momče! — reče general Zapadnjaku na rastanku. — Moraš biti odmoran kad sutra, ili ako gledamo na sat danas, kreneš kočijama iz ovog mesta. I ne zaboravi da pozdraviš starog Hikorija. To je dobar drugar. Ali, njegove žene se čuvaj i ne približavaj joj se. To je živa vatra. Možeš se opeći kao nikad u životu. Opasna vestica koja ne bira sredstva kako nekom da iskopa oči. I, misli na sve ovo što sam ti rekao, momče. Inače, nećeš se dobro povesti.

— Naravno da ću biti oprezan, ser.

— Zašto tako, momče! — ciknu general. — Za tebe više ja

nisam „ser”. A sada, napred, pravo u krevet!

— Sigurno će biti tako.

General zatvori vrata i Šejn se pope stepenicama jedan sprat više. Kucnuo je na vrata sobe gde se nalazila njegova kćerka.

Mardžori ga je nestrpljivo čekala. Na sebi je imala providnu spavačicu kroz koju se videlo sve.

Zapadnjak dunu kroz nos i udahnu duboko vazduh.

— Možda bi trebalo da te oteram đavolu na vrata! — reče ona namrštivši se. — Gde si celo ovo vreme? A uz to još užasno smrdiš na rakiju.

Visoki čovek odmahnu rukom.

— Bio sam s tvojim ocem. Ala taj može da povuče dobro! Prosto da čovek ne poveruje koliko je jak. A i voleo je jako da popriča sa mnom.

— Tako nešto sam i pretpostavila. Izgleda da si ti postao ljubimac naše porodice. Šejne.

Mardžori se osmehnu i polete u zaglajaj visokom čoveku.

Zapadnjak nije imao vremena da sklopi oko. Ali, ujutru mu je ostalo bar toliko vremena da otrči do drugog hotela i uzme svoje stvari da bi na vreme stigao do poštanske stanice.

Majk Sroun, taj nasmejani šerif, stajao je već tamo i op-raštao se od Zapadnjaka.

— Izgledaš mi kao da te celu prevrtao vođenički kamen — doviknu on visokom čoveku i isceri se veselo.

— Mani se ćorava posla. Majk! — odvrati Zapadnjak. — Ovde u San Antoniju su noći jako kratke. Zbogom, dragi druže moj. Nadam se da ćemo se uskoro ponovo videti. I, potruđi se da ti neko ne probuši tu zvezdu na grudima.

— O tome ću se od sveg srca brinuti, Šejne. A, i ti! Pri-pazi malo bolje na svoj skalp, momče!

Poštanske kočije su stigle. Zapadnjak podiže svoje stvari, a zatim uđe unutra.

Bič prodorno fjuknu i zaprega krenu.

Zapadnjak je seo u ugao tako da mu pojas sa revolverom nije smetao.

Ispružio je dugačke noge i naslonio čizme čak na suprotni zid kočija. Nije obraćao pažnju na mrgodno lice čoveka koji je sedeo prekoputa od njega.

Zapadnjak je zatvorio oči. Ali, pre nego što je zaspao pred njim oživeše slike, događaja poslednjih dana. Sada mu je tek bilo jasno da je to vreme koje je proveo sa genera-lom i njegovom đavolski privlačnom kćerkom bilo dosta na-porno. Možda je i bolje što ih se oslobodio. Jer, i ona i on bili su snažne ličnosti kojima čovek mora pokloniti svu svoju pa-žnju.

Šejn je počeo da hrče. Ljubičasti oblaci vrteli su se is-pred njegovih umornih očnih kapaka.

Kočija je jurila prema Nuevo Laredu.

VI

Tek sledećeg dana uveče Zapadnjakovo oko je ugledalo ispred sebe u podnožju brda taj za njega privlačni ranč „Brouken Erou”. Sunce je sa zapada bacalo svoje crvenkaste zrake i ogromno prostranstvo mamilo je pogled svojim raskošnim lepotama.

Zapadnjak nikad nije verovao u svoja predosećanja. Uvek se trudio da ih potisne negde u dubinu svoje duše, bez obzira da li će se ona ostvariti ili neće. Tako je pokušao da i ovog puta potisne negde u dno svoje duše crnu slutnju da se na tom bogatom ranču dešava nešto neobično. Kao da su ga neke mračne sile uzele u svoje naručje.

Povukao je uzde snažnom mrkovu koji je imao beli cvet na čelu. Kupio ga je u Nuevo Laredu.

— Izgleda da je ovo posed tog čuvenog kralja stoke, mrkove — šapnu Zapadnjak na uho konju. — Taj stari Hikori je stvarno bogat čovek.

Zapadnjak se dobro raspitao o svemu. Znao je da taj stari čovek Mek Kanton ima u svom posedu dobrih stotinak hiljade ari zemlje, da na njegovom imanju pase preko tri hiljade goveda i da se o imanju brinu oko stotinu i dvadesetak kaubojja. A, tu su i radnici na ranču, zanatlije i ostali.

„Brouken Erou” ranču pripadali su još dve pilane i pristaniste na obali velike reke Rio Grande.

U nekim zgradama koje su izronile ispred Zapadnjakovog pogleda gorela je već svetlost.

Ukazala se glavna zgrada u obliku kvadrata, pomalo gruba i neotesana. Ličila je na srednjovekovnu tvrđavu. Uz to su bile dograđene sporedne prostorije i veranda.

To su bile male kućice za poslugu, radnike na ranču i njihove porodice, radionice, šupe, štale, ambari i koralni za konje.

Kapija kroz koju je vodio put prema ranču, bila je široka i jaka. Na gvozdenom luku iznad nje nalazio se žig vlasnika, a ispod njega grb. U sredini je štrčala prelomljena strela na čijim krajevima su se lelujala perja.

Masivna kapija bila je otvorena.

Zapadnjak potera konja bliže. Levo od njega paslo je sočnu travu čitavo stado goveda. Dve vetrenjače su se neprestano okretale terane večernjim vetrom.

Visoki čovek primeti da se u koralima nalaze divni konji koje jedan jahač samo poželeti može.

Deca su trčala unaokolo i igrala se.

Kauboji i radnici na ranču sedeli su napolju, mnogi zajedno sa ženama, časkali i uživali u crvenkastom zalasku sunca.

Neko udari u trouglasti pleh ispred kovačnice. Bio je to znak da je stranac kročio u dvorište ranča.

Ali, ne lezi vraže. Prasnuše pucnji. Nekoliko njih jedan za drugim.

Zapadnjak je već bio prošao kroz kapiju ranča. Sagnuo se i naslonio svoju desnicu na revolver.

Međutim, niko nije pucao na njega.

Kauboji i radnici koji su sedeli ispred drvenih kućica frknuše ljutito i namestiše šešire na glavama.

Iza ugla jedne kućice pojavi se neki vitak sedokosi čovek. Njegov šešir bio je privezan trakom za vrat da ga vetar ne bi odneo kad duva. Na sebi je imao crno odelo. Mirno je ponovo napunio svoj „kolt”. Iz njegovog revolvra se još uvek pušio dim. Pošao je prema Zapadnjaku.

Skoro svi muškarci krenuše u susret visokom čoveku. Zapadnjaku su posebno pali u oči snažni rađokosi čovek širokih ramena sa kukastim nosom, na grubom licu i neki ogromni crnac sa dvocevkom u rukama, čije su ruke ličile na poredbela stabla.

Zapadnjaku nije bilo potrebno mnogo vremena pa da primeti. Pred njim se nalaze okoreli pucaroši koji obarače opasnih gvožduriya povlače bez ikakve milosti.

Nastavio je da jaše mirno dalje.

Riđokosi snažni čovek stade ispred Šejna i uhvati mrkova za uzdu.

— Ja sam Tod Balard, poznatiji kao Sejvidž, i upravnik sam na ovom imanju.

Zapadnjak pomenu ime generala i objasni da je ovamo došao po njegovoj preporuci da poseti vlasnika ranča.

— Ja se zovem Šejn — reče visoki čovek na kraju. — Sada me pustite da prođem, Sejvidže. Ali, meni ovde nešto nije jasno. Da li vi odlučujete ko može da poseti rančera i razgovara s njim, ili on sam? Mislim da je generalovo ime dovoljno, zar ne?

— Ma kakav general! — huknu Tod Balard Sejvidž.

Njegov „kolt” nalazio se u futroli pojasa koji je bio niško spušten na kukovima. Zapadnjaku je bilo dobro poznato njegovo ime. Okoreli revolveraš i ubica, krajnje opasan. S njim nema šale. Glas o tom crnom čoveku raširio se daleko.

— Rančer je teško bolestan čovek — oglasi se revolveraš posle izvesnog vremena. — Njemu je potreban mir. Ne može neko tako iznenada da bane i da ga uznemirava. Ipak, pričekajte malo ovde ispred kuće. Razgovaraću s gospođom.

Šejn pređe pogledom preko gomile okupljenih ljudi.

Mladi plavokosi pucaroš u crnom odelu se isceri na njega. Nadmeno je revolverom gurnuo šešir na potiljak.

— Hajde, Šejne! — doviknu on. — Da li je tačno da ste tako brzi na gvožđu kao što se o vama priča? Moje ime je Džes Kalhun iz Pajnes Lejka. Vrlo rado bih se s vama oprobao u upucavanju.

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Oprobat! — ponovi on i osmehnu se. — Nije dovoljno

da čovek krene glavom u zid. Bolje je da pre toga malo razmisli kakav će biti ishod sudara. Bolje bi bilo da malo pri-paziš na svoj revolver. Možeš slučajno da dodirneš okidač i eto rupe u tako lepom šeširu, prijatelju. A, može i glava malo da bude okrnuta, što joj svakako ne bi mnogo škodilo.

Neki kauboji su se od sveg srca smejali.

Kalhunovo lice se izobličilo od gneva.

Revolveri se zavrteše oko njegovih prstiju na obema rukama. Baratao je njima kao kakav čarobnjak. Za trenutak su cevi skoro dve sekunde bile uperene u Zapadnjakove grudi.

A zatim je Kalhun munjevito vratio gvožđe u futrole. Iscerio se u Šejna.

— Ako još jednom budeš uperio cevi u moje grudi, onda će se nešto dogoditi, prijatelju — opomenu ga Zapadnjak.

Plavokosi momak koji tako vešto barata revolverima, nije mogao imati više od osamnaest godina.

— Kakva je to bila pucnjava dok sam ja prolazio kroz kapiju? — upita Šejn, obrativši se ostalim ljudima.

— Džes je obarao prazne boce i kutije konzervi sa stubova korala jednu za drugom pre nego što je neko od nas mogao okom da trepne — objasni neki stariji kauboj.

— Ma šta mi vi tu ispričaste? — isceri se Šejn. — Pa onda to je neki đavolski opasan pucaroš na konzerve. Alal mu vera. Njega će se sigurno bojati sve konzerve u čitavoj državi.

Džes besno frknu. Sagnuo se i pljesnuo otvorenim šakama po revolverima.

— Sjaši s konja i brani se, Šejne! — viknu on besno. — Izrešetaću te kao praznu vreću, budi siguran u to. Upamtićeš da se sa mnom ne razgovara tako.

Tod Sejvidž je tog trenutka izašao iz zgrade.

— Budi miran, Džese! — obrati se on plavokosom mladiću. — Sigurno će nam se pružiti prilika da ga napunimo olovom do guše. Ali, ne sada. Biće vremena da se dokažeš.

Džes Kalhun je prokuvao od besa.

Zapadnjaku je odmah bilo jasno da taj mladić nije dugo u ovom društvu revolveraša i da tek treba da stekne svoje ime i ugled.

Visoki čovek potera mrkova za Sejvidžom koji je koračao iza njega.

Stali su ispred ulaza u zgradu. Zapadnjak sjaha i pre-baci uzde konja preko šiljate ograde verande.

Tod Sejvidž još nije ni bio stigao do ulaznih vrata ranča kad su se ona brzo otvorila. Neka žena je izašla napolje.

Zbog mračne senke na verandi Zapadnjak je njeno lice mogao dobro da zagleda tek kad je stala naspram njega.

Iza mlade žene na ulaznim vratima glavne zgrade stajao je neki visoki čovek u kariranom kaputu.

Žena se trže kao da je zmija ujela. Njene obrve se su-
ziše. Prepoznala je visokog čoveka, a i on nju.

Ugrizla se za usne, ali se brzo pribrala.

Zapadnjak se nakloni i lagano podiže svoj „stetson” sa
glave. Njegove usne se razvukoše u osmeh.

— Zdravo, Dona! — uzviknu on. — Prošla je čitava več-
nost otkako te nisam video. Da možda ti nisi ta gospođa Mek
Kanton?

Lice revolveraša Toda Sejvidža razvuče se u osmeh. Nije
mu promaklo da u njegovom glasu ima prizvuka ironije.

— Da, Šejne! — odgovori vitka žena hladno i napući usne.
— U pravu si. Ja sam supruga Lorenša Mek Kantona. Evo me,
stojim tu ispred tebe!

Zapadnjaku je bilo potrebno dosta vremena da se pribere
i seti svega. Jer, onda kada je sreo Donu ona je bila poznata
pod nadimkom Rajsji. Upoznao je pod sasvim drugim okolno-
stima. Avanturistkinja i barska pevačica u salonima luksuznih
brodova koji su plovili talasima Misurija.

Nije uživala dobar glas. Naprotiv, zvali su je paklena
vila. Prijateljica samog đavola lično.

Zapadnjak se prisetio još nekih pojedinosti iz tog vre-
mena.

Kao da se danas dogodilo, pred očima visokog čoveka po-
javila se slika onoga što se dogodilo u Mobridu i Dakoti.

Dvojica pomoćnika tamošnjeg šerifa vode vitku prijate-
ljicu pakla u zatvor sa grubim lisicama na rukama. Jeste tu
ne može biti nikakve sumnje. To je ona. Paklena vila.

Pričalo se da je bila zadužena do grla. Kažu da je kao
od šale presekla grkljan nekom bogatom putniku i opljačkala
ga do gole kože.

Zapadnjak je u to doba provodio duge noći u društvu vat-
rene i ljupke pevačice iz Irske koji se zvala Džindžer O Midi.
Zato visoki čovek i nije imao prilike da se zbliži sa neodol-
jivom vilom mračnog pakla Donom, mada je ona nekoliko
puta pokušavala da mu se nametne.

Sada je stajala tu, ispred njega. Zabacila je prkosno
glavu.

— Pa, čestitam! — reče on posle izvesnog vremena. — A,
da li bih mogao da razgovaram s tvojim cenjenim supru-
gom?

Tod Sejvidž huknu besno na Zapadnjaka.

— Moraš ovu damu koja se nalazi pred tobom da oslov-
ljavaš sa misis Mek Kanton, ili sa ledi, ti prostačino, kauboju
iz prerije! Zar ja moram da te učim kako se razgovara sa jed-
nom ovako kulturnom ženom. Prokleti pasji sine!

— Samo mi nemoj pominjati svoju uglađenost čoveče! —
frknu Šejn. — Ako je neko prost, onda si to svakako ti, Šej-
vidže. I, opominjem te da me više nikad ne nazoveš pasjim
sinom, momče. Inače će ti već sledećeg trenutka nedostajati
nekoliko zuba!

— Manite se toga, džentlmeni! — reče pomirljivo čovek u kariranom kaputu. — Smirite se. Mister Mek Kantonovo zdravlje nije baš najbolje, Šejne. Možda je bolje da dođete sutra i tada ćete sigurno moći da razgovarate s njim. Na žalost, mi ovde na ranču nemamo kreveta gde biste mogli da prenoćite.

Bila je to bezočna laž i odbijanje gostoprimstva koje se ne pamti. Jer, Folkens Rok je sledeće mesto koje je odavde udaljeno dvadeset i pet milja.

Čovek u kariranom kaputu imao je tamnu kosu, namažanu kremom, a jedan pramen mu je padao na čelo. Iznad gornje usne nalazili su se uzani brkovi.

Osmeh ovog čoveka podsetio je Zapadnjaka na otvorene čeljusti ajkule.

Taj čovek je bio mršav i mišićav. Ispupčenje na njegovim grudima ukazivalo je na to da se ispod njegovog odelala nalazi oružje.

Tod Sejvidž i čovek u kariranom kaputu se đavolski opasno isceriše Šejnu. Njihovi prsti su titrali oko drški revolvera.

Iza Šejnovih leđa nalazili su se ostali pucaroši.

Položaj je bio težak, jer Zapadnjak nije želeo tako jednostavno da prizna poraz i povuče se.

Međutim, tada se javila Dona Mek Kanton.

— Kakav vas je vetar naneo ovamo, Šejne? — upita ona. — Sasvim sam sigurna da ne biste pošli na tako daleki put bez nekog velikog razloga.

Zapadnjak pomenu generalovo ime i reče da ga je on poslao ovamo.

— Znači, opet neki ludak koji će pokušati da vrati na naš ranč onog mladog probisveta! — umeša se Tod Sejvidž. — Taj stari je stvarno uporan.

— Ne zaboravi da je Luk njegov sin, Tode! — viknu Dona Mek Kanton na njega. Iz njenih očiju sevnulo je stotinu munja prema grubom licu revolveraša. Okrenula se zatim i pogledala u Zapadnjaka.

— Uđite unutra, Šejne — reče ona tiho. — Možda će moj suprug moći večeras da razgovara s vama. Ja ću ga već pitati. A, ako to ne bude moguće onda nemate drugog izbora nego da prenoćite ovde kod nas na ranču. Uostalom, vas je ovamo poslao general, stari prijatelj mog supruga.

Zapadnjak stupi na verandu. Čovek u kariranom kaputu otvori širom vrata.

Snop svetlosti zaseni njihove oči.

Dona naredi jednom kauboju da se pobrine za Šejnovog konja.

Šejn uđe u kuću. Odveli su ga u jednu malu sobu desno pored hodnika.

Prostorija nije bila baš jako prijatna. Visoki čovek u kariranom kaputu pravio mu je društvo.

— Ko ste u stvari vi? — upita Zapadnjak posle nekoliko trenutaka.

— Ja sam Fil Koj, advokat — odgovori čovek. — Sindikus „Brouken Erou” ranča.

Koliko je Zapadnjaku bilo poznato, sindikus je pravni zastupnik i opunomoćenik vlasnika. Sada se prisetio da mu je nešto o tome govorio i general.

Sada je Šejnu bilo skoro sve jasno. Sindikus, znači? Kolo kao da je počelo da se zatvara. Ako prihvati zadatak kročiće u đavolski opasno gnezdo najotrovnijih zvečarki.

Po svemu sudeći ovde su kola krenula niza stranu. Na velikom ranču dešavale su se đavolski jako proljave stvari. Ta banda revolveraša u crnim odelima uzela je dizgine u svoje ruke. Bivša prijateljica noći svakako zna kako da završi igru.

Visoki čovek je namirisao odakle vetrovi duvaju. Nije mu bilo potrebno da mnogo zamara svoj mozak. Skoro sve je tu kao na dlanu.

Vitka zavodnica, prijateljica pakla, zakonita je supruga mnogo starijeg, teško bolesnog rančera koji više nije u stanju da sam upravlja svojim posedom. Taj opasni Tod Sejvidž, poznat kao revolveraš i ubica, ovde je upravnik imanja. Na sve strane prevejani lisci i revolveraši surovih crta lica spremni svakog trenutka kao od šale da potegnu svoje opasne pučaljke! A uz to, kao vrhunac svega, taj kao vrh noža oštarih zuba ajkula, Fil Koj, u ulozi sindikusa!

Cela stvar je zaudarala kao riba posle tri dana stajanja na vrelom suncu. Visokom čoveku još samo nije bilo jasno gde se u tu sliku uklapa nestali Luk Mek Kanton, naslednik ranča.

Posle nekoliko minuta Dona Mek Kanton se pojavila na vratima.

— Rančer vas očekuje, Šejne — reče ona. — Naredila sam kuvaru da vam spremi nešto da prezalogajite.

VII

Hikori je ime jedne posebne vrste neobično tvrdog i žilavog drveta nalik na lešnik. Lorens Mek Kanton koji je imao nadimak Stari Hikori, bio je sigurno istesan od najtvrđe građe. Zapadnjaku je to palo u oči već prvog trenutka kad je ugledao starog čoveka.

Vlasnik velikog ranča stajao je u dnevnoj sobi ispred kamina koji je bio toliko prostran da se u njemu komotno mogao ispeći vo. Na zidu pored dimnjaka bila je pričvršćena ogromna glava medveda, a ispod nje su se nalazili ukrasni predmeti. Ratna koplja komanča, tomahavke, indijanske strele i drugo retko oružje iz minulih dana.

Nameštaj u velikoj prostoriji bio je izrezbaren, isto kao i tamne drvene grede na tavanu.

Svuda na zidovima visili su lovački trofeji, bakrorezi i umetničke slike, a na kaminu je bilo nekoliko Daguererootisaka i predmeta izrađenih od čelika.

Stari Hikori nije imao ni šezdeset godina, ali je delovao kao neki oronuli starac. Povijen u leđima stajao je on tu, naslonjen na debeli štap sa drškom od slonove kosti. Činilo se da su od vlasnika ranča na njegovom telu ostali još samo koža i kosti.

Odelo je na njemu visilo kao oko osušenog drveta. Obrazi su bili upali, a glava je ličila na lobanju nekog davno preminulog čoveka. Oskudna siva kosa kao da je bila utisnuta u lobanju, a duboke brazde urezale su se u njegovo lice čija je koža ličila na prastari pergament.

Kao sneg beli brkovi skoro sasvim su pokrivali usta starog rančera.

Dona, njegova supruga, delovala je pored rančera kao rascvetala ruža. Mlađa od njega skoro više od trideset godina, elegantno odevena, sa dubokim dekolteom na meksikanskoj haljini, stvarno je ličila na gorsku vilu bakarnocrvene kose.

Mlada žena imala je svetlozelene pomalo kose oči, a njeno lice u obliku srca privlačilo je kao kakav magnet poglede muškaraca. Uz sve to je njeno vitko telo prosto mamilo na greh.

Smaragdi su sijali oko njenog vrata, a na ruci su se nalazili prsten sa smaragdom i venčani prsten.

Osmehnula se zavodnički Šejnu. Fil Koj se nakašlja.

Mek Kanton najpre još izdaleka upita da li je general stigao u San Antonio i kako je njegova kćerka. Rančeru Šejn nije bila nepoznata osoba.

Odmerio je pogledom visokog čoveka od glave do pete i klimnuo glavom.

— Ako iko na ovom svetu može da pronađe mog sina Luka i dovede ga ovde na ranč, onda ste to vi, Šejne — uzviknu on oduševljeno. — Platiću vam koliko god budete tražili.

— Meni novac ne znači mnogo — objasni Zapadnjak. — Čini mi se da je najbolje da ja s vama razgovaram u četiri oka, mister Mek Kantone.

Posle kratkog pozdrava rančer potvrdno klimnu glavom.

— Naravno da ćemo razgovarati u četiri oka — reče on. — I ja to više volim.

— Ali, tebi je jasno da si bolestan, dragi — opomenu ga Dona. — Doktor Melvin je juče rekao da ne smeš da se uzbuđuješ. Valjda nemaš neke tajne za koje ne smemo da znamo Fil i ja? Ako je tako onda ću ja biti jako uvređena. To bi me pogodilo do dna duše.

Mek Kantonove oči se suziše i postadoše sive. Stari Hikori je video jako loše. Stvari koje su se nalazile dalje od

tri jardi bile su delimično obavijene maglom. Ništa tu nisu mnogo pomogle ni naočari sa debelim staklima.

Rančer udari snažno štapom o pod. Tupi udarac odjeknu kroz hodnik.

— Sto mu gromova, Dona! — prasnu on ljutito. — Zar vi mislite da sam ja neko malo dete ili nešto tome slično? Ja sam još uvek tu i vlasnik sam „Brouken Erou” ranča, je li vam to jasno? Pa mogu valjda s nekim čovekom da porazgovaram nekoliko minuta, a da mi za to vreme kao kakva sveća stoji iznad glave dadija!

Dona pogleda advokata. Popustila je.

Objasnila je da će narediti da se rančeru donese lek, a i nešto da Šejn prezalogaji. Ona sama, kako je rekla, ima nešto da porazgovara sa sindikusom i otići će s njim gore na sprat u radnu sobu.

— Posle pola sata dolazim da te obiđem, dragi — reče ona i osmehnu se.

Mek Kanton odmahnu odlučno glavom.

— Nije potrebno! — odseče rančer. — Ako mi nešto bude potrebno ja ću zvoniti. A osim toga, tu je i Šejn.

Istrgao je svoju ruku kada je njegova mlada supruga htela da ga odvede do klupe u uglu.

Zapadnjak je primetio da rančer vuče levu nogu pri hodu.

Dona Mek Kanton, neodoljiva paklena vila, i Fil Koj izadoše iz prostorije. Vrata se s treskom zalupiše za njima.

Rančer sede na klupu. Šejn mu je pomogao. Stari čovek je dahtao i stenjao.

— Donesite bocu viskija iz ormara desno pored zida. Uzmite i dve čaše, Šejne. U fioci ispod šauka nalaze se cigarete. Dajte ih ovamo dok ih taj prokleti đavo Fil Koj nije popušio.

Zapadnjak donese sve što je rančer nabrojao.

Mek Kanton zamoli visokog čoveka da njegovu čašu stavi na klupu pored njega tako da se ne vidi kad neko uđe. Isto tako da namesti cigaru kao da će on pušiti, a ne rančer.

Inače, ako devojka koja će doneti lek primeti bilo šta sumnjivo, smesta će otrčati i javiti Doni. A, u tom slučaju nastaće pravi pakao. Jer, njemu su ti đavolovi prijatelji, lekari, zabranili i duvan i alkohol.

Zapadnjak nije mnogo razmišljao. Uradio je onako kako je želeo rančer.

Mlada služavka pojavi se na vratima. Donela je rančеров lek i zakusku za Šejna.

Ljupka mlada Meksikanka je pred Mek Kantom i Zapadnjakom nasula iz boce sa lekom trideset kapi tečnosti u čašu sa mlakom vodom i promešala kašičicom.

— Pijte polako, mister Mek Kantone — osmehnu se ona. — Prijatno, ser. Ako vam nešto bude potrebno, vi zvonite, mister Mek Kantone. Ja sam tu, pored vas u kuhinji.

— Dobro, dobro — mrljao je rančer.

Zapadnjak podiže zvono sa tacne. Bila je to čitava večera. Podgrejano pečenje, salata, krompir i tortilja. Za piće je bilo crnog vina i bokal s vodom.

Visoki čovek uze ubrus i prihvati se jela, jer je bio gladan kao vuk.

Stari Hikori je pokušao da naliže sebi jednu čašu viskija, ali nije uspeo da otvori bocu.

Zapadnjak uze staklenu bocu iz njegovih ruku i otvori je.

— A, zar nećete najpre da popijete vaš lek, mister Mek Kanton? — upita visoki čovek zbunjeno.

Rančer ljutito odmahnu rukom.

— To je čist otrov, Šejne. Verujte mi kad vam to kažem. Uzimam taj lek tek onda kad to nikako ne mogu da izbegnem. U većini slučajeva ga prospem. Dona đavolski jako pazi, ali još uvek je ja nadmudrim. Evo, Šejne, pomirišite tu odvratnu tečnost. Siguran sam da ćete izgubiti apetit i dva dana nećete moći da okusite ni kap bistre vode.

Zapadnjak srknu tečnost iz čaše.

Stresao se. Sada mu je bilo jasno zašto se Mek Kanton toliko boji te tečnosti.

Nasuo je u rančerovu čašu dupli viski i zapalio cigaretu za njega.

— Mislim da vam neće smetati ako ja pušim dok vi jedete — osmehnu se Mek Kanton. — Retko imam priliku da pomirišem taj dim. A, vreme prolazi tako brzo, prijatelju moj!

Zapadnjak odmahnu rukom.

Rančer kao od šale istrese čašu sa viskijem i zadovoljno uzdahnu.

— Ehej! — uzviknu on i stavi ruku na grudi. — Pa, ovo je nešto sasvim drugo. Različito od tog gorkog leka koji tako jako smrdi. Prokleti lekari! Nijedan od njih ne može da mi pomogne.

Nagnuo se prema Šejnu.

— Čujte, momče! — reče on tiho. — Stalno sam u neakvoj stezi prosto ne mogu da dišem. Nikad mi ranije u životu nije bilo tako. Ali, možda mi tako i treba.

Mek Kanton dunu dim cigarete u vazduh i stavi svoju praznu čašu ispred Šejna.

— Još jednom, momče! — smejao se rančer. — Ne boj se za mene. Nisam ja detinjast, a nisam ni lud. Ne znaš kako je meni ovde i kako sa mnom postupaju. Pogledaj malo unakolo. Da nas, možda, neko ne prisluškuje?

Zapadnjak odmahnu glavom. Posle kratkog oklevanja nalio je rančeru još jednu čašu duplog viskija. Ovog puta Mek Kanton je samo srknuo.

— Hvala, Šejne. Još uvek mogu da podnesem toliko da shvatim kakvo se đavolsko kolo igra. Hoće da se dokopaju moga ranča, da celu imovinu prenesu na sebe. Njima da pri-

padne sve ono što sam godinama stvarao. Ceo maj život je tu, Šejne. I, to treba da pripadne Luku, mome sinu. On je zakoniti naslednik. Šta da kažem, mora da sam bio lud kad sam se toliko zaneo i oženio s tom pokvarenom ženom. Zbog toga sam se i svog sina jedinca oterao iz ove kuće. Jer, zbog Done sam se ja posvađao s Lukom. U ono doba on je meni ispričao o njoj neke stvari koje ja nisam hteo da shvatim. Nazvao sam ga drskim lažovom i zabranio mu da mi se ikad više pojavi pred očima. Bio sam besan kao ris. Vikao sam da ću ga lišiti nasleđstva i da ovde više nema šta da traži. Čak sam i sačmaricom pucao na njega.

Odgovorio je na taj način što me je udario. A onda se sačmarica okrenula prema njegovim grudima. Pravo u srce...

— I, šta je bilo onda? — upita Zapadnjak koji je prešao da diše.

Rančer uzdahnu.

— Luk se sagnuo. Plava kosa bila mu je razbarušena, lice crveno, pogled leden. Od danas više nemaš sina, Stari Hikori Mek Kanton, rekao je on. Nije potrebno da postaneš ubica. Ja ti se više nikad neću vratiti. Otišao je.

Zapadnjak se zabrinuo. Jer, Mek Kanton je još jednom preživeo u svom sećanju ono što se dogodilo i jako se uzbuđio. Ali, rančer se brzo smirio.

— Ali, onda — nastavio je Mek Kanton, — u to doba, pre pet godina, ja sam bio zdrav kao dren, snažan kao bik. I, bio sam zaljubljen u Donu. Čini mi se da nema na svetu većih ludaka od onih koji se zaljube pod stare dane, Šejne. Luk je nestao. Čak je promenio i prezime. Sada više nije Mek Kanton nego Feris. To je devojčako prezime njegove majke. Čuo sam jako malo o njemu. Preko nekog trećeg. Danas mislim da je Luk bio u pravu u onome što mi je rekao o mojoj... mojoj... Doni.

Zapadnjak nije rekao ništa. Nastavio je da jede.

— Luk je tada nazvao Donu droljom, zločincem i beskrupuloznim ženskim stvorenjem koje jedino želi da se dokopa mog novca. Napraviću najveću grešku u svom životu ako se oženim s njom, tako mi je kazao.

Luk Mek Kanton je znači dobro procenio tu đavolski opasnu ženu. Ali, to nije mnogo privlačilo Zapadnjaka. Uostalom, to je stvar porodice Mek Kanton i nije hteo da se meša. On je radio za Sedmu brigadu.

Nisu njega iz Vašingtona poslali ovamo da se rve sa posledicama drugog proleća starog Mek Kantona i da ispravlja njegove greške u izboru partnera.

Na kraju krajeva, taj rančer je već duboko bio zašao u godine i mogao je dobro da razmisli i raspita se pre nego što paklenu vilu dovede sebi u krevet i venča se s njom. Međutim, izgleda da mu je ta lepa žena stvarno bila zavrtila mozak.

— A, da li ste svoga sina lišili nasljedstva, kao što ste pretili, mister Mek Kantone? — upita Šejn.

— Nisam. Možda je to još i jedni razlog zašto još uvek živim.

Zapadnjak je saslušao i ostali deo priče.

Stari Hikori je posle medenog meseca jako brzo shvatio da njegova dražesna ženica nije tako bezazlena golubica kako se njemu u početku učinilo. Osećao je kao da se budi iz nekog slatkog lepog sna i sada mora da se suoči sa stvarnošću koja nije tako ružičasta za njega.

I Dona je sasvim drukčije zamišljala njihov zajednički život.

— Posle godinu i po dana naš brak je počeo da se ljulja — nastavio je rančer svoju priču. — Tako, kao čamac na uzburkanim talasima mora. Naredio sam svojim ljudima da malo proćakaju po prošlosti moje supruge i ono što sam saznao bilo je strašno. Takva žena ne zaslužuje da nasledi moje ogromno imanje. Tada sam napisao svome sinu pismo i molio ga da mi oprosti i vrati se kući. Ali, on je vratio neotvoreno pismo natrag. Pa, mislio sam da ću nekako zauzdati Donu. Mlada je i ima vremena da dokaže kakva je u svom srcu. A onda je sve krenulo naopačke. I dogodilo se ono najgore.

Rančer je za trenutak zastao, a zatim ponovo nastavio svoju priču.

— U to doba krađa stoke je sve više uzimala maha. Neko mi je došapnuo kako mogu da pohvatam kradljivce stoke i ja sam pokupio svoje ljude. Krenuli smo u Folken Hills gde se navodno nalazilo njihovo sklonište. Uz put je iz zasede pucao na mene iz puške neki strelac koji se bio sakrio u žbunju pored puta. Kudla je okrznila sa strane moju glavu i ja sam pao u neki duboki ambis. Ljudi su me izvukli gore. Strelac je pobegao i nismo mogli da ga uhvatimo. Nedeljama sam se borio sa smrću i Dona me je sve to vreme molila da joj prepišem ranč. Sve dok joj lekar nije zabranio da o tome priča sa mnom. Ali, čak i posle toga je ona pokušavala da me nagovori da potpišem testament prema kome svu svoju imovinu ostavljam njoj. U to vreme sam pola godine ležao u bolnici u Matamorosu. Otad sam ja bogalj, plupina. A, bio sam đavolski snažan čovek, tako kao ti, Šejne. Čovek kome su se svi uklanjali s puta i koji je bio u stanju i samog đavola da izvuče za rep iz pakla.

— Đavola nisi uhvatio, ali vilu iz pakla jesi — reče Šejn. — Možda malo i preteruješ stari Hikori.

Hteo je da vidi hoće li se rančer naljutiti. Ali, Mek Kanton je samo odmahnuo rukom.

— Odavno mi je poznat taj nadimak koji je uz moje ime prišiven. Mene više ne može ništa da naljuti što vetar donosi s te strane. Dok sam ja ležao u bolnici Dona je preuzela komandu na ranču. Najurila je mog starog vernog upravnika i umesto njega dovela tog lupeža Toda Sejvidža. Okupila je sve sa-

me nitkove ovde na ranču. Ja jesam oduvek bio tvrd i žilav čovek, ali zato i pravedan, Šejne, i pored mene mogu da žive i mali i nejaki. Ali, Dona je zločinac. Ne želim ništa da znam o tome čime se sve ona bavi. Ono što sam doznao više je nego dovoljno. To što sam osakaćen i bolestan nemam snage da bilo šta preduzmem protiv Done i njene bande. Kratko posle mog povratka na ranč prvi put se ovde pojavio taj Fil Koj. Dona se stalno nešto došaptavala s njim. I sasvim je sigurno da duvaju u istu tikvu. U... u svakom pogledu, Šejne.

Rančer je uzdahnuo. Očito mu je bilo teško što ovo tako otvoreno mora da prizna.

— Kažu da je taj Koj advokat! Neka me đavo ovog trenutka odnese u svoje crne odaje ako taj nitkov nije neki revolversaš, kockar i varalica s obeleženim kartama koga su negde njegovi drugari skinuli sa užeta dok se još nije ohladio. Ja nislim da njega Dona poznaje još iz onog vremena kad je bosonoga, bez haljine i veša pravila figurice u pesku.

Zatim je Stari Hikori pričao dalje kako je uvek iznova pokušavao da uspostavi vezu sa svojim sinom. Već dva puta je naređivao svojim ljudima da ga pronađu i dovedu ga ovamo. O tim ljudima se nikađ više ništa nije čulo. Nestali su bez traga i glasa, kao da ih je zemlja progutala. A, najverovatnije se tako i dogodilo, samo se neko đavolski brzo potrudio da oni što pre siđu koju stopu ispod zemlje. I svi ostali njegovi pokušaji da pronađe Luka su propali.

— Ali, ja ipak nisam izgubio nadu — reče rančer. — Sada sam sasvim siguran da je onaj prokleti pucanj iza mojih leđa naručila lično Dona. Ne treba biti jako pametan da se shvati da sam ja uleteo u zamku koja je unapred bila pripremljena. I to samo za mene. Nijednom od mojih ljudi nije nedostajala ni dlaka s glave. Ali, meni je to palo na pamet još dok sam ležao u bolnici, u Matamorosu. Pozvao sam advokata i rekao mu svoje mišljenje o svom braku sa Donom. i to šta ona želi iz svega da iskoristi. Napisali smo da u slučaju ako ja ne umrem prirodnom smrću, Dona ne može naslediti ama baš ništa od moje imovine. Isto tako, u slučaju da moj sin Luk ne želi da primi nasledstvo, „Brouken Erou” ranč će pripasti državi Teksas.

Pravne finese vlasnika ranča su malo interesovale Zapanjaka. Stari Hikori mu je još ispričao i to kako je s teškom mukom uspeo da stvori svoj ogromni ranč. Pomenuo je i odgovornost za sudbinu ljudi koji su zavisili od njega i značaj „Brouken Erou” ranča za celu oblast.

— Neću još dugo živeti, to je sigurno — zaključio on najzad. — A, ako ja umrem prirodnom smrću onda je Dona ipak pobedila, jer će tako sve pripasti njoj. Ona je jako prepredena i u tom slučaju će ostvariti sve svoje planove.

Stari rančer pogleda visokog čoveka.

— Ti si mi poslednja nada, Šejne — reče on. — Koliko sam ja razumeo iz onoga što si ti rekao, ti si Donu poznavao i ranije. Naravno letimično. Da li bi ti, da si na mnom mestu,

dozvolio da njoj pripadne to ogromno bogatstvo, a da moj sin jedinač i zakonski nasleđnik ostane praznih šaka?

— Niti je to moj sin, niti moj ranč, Stari Hikori — odgovori Šejn. — Vama treba da je jasno da ja ništa nisam obećao generalu. Došao sam u posetu i želeo sam da saslušam vašu priču. Mister Mek Kantone, meni je žao, stvarno mi je žao, ali ja sam čovek koga vi tražite. Biće bolje da nađete nekog drugog.

Rančer je treptao očima iza debelih stakala naočara. Sada je odlučio da bude sasvim otvoren.

— Nudim vam dvadeset hiljada dolara, Šejne — reče on i nakašlja se. — I to za jednu sasvim malu uslugu. Da negde u dalekom svetu pronađete mog sina i da ga nagovorite da me poseti ovde na ranču. Želim da razgovoram s njim. Eto, isto tako kao što smo sada razgovarali nas dvojica. Ništa drugo.

— Ne interesuje me tako nešto — odvrati Zapadnjak i odmahnu glavom.

— Trideset hiljada!

— Ne!

— Četrdeset.

Zapadnjak još jednom odmahnu glavom.

— Nudim pedeset — predloži stari čovek. — To je moja poslednja ponuda. Pedeset hiljada dolara, Šejne. Pa, da li vam je jasno šta to znači? Za tu sumu bih mogao da platim deset đavolski dobrih ljudi za isti posao.

— Pa, onda uradite tako, mister Kantone.

— Da li je to vaša poslednja reč, Šejne?

— Jeste. Ako vi želite ja mogu odmah ovog trenutka da odjašem s vašeg ranča i vratim se u Laredo.

Ramena Starog Hikorija se nagnuše napred. Za trenutak kao da je ovog čoveka napustila ta đavolski nesalomljiva žilavost koja ga je i držala još uvek u životu.

— Ne, Šejne — reče on grubim glasom. — Nećete otići odavde. Pa šta vi mislite, da je Stari Hikori zaboravio osnovna pravila gostoprimitstva. Samo se po sebi razume da ćete ostati ovde i prenoćićete u jednoj od gostinskih soba. Sutra ujutru ćete doručkovati i dobićete hranu za put. Hoćete li da vam pripremim samo toliko hrane koliko vam je potrebno za odlazak u Laredo, ili ste se predomislili, pa da vam spremimo i za povratak ovamo na ranč?

— Ne, ser. Ja sam došao ovamo samo u posetu i zato neću uzeti ništa.

— Hm! Učinite mi još jednu uslugu, Šejne. Bacite ovaj prokleti pasji lek kroz prozor. Ja ne mogu da se krećem tako dobro.

Zapadnjak prosu sadržinu čaše kroz prozor u žbunje.

Ubrzo posle toga u sobu udoše paklena vila i nalickani advokat. Dona je odmah upitala kako se Mek Kanton oseća i da li mu razgovor nije bio suviše naporan.

U sobi je sve bilo tako namešteno kao da je Šejn pio viski i pušio cigare.

— Sve je u redu, draga — uveravao je rančer privlačnu crvenokosu ženu. — Šejn će sutra otići sa ranča.

Dona je radoznalo posmatrala Zapadnjaka. Pokušala je da prođe u dubinu njegove duše. Međutim, Šejnov izraz lica nije odao ništa. Pomogla je svom suprugu da ustane. Mek Kanton se nasloni na svoj štap.

— Hvala ti, draga — mrmljao je on. — Ti se toliko brineš o meni!

Zapadnjak je rekao da želi što pre da ode u svoju sobu.

VIII

Devojka je odvela visokog čoveka do sobe koja se nalazila na spratu glavne zgrade. Zapadnjak je ostavio stvari i zaključao vrata.

Prozor je bio otvoren i snop svetlosti meseca i zvezda prodirao je unutra.

Šejn se skinuo i stao pored prozora. Znao je da dugo neće moći da zaspi. Razmišljao je o onome šta mu je Stari Hikori ispričao.

Legao je na krevet i gledao u tavan.

Da li je, možda, ipak trebalo da prihvati predlog rančera i vrati tog nestašnog Luka Mek Kantona na ranč? Uz to bi zgrnuo ogromnu gomilu novca!

Ali, Šejn je ostao pri svojoj odluci. Trebalo je da taj Stari Hikori malo mučne glavom ranije i razmisli o posledicama svojih postupaka.

To što Luk nije hteo da se vrati, Zapadnjak nije zamerao mladom čoveku.

Okrenuo se na drugu stranu u krevetu i pokušao najzad da zaspi.

Odjednom kao da je čuo tiho kucanje na vratima.

Zapadnjak odmah izvuče „remington” iz futrole koja je visila na stolici pored njegovog kreveta.

Nategao je ožoz i gvožđe je škljocnulo.

— Ko je? — upita on tiho.

— Ja sam Dona.

Zapadnjak brzo ustade i gipkim korakom priđe vratima.

Otvorio je polako. Revolver je zadržao u svojoj ruci. Ali, napolju je ugledao samo Donu. Na sebi je imala tanku haljinu sa dubokim dekolteom.

Kosa joj je bila otpuštena i kao kakav crveni talas padala je niz njena ramena. Privlačni parfem zapahnu visokog čoveka.

Dona uđe u sobu pored njega. Pri tom je očešala svoje telo o njegovo.

Pomilovala ga je po kosi i napućila usne.

Zapadnjak je na sebi od odeće imao samo gaćice. Zatvorio je vrata i upalio lampu.

Crvenokosa žena sede na krevet i nasloni se.

Zapadnjak uze jednu stolicu i sede naspram nje. Izvadio je polako tabakeru iz svoje jakne i polako počeo da zavija cigaru.

„Remington” se nalazio na stolu.

Dona se proteže.

Krupne oble grudi približiše se visokom čoveku. Prekrstila je ruke iza vrata.

— Zavij i meni jednu cigaru — reče ona nežno i prostreli visokog čoveka zavodničkim pogledom.

Verovala je u svoje draži i u sposobnost da zavede bilo kog muškarca na ovom svetu. Taj stasiti momak Šejn pašće kao zrela kruška, razmišljala je ona. Zaplešću ga u svoje mreže tako da ga niko živi na ovom svetu neće moći više izbaviti odatle.

Zapadnjak je zavio cigaru i pružio je lepoj ženi. Kresnuo je šibicu i prineo je njenim ustima. Povukla je dim.

Izvesno vreme su ćutali.

— Jesi li se prihvatio zadatka da dovedeš sina starog rančera ovde? — upita ona najzad.

Šejn podiže obrve i sleže ramenima.

— Zašto to ne pitaš njega, Dona?

— Zato što mi neće odgovoriti, ili će me slagati. Takve rane i pad u ambis ne bi mogao da preživi ni sam đavo. A, taj stari žilavi čovek je to sve preboleo. Doduše, on se još uvek vuče kao prebijeni mačak, ali, eto, ima snage da mašta i spletkari. Ipak, njegovi dani su izbrojani. A kada se on preseli tamo gore u večna lovišta sve će pripasti meni. Ranč i sve ostalo. Onda ću ja bogato nagraditi ljude koji su bili na mojoj strani...

— Meni je Stari Hikori ponudio čitavu gomilu novca — prekide je Zapadnjak. — I to samo zato da odjašem u Meksiko i dovedem njegovog sina ovde na ranč.

— I ti si, naravno, prihvatio! Tu nema šta da ti se zameri. Stvar je vrlo jednostavna. Preći ćeš granicu, jahaćeš kroz Meksiko uzduž i popreko i ponekad ćeš slati izveštaje. Napisaćeš da, na žalost, još uvek nisi mogao da pronađeš Luka Mek Kentona. A, neće proći mnogo vremena do trenutka kada će Stari Hikori jednom zauvek sklopiti svoje umorne oči. Ti ćeš dobiti svoj novac za dane besposličenja i tumananja kroz Meksiko, Šejne. Ja ti želim lep provod!

— Nije loša ideja — isceri se Zapadnjak.

— Ništa nema da brineš — osmehnu se ona zadovoljno. — Ti ćeš svoj novac sigurno dobiti, ja ti to garantujem. Koliko ti je ponudio stari?

— Pedeset hiljada.

— Šta? — viknu ona besno. Bila je preneražena. Kao da je pogodio grom iz vedra neba. Za trenutak nije mogla ni reći da kaže. A, zatim je iz njenih lepih usta pojurila čitava bujica reči.

— Pa, taj matori jarac mora da je poludeo. O tome ćemo razgovarati kasnije. Za pedeset hiljada dolara moraćeš da uradiš i nešto više, Šejne. A to je da Luka Mek Kantona pošalješ na onaj svet, na primer.

— Ali, ja risam ubica, Dona!

— Kakav ubica? — odmahnu ona rukom. — Ti ćeš njega jednostavno izazvati i primorati ga da se s tobom obračuna revolverima. Koliko ja poznajem Luka iz ranijih dana i josle svega što sam o njemu čula nećeš imati nikakvih problema da ga izazoveš na to da pristane na dvoboj. A, onda ćeš ga lako upucati, Šejne. Poznato mi je koliko si vešt u baratanju tom gvožđurijom i kakva ti je slava u tome. I, ne samo u tome. O tebi se pričaju bajke i u nekim drugim stvarima.

Osmehnula mu se zavodnički. A, zatim je odjednom počela da skida odeću sa sebe. Polako, komad po komad. Na njenim usnama stalno je titrao osmeh.

Ugasila je cigaretu i nastavila dalje.

Zapadnjak je samo gledao. Na patosu se našao i poslednji komad odeće crvenokose žene.

Šejnov pogled klizio preko zavodničkih oblina koje su mu se nudile tu, na dohvrat ruke. Krv je počela da struji brže kroz njegove žile.

— Dođi! — pozva ga Dona i pokaza svoje lepe zube. — Još onda na Misuriju sam đavolski opasno bila bacila oko na tebe. Eto, ni dandanas mi nije jasno šta si ti mogao da nađeš na toj mršavoj kozi koja se zvala Džindžer O'Midi?

— Pa, tako mršava ipak nije bila.

Šejn je pokušavao da se ne uzbuđuje. Zavio je sebi još jednu cigaretu.

— Ti to verovatno bolje znaš — odmahnu Dona rukom. — No, ostavimo u stranu te priče iz starih dana. Imamo mi sada drugog posla, zar ne? Hajde, čoveče, uzmi me već jednom u naručje! Šta čekaš?

Zapadnjak podiže obrve.

— Čekam da se obučeš i izgubiš mi se što pre s očiju. Dona! Ne želim da spavam s tobom. Moram iskreno da ti priznam, imaš vanredno lepo telo. Lepa si, privlačna i skoro neodoljiva. Ali, duša ti je stvarno bedna. Ja bih samom sebi bio odvratan ako bih prevario jednog starog, bolesnog čoveka sa njegovom ženom, i to u njegovoj sopstvenoj kući. Odvratno! Nije mi baš toliko stalo do toga, lepotice?

Dona skoči kao da je zmija pecnula. Njene grudi se podiгоše uvis. Podbočila je pesnice na kukove i isturila desnu nogu napred.

Iz njenih očiju sevale su žive varnice. Ličila je na lavicu spremnu da svakog trenutka skoči na svoju žrtvu.

Svetlost lampe bacala je senke na njeno lepo telo sa ružičastom kožom i čvrstim okruglim butinama.

— Ti... ti nećeš? — mucala je ona kao da ne veruje u ono što je čula. — Oh! Ti odvratna prostačino! Kukavico! Ti si

lud! Prokleti kućkin sine! Tako nešto mi se nikad u životu nije dogodilo.

— Onda je bilo krajnje vreme da ti se dogodi, Dona — reče Zapadnjak i stavi cigaretu u usta.

Uhvatio je čvrsto crvenokosu ženu za ruku i stegao je.

— A, sada, izlazi napolje! — naredi on. — A u slučaju da počneš da vičeš i uzbuniš celu zgradu, razmisli dobro šta ćeš reći tim ljudima kako to da si se našla gola u mojoj sobi.

— Oh! — besno izusti ona.

Žena od velikog uzbuđenja više nije mogla da kaže nijednu razumnu reč. Pokušala je da Zapadnjaku izgrebe lice, ali nije uspjela. Udarila ga je nogom po cevanici, ali pošto nije imala cipele to nije nimalo bolelo visokog čoveka.

Dona je u očajanju pokušala da zgrabi „remington” i da uputi nekoliko unci olova u Šejnov stomak.

Tog trenutka Zapadnjak je snažno trže. Bili su već pored vrata. Zapadnjak ih otvori. Pljesnuo je žestoko rukom po okrugloj zadnjici i izgurao je napolje.

— Zbogom, Dona! — reče on prodornim glasom. — Uvek moram da mislim na onog jadnog đavola koga su našli u nje-govoj luksuznoj kabini sa presečenim grkljanom. Moj vrat mi se dopada više ovakav kakav je sada. Sada ti je sve jasno. Evo, uzmi svoje stvari!

Zapadnjak gurnu nagoj ženi odeću u ruke.

— Ali, ja sam onda na Misuriju bila oslobođena svake odgovornosti — branila se Dona. — Ja... ali ti... ti...

Pogledala je besno, okrenula se i krenula ponosno kroz hodnik sa odećom i cipelama u rukama.

Uz slabašnu svetlost Zapadnjak je još jednom pogledao njene obline. Nije mogao da se uzdrži. Tiho je zviznuo.

Zatvorio je vrata i zaključao ih.

— Izgleda da ću pod svoje stare dane postati prava pravcata dobričina, — reče on tiho samom sebi. — Eh, kad bi general mogao da sazna za ovo večeras!

Uzeo je bocu viskija koja je stajala u sobi i otpio jedan gutljaj. Zatim je zapalio cigaretu.

Ovo što je doživio s Donom ipak je uzбудilo Šejna. Znao je da još dugo neće moći da zaspi i zato je gledao kroz prozor.

Desetak minuta kasnije primetio je neku ženu na konju koja je izjahala iz dvorišta ranča i zatim krenula u pravcu severoistoka. Bila je mesečina, a sijale su i zvezde tako da Zapadnjaku nije bilo nimalo teško da vidi ko je ona.

Dona Mek Kanton!

Šejn se osmehnu, mada u duši nije trebalo da mu bude tako. Izgleda da je ovde na ranču „Brouken Erou” otkrio kod sebe jednu novu osobinu, a to je da neverovatno lako uspjela da sebe jednu novu osobinu, a to je da neverovatno lako uspeva da juče smatrali svojim prijateljem spremnim da im u svemu po-

mogne. Jer, sasvim je sigurno da mu Dona nikad neće zaboraviti to što je ponizio pošto nije prihvatio njen poziv da spava s njom.

Za jednu ženu to je najveća uvreda. Pogotovu ako je to neka takva koja je navikla da joj muškarci padaju pred noge.

IX

Nebo je bilo osuto zvezdama koje su treperile tamo negde gore u dalekim visinama kad je Dona Mek Kanton u kolibi jednog od salaša ranča pala u naručje vitkog mršavog čoveka sa uskim brkovima i tamnom kosom namazanom pomadom.

Dona ga je stezala strasno u krevetu, ali te noći nije uživala dok se volela sa Filom Kojem. Taj đavolji momak Šejn je uzbudio do dna duše. Bol koji joj je naneo pekao je kao živa vatra.

Fil Koj je ove noći bio samo loša zamena za onog đavolskog nevaljalca, snažnog Šejna.

Fil je to dobro osetio.

— Šta ti je večeras, Dona? — upita on. — Meni se čini da si zbog nečega ljuta. Je li tako?

— Šejn! — ciknu ona besno.

Ispričala mu je šta se dogodilo. To joj je teško palo, ali više nije mogla da izdrži.

Svetlost lampe na gas je osvetlila razočarano Filovo lice. Napravio je grimasu. Jer, on je toj zavodnički lepoj ženi bio toliko odan!

— Zar si baš morala da odeš tako daleko da mu se baciš u naručje? — upita on posle izvesne pauze.

— Učinila sam to samo zbog toga da bih ga ispitala šta je odlučio — reče Dona pokušavajući da sakrije istinu. Lagala je. — Ali eto, nije mi uspelo. Čuj, File. Meni se čini da je taj đavolski momak Šejn neki krajnje opasan čovek i mi moramo nešto da preduzmemo protiv njega. I to odmah. Osim toga, taj stari mi je postao toliko dosadan da više ne mogu da ga podnesem. Zašto jednom već ne umre? Možda bi tu trebalo nešto i da ubrzamo?

— Ne, Dona! To bi bilo jako opasno. Pomisli samo na papire koji se nalaze kod tog notara u Matamorosu. Jasno je da Stari Hikori mora umreti prirodnom smrću. Pa tom čoveku su dani već izbrojani i on neće dugo. Strpi se malo.

— Lako je tebi da tako pričaš, File. Ti, na kraju krajeva, ne živiš s njim. Ali, pomisli samo na to koliko je meni teško da se iz dana u dan pretvaram pred njim? Jeste, ja sam sada apsolutni gospodar na ranču i čvrsto držim sve u svojim rukama. Taj Tod Šejvidž kao golub kljukao zrna iz mojih ruku. Sa ostalim revolverašima mogu da raspolazem kako god hoću.

To su sve sami jaganjci koji jedva čekaju mog mig, pa da po-
lete tamo kuda im ja naredim. I, nemam na šta da se žalim,
poslovi idu kako treba. Ali, ja sam izgubila nadu u to da ću
uspjeti da nagovorim starog jarca da me odredi za svog nasled-
nika. A, ako se još i Luk pojavi ovde, onda se meni stvarno
loše piše. U tom slučaju dobiću jedan mali deo ovog ogromnog
bogatstva, mrvice! A ko zna šta sve može da padne na pamet
tom mladiću?

— Brineš više nego što je potrebno — pokušao je da je
uteši, Fil, uhvativši je za grudi. — Luk je otišao uvređen i ne-
ma ga već pet godina. Zakleo se da se nikada više neće vratiti
ovde. Čak je i drugo prezime uzeo. A u slučaju, da se pojavi
neće nam biti teško da ga pošaljemo u večna lovišta.

— Nije sve baš tako jednostavno, File. Mogu iskrsnuti raz-
ne teškoće. Udružen s tim đavolski opasnim Šejnom Luk Mek
Kanton može da sruši sve naše snove kao kulu od karata. Zna-
mo se već tako dugo, dragi. Ovde nam se ukazala najpovoljnija
prilika u životu. Moramo je iskoristiti. Nećeš valjda još jed-
nom da isprobaš svoje sreću kao kockar? To bi bila jako velika
glupost.

Fil Koj podiže glavu. Njegovo mršavo lice odavalo je sas-
vim jasno šta je mislio.

Napolju ispred kolibe rikala su goveda u tamnoj noći. Mo-
ra da ih je uznemirila neka životinja.

— Ne, nikad više. Dona. Ja sam bio taj koji te je onda
nagovorio da udvučeš tog rančera na kopno kad si ga na nje-
govom putu za Montanu upoznala na „Silver belu”.

„Silver bel” je bio brod na Misuriju. U povratku je Dona
već delila kabinu sa snažnim rančerom.

— I, kako smo se dogovorili — nastavio je Fil — ja sam
ispalio hitac koji je izbacio iz sedla Mek Kentona u Folken
Hilsu, pošto si ga ti prethodno lukavo namamila pred moju
puščanu cev i obavestila me kada će taj stari lisac naići.

— Na žalost, nisi dobro ciljao!

— Tu se više ništa ne može izmeniti, Dona. Puka slučajnost.
Mrdnuo je glavom baš onog trenutka kada sam ja uputio smrto-
nosno olovo. Nego, ne smemo dozvoliti da nam taj pasji sin Šejn
upropasti sve planove. On mora biti uklonjen, i to što pre. Ka-
da stari Mek Kanton bude otputovao na onaj svet ti i ja ćemo
tugovati jedno izvesno vreme, kako se to obično radi u takvim
prilikama, a posle toga ćemo se venčati. Jer, siguran sam da
mi pripadamo jedno drugom večito, Dona. Kao vuk i vučica.

— Jeste — šaputala je ona — Mi smo dva ivera od istog
drveta.

Ipak, nikad dosad nije pomislila da još treba i da se uća
za Fila Koja.

— Kroz dva sata moram se vratiti na ranč, Bile. Tu se vi-
še ne sme gubiti vreme.

Čuvena lepotica ali i ozloglašena prijateljica pakla koja

mного ne preza od toga da svoje želje sprovede u delo bez obzira na to kojim sredstvima će to postići, i mršavi bivši kockar Fil Koj bili su ubeđeni da je Šejn već prihvatio rančeroz predlog da pronađe Luka i vrati ga na ranč.

Kada je Dona, negde pre svanuća, obasjana zvezdama i bledim zracima meseca, poterala konja prema zgradi ranča, već je bio skovan plan kako će Šejn nestati sa ovog sveta. Tiho i nečujno, kao da ga iznenada progutala pomrčina. Imali su za to više mogućnosti i đavolski opasne revolveraše u jako velikom broju. Taj drski pasji sin će upasti u klopku kao muva u paukovu mrežu i neće moći da se izvuče iz nje, pa da mu je bog ujak.

X

Zapadnjak je ujutru doručkovao sam u velikoj sali glavne zgrade ranča. Stari Hikori Mek Kanton se izvinio, jer se nije osećao dobro. Dona je još spavala dubokim snom, pošto je u krevet otišla tek kad je dan uveliko najavljivao svoj dolazak. U vreme kad se ona vratila na ranč Zapadnjak je već čvrsto spavao.

Dona je verovala da će Šejn sa ranča odmah ujutru krenuti u Meksiko kako bi što pre otkrio tragove tog nestašnog momka Luka Mek Kantona i pokušao da ga vrati na „Brouken Erou” ranč. Pre toga je već razgovarala sa Tedom Sejvidžom i naredila mu šta treba da se uradi. Sada je mirno spavala, uverena da Šejna uskoro neće biti među živim ljudima.

Zapadnjak je od kuvara dobio paket sa hranom. Uzeo je svoje stvari i prešao na suprotnu stranu dvorišta gde se nalazila štala kuda je posluga sinoć odvela mrkova.

Bilo je već više od osam časova. Na ranču su ljudi već odavno radili.

Iz kovačnice se čulo udaranje čekića o nakovanj. Kokoške su čeprkale po dvorištu. Radnici na ranču su već bili na poslu, a kauboji su jahali preko livada. Žene su pored bunara prale veš.

Zapadnjak je polako koraćao kroz dvorište. Preko njegovog ramena nalazile su se bisage sa stvarima, a ispod ruke je držao džep sa puškom. Zviždao je tiho. Konjušar je sigurno već osedlao njegovog konja.

Visoki čovek je imao nameru da već oko podne stigne u Nuevo Laredo i da odatle krene u Fort Vort. Starom Mek Kantonu mora biti jasno da ovo nije slučaj za njega. On je čovek Sedme brigade i nema ni najmanje namere da traži tog mladića u Meksiko.

Kada je Zapadnjak gurnuo nogom vrata štale njegov mrkov je zarzao i podigao glavu uvis.

Šejn uđe unutra i krenu prolazom između drvenih pregreda koje su odvajale konje.

U štali je bilo topio. Mirisalo je na konjsku balegu i sveže seno.

Mrkov ponovo zarza. Udario je besno desnom kopitom prednje noge nekoliko puta o zemlju.

Zapadnjaku je sada već bilo jasno da se tu nešto đavolski gadno sprema. Pokušao je da se domogne „remingtona“, ali su ga teške stvari sprečile u tome.

Iz jedne od praznih pregrada za konje odjednom se kao utvara pojavi neki čovek koji se očigledno već ranije bio sakrio tamo. U svojim rukama je držao sačmaricu.

Istovremeno se ispred Zapadnjaka na samo nekoliko koraka pojavi ogromna figura crnca koga je Šejn već bio zapazio prethodne večeri. I on je u rukama držao pušku napunjenu sačmom.

Zablistашe beli zubi na crnom licu u polumraku štale kada se krupni čovek iscerio prema Zapadnjaku.

— Nećeš jahati u Meksiko, amigo! — ciknu on. — Ovo je sada tvoj kraj, pamti to. I, ovde ćeš biti sahranjen. ti prokleti kučkin sine!

Zapadnjakovo grlo bilo je suvo kao barut. Pokušao je da proguta pljuvačku.

Ako obojica snažnih momaka budu ovog trenutka pucali, onda on nema ni najmanje nade da ostane među živima.

Crni momak, nekadašnji bokser za opkladu u cirkusima i njegov opasni drugar sa krivim nogama stajali su tako da jedan drugog nisu mogli da povrede ako budu pucali.

Zapadnjak podiže obrve i pogleda u „parkericu“ sa dve cevi koje su tako mračno zjapile u njega. S tim crncem svakako nema šale!

Te cevi su stvarno izgledale ogromne. Bar tako se Zapadnjaku učinilo. Smrt kao da je iskezila svoje zube prema visokom čoveku. Pred njim kao da se otvorio duboki mračni ambis. Ipak, zračak nade je postojao. Ali, gde?

— Čujte me, momci! — uzviknu Zapadnjak. — Ima ljudi koji će krenuti da me pronađu ako se ja tako odjednom izgubim kao magarac u magli. Mnogima je poznato da sam ja došao ovom svetu neće moći da te pozna. Eto, to neće biti ubistvo, već moje telo i ne utvrde istinu o mom nestanku. A, onda ćete ti i tvoj drugar platiti glavom svoju poslušnost.

— Pusti pušku i bisage da padnu dole na zemlju! — naredi crnac, ne obazirući se na njegove primedbe. — A posle toga otkopčaj pojas sa revolverima! Ali polako, sa dva prsta! Jedan pogrešan potez i ti ćeš se smesta naći na putu za pakao.

Zapadnjak je grozničavo razmišljao. Moraće da posluša, drugog izlaza nema.

Pojas sa revolverima pade niz telo visokog čoveka pored bisaga i „vinčesterke”.

Šejn podiže ruke do visine ramena.

— Ma, ja uopšte ne mislim da idem u Meksiko. momci — reče on. — To je neki nesporazum. Nemam nameru da tražim tog Luka Mek Kentona i da ga dovedem ovamo na ranč. Šta se to mene tiče? Pustite me da razgovaram sa Donom... sa gospođom Mek Kanton pre nego što napravite tako veliku grešku.

Zapadnjaku je bilo jasno ko mu je natevario na vrat ovu dvojicu nemilosrdnih ubica. Sada je samog sebe preklinjao zašto nije rekao sve paklenoj vili.

Ali, eto, hteo je da je malo naljuti, a ispalo je da se ta žena đavolski jako uvredila. A to će mu se izgleda obiti o glavu. Sigurno.

— Lažeš! — viknu crnac. — Ali, ionako ti ništa ne vredi ma šta da kažeš. Moraš shvatiti da nismo toliko glupi da te odmah sada upucamo. Jednostavno ćemo te ubiti. Kao zalutalog kojota. A zatim će tvoje telo biti izneseno na livadu i nateraćemo jedno krdo goveda u stampedo. Izgazićete i niko živi na ovom svetu neće moći da te pozna. Eto, to neće biti ubistvo, već nesrećan slučaj. Okrivimo te kradljivce stoke koji se ovde vrzmaju u graničnim oblastima da su oni izazvali stampedo. I, tu se krug zatvara.

Time svakako neće biti razjašnjeno sve šta se dogodilo. Ali, Dona Mek Kenton će svakako umeti da se izmigolji iz svih zamki koje joj se postave. Tu nema sumnje.

Šejn je počeo da se znoji. Dvostruka cev „parkerice” naspram njega ličila mu je na neku ogromnu gvozdenu šipku.

Krajičkom oka Zapadnjak je samo za delić sekunde primetio kako krivonogi kauboj iza njegovih leđa diže tešku pušcanu cev uvis s namerom da ga svom snagom tresne po glavi.

Gorostasni crnac uperi cev svoje puške u Šejnove grudi i nategnu oba oroza.

Zapadnjak je osetio da je došao trnutak. Nešto mora da preduzme. Inače, put u pakao bio je sada tako blizu.

Kada je krivonogi kauboj svom snagom zamahnuo gvožđurijom prema njegovoj glavi, Zapadnjak se munjevito bacio na zemlju. Pri tom je uspeo da zgrabi vrh cevi puške crnog čoveka, povuče je napred i gurne uvis.

Udarac krivonogog kauboja promaši Zapadnjaka.

„Parkerica” u rukama ogromnog crnca riknu kao ranjena zver. Kolos je bio pritisnuo obarač nesvesno kad je Zapadnjak drmnuo pušku.

Smrtonosni olovni teret pogodi krivonogog kauboja koji je od siline udarca bio odbačen prema ulazu u štalu. Dim baruta pretvorio se u čitav oblak.

Konji u pregradama su rzali i vrištali kao da ih sam đavo goni. Propinjali su se na zadnje noge, udarali kopitama o tlo.

Prilikom pada Zapadnjak nije ispustio cev puške koje ju držao crnac i sada je pokušavao da dohvati svoj „remington”.

Ali, noga bivšeg boksera teške kategorije sustiže njegovu ruku i istovremeno odbaci pojas sa revolverima.

Zapadnjak je skočio i munjevito se našao na nogama, međutim, snažni crnac mu je istrgao pušku iz ruke. Pokušao je da ponovo opali, ali je bilo već kasno. Šejn je uspeo da skoči na njega i obori ga na zemlju.

Pali su obojica. Crnac je ispustio pušku.

Šejn i bivši bokser su se kotrljali po zemlji. Upali su u jednu praznu drvenu pregradu za konje.

Čudna stvar! Pucanj iz te đavolske puške odjeknuo je kao grmljavina čitavim predelom, a niko nije krenuo ovamo u štalu da vidi šta se to događa. Pucanj se svakako morao čuti nadaleko. Ta prepredena Dona je, izgleda sve savršeno isplanirala.

Konji u štali su još uvek bili uznemireni. Rzali su i vrištali.

Crnac nije nosio revolver. Pokušao je da izvuče opasni nož iz korica na svom pojasu, ali je Zapadnjak stegao čvrsto njegov zglobov i zavrnuo ga. Opasno sečivo ispade iz ruke crnog boksera.

Nož ubrzo nestade negde u slami.

Crnac je bio snažan kao planinski medved. Otresao je kao od šale Zapadnjaka sa sebe.

Dva protivnika nadoše se istovremeno na nogama.

Jedan strahovit kroše prohujao je pored Šejnovog levog uha.

Zapadnjak je uderao snažno i precizno. Njegove pesnice su dobivale po kao kamen tvrdom stomaku bivšeg boksera. Udarci su pijuštali sa obe strane. Taj crnac je isto toliko bio opasan i bez oružja.

Jedan levi kroše odbaci Zapadnjaka unazad i on svom svojom težinom tresnu o vrata jedne pregrade za konje.

Vrata popustiše i Šejn pade ispred kopita konja.

Životinja je već ionako bila preplašena pucnjavom u štali i sada je pojurila napolje iz pregrade. Kopita nisu povredila Zapadnjaka, ali je zato konj naleteo na besnog crnca i oborio ga na pod štale.

Uplašena životinja je trčala tamo-amo i rzala.

Sada se Zapadnjaku pružila prilika da pređe u napad. Bivši bokser se brzo našao na nogama. Zgrabio je vile koje su se nalazile iza pregrade i pokušao da probode Zapadnjaka.

Zapadnjak je reagovao neverovatnom brzinom. Uspeo je ipak da izbegne udarac. Jedan zubac vile zakačio je rukav njegove košulje i pocepao ga.

Šejn se već našao pored crnog čoveka. Njegovi strašni udarci oborili bi svakog čoveka, ali ne i bivšeg crnog boksera koji je bio jak kao medved.

Lice gorostasnog crnca je bilo unakaženo od udaraca, krvorio je. Ali, to je samo pojačalo njegov bes.

Tog trenutka neko je otvorio vrata. Konj pojuri napolje.

Zapadnjak se skloni u stranu kako bi izbegao napad snažnog crnca. Robson zastade.

— Izlazi napolje, Džese! — frknu on na čoveka koji se pojavio na vratima. — Ja ću to kopile smožditi ovim mojim pesnicama ili se više neću zvati Noel Robson, Bik sa Misurija!

To je, znači, Robsonov nadimak! Zapadnjaku se loše pisalo.

Vrata se stvarno zatvorise iza čoveka koji je trenutak ranije promolio glavu. Zapadnjaku se za trenutak učinilo da je to neki ružan san. Niko, znači, neće posmatrati borbu!

Robson je nasrnuo na Zapadnjaka kao razjareni bik, ali je dobio teške udarce koji bi oborili i vola. Međutim, nisu spravili sa zemljom ovu grdosiju od čoveka. Šejnu je bilo jasno, ako padne ovaj čovek će ga ubiti.

Najzad je Zapadnjak uspeo da dohvati sačmaricu koju je prethodno ispustio crnac. Teška cev gvoždurije spusti se mu njevito na glavu Bika sa Misurija. Time je borba bila završena.

Šejn se nasloni na poprečnu ogradu, Dahtao je. Kolena su mu klecala. Pogledao je onesvešćenog čoveka koji je kao klada ležao ispred njegovih čizama.

— Taj stvarno zasluženno nosi svoj nadimak — reče Zapadnjak glasno. — To je stvarno bik na dve noge

Međutim, Šejn nije imao mnogo vremena da se odmara i oporavlja od teških udaraca koje je dobio u borbi sa ovim neverovatno snažnim protivnikom. Ako je želeo da živ umakne sa ranča. Pretražio je Robsonove džepove i našao nekoliko čaura napunjenih sačmom. Stavio ih je u džep. Zatim je zakopčao pojas za revolvere. Ruke su mu drhtale.

Mrkov je bio osćdan. Visoki čovek baci bisage, na leđa životinje i potapša je po vratu. Rekao je nekoliko reči kako bi umirio konja. Uhvatio je uzde i poveo ga iz štale.

Dvorište ranča bilo je pusto. U glavnoj zgradi i u pomoćnim kućama nigde se ništa nije micalo. Samo je iz dimniaka glavne zgrade kuljao dim prema vedrom jutarnjem nebu. Bilo je već toplo mada sunce još uvek nije sijalo punom snagom.

Zapadnjak je držao „parkericu” na kuku. Krenuo je laganim korakom kroz dvorište.

Ispred bunara, kao da je iz zemlje iznikao pojavi se neki čovek u crnom odelu. Da, to je plavi pucaroš Džes Kalhum. Očigledno je čekao ovde Šejna. Njegovi revolveri su bili uvereni prema Zapadnjaku.

Šejn podiže cev sačmarice i nanišani. Inače, nije primetio nikog drugog. Znači, što manje svedoka! A taj hvalisavac Džes Kalhun hteo je da se pokaže pred svima kakav je on nenadmašan kalibar.

Ted Sejvidž je sa nekolicinom drugih lupeža stajao u zgradi za noćenje i radoznao buljio u ono što se dešava u dvorištu. Čovek pored njega držao je spremnu „vinčesterku” u rukama. Njegovo lice sa orlovskim nosom bilo je grubo, brada isturena.

— Pa zašto Džes ne puca, do đavola? — upita on i iskezi se. — Šejn sada ne može uopšte da ga povredi ozbiljno tom sačmaricom. Rastojanje je suviše veliko.

— Budi miran! — viknu Sejvidž.

Oči Džena Kalhuna se munjevito zatvoriše i ponovo otvoriše. Zapadnjak je polako i uporno koračao prema plavokosom revolverašu. Sada već moraš pucati, dobovalo je u ušima Kalhuna! Hajde, povlači obarače!

Međutim, Šejnov mirni pogled i hladnokrvnost kao da su olabavili prste mladom pucarošu. Jer, Džes Kalhun je ipak bio samo početnik koji još nikad u svom životu nije pucao u čoveka. Izvežbao se na konzervama i bocama. A sada se pred njim nalazi jedan đavolski brz i opasan čovek!

Bilo je očigledno da nije mogao da se odluči. Kolebao se. A za to vreme njegova povoljna prilika je otišla u nepovrat. Sada se već nalazio na dometu Šejnove sačmarice.

Džes Haikun proguta pljuvačku. Sejvidž i ostali nitkovi su zbunjeno buljili u njega. Neće valjda da se obruka, taj hvalisavac!

— Baci oružje, Šejne! — izusti on promuklim glasom.

Visoki čovek nije ništa odgovorio. Nastavio je da korača dalje prema mladiću.

— Ubiću te! — viknu Džes.

— U svakom slučaju ja ću tebe pogoditi, Džese! — odvrati Zapadnjak hladnokrvno — Čak i da se desi da me tvoja kugla stigne, ja još uvek mogu da povučem okidač. Prokockao si svoj šansu, mladiću.

Džesove ruke sa teškim „koltovima“ su drhtale. Bio je toliko uveren da će sve ići tako lako. Obaraće protivnike kao od šale. Jednog za drugim. A, eto, sada je pokleknuo pred prvim čovekom koji se našao ispred cevi njegovog oružja. Svakako da nije bio rođen da bude revolveraš.

— Bacaj gvožđe u stranu od sebe, Džese! — reče Zapadnjak.

Plavokosi mladić, koji je toliko želeo da postane slavni revolveraš, zagrcnuo se i progutao pljuvačku. Još uvek je čvrsto držao teške „koltove“ u rukama, ali je bilo jasno da neće pucati.

Zapadnjak polako pusti uzde mrkova. Razoružao je oprezno levom rukom Džesa Kalhuna i bacio njegove revolvere u bunar.

Mladić je stajao ispred Šejna otpuštenih ruku i sagnuo se. Očigledno se bojao da će biti upucan kao prerijski zec.

— Jesi li ti od onih Kalhuna sa Pajnes Lejka gde su svi muškarci revolveraši i banditi? — upita Šejn.

Džes odmahnu glavom.

— Ne — odvrati on malodušno. — Moji imaju malu farmu u blizini Laboka. Nemamo nikakvih rodbinskih veza sa Kalhunima koji žive na Pajnes Lejku, osim što nosimo isto prezime.

— Hvataj maglu, mladiću! — opomenu ga Šejn. — I to što pre. Vрати se svojim i drži se farme. Budi srećan što si prošao tako jeftino.

Mladi devetnaestogodišnjak se uspravi. Potrčao je pored Zapadnjaka i uputio se u štalu da osedla svoga konja. Šejn se vinu u sedlo i stavi pušku pored sebe.

Visoki čovek se osećao jako nelagodno. Bio je sam protiv tih divljih kojota koji vrebaju sa svih strana. Znao je jako dobro da predstavlja odličnu metu za prikrivene strelce iz šipraga, a unaokolo je bilo skoro bezbroj đavolski dobrih i sigurnih zaklona odakle bi na njega moglo da se puca bez ikakvog rizika. Svakog trenutka precizno upućeni hitac može ga poslati na onaj svet.

Međutim, visoki čovek se uspravi u sedlu. Ocenio je da ništa ne vredi ako se sagne ili pokuša da se polako šunja peške.

— Kad prođe pored nas ja ću ispaliti hitac u njegova leđa! — Viknu čovek u zgradi za noćenje i pogleda Sejvidža. — Kako li je taj nitkov uspeo samo da sredi tako snažne ljude kao što su Čini i Noel!

Sejvidž sleže ramenima.

— Spusti cev puške niže da nas taj pasji sin ne primeti! — naredi on čoveku krivog nosa. — Prićekaćeš dok odjaše onamo do drveta, a onda ga izrešetaj kao staru kantu. Ne žali olovo!

— E, ovog puta mu neće uspeti nikakav trik! — režao je krivonosi. — Taj pasji sin će biti zbrisan kao da ga je odnela pustinjska oluja u nepovrat.

U trenutku kada je Zapadnjak povukao uzde i hteo da potera konja, iza njega se začuo neki duboki, grub glas.

— Šejne! Ehej, Šejne!

Visoki čovek se okrenu u sedlu. Stari rančer Mek Kanton stajao je na verandi ispred glavne zgrade ranča, poguren, slab i jadan kao kakav stogodišnjak. Naslonio se na svoj štap i počeo da kašlje.

— Vрати se ovamo, Šejne! — viknu on.

Zapadnjak potera mrkova i uskoro je bio ispred verande. Sa njegovog srca spao je težak kamen. Jer, to što se pojavio stari rančer znači da je Šejn zasad siguran i da mu se ništa ne može dogoditi. Stari Hikori je još uvek imao toliko uticaja na ranču, da se niko ne bi usudio da pred njegovim očima upuca nekog čoveka.

Mek Kanton nije pitao Zapadnjaka da mu objasni šta se dogodilo.

— Da, možda ipak nisi odlučio da se prihvatiš zadatka i pokušaš da vratiš moga sina na ranč, Šejne? — upita Stari Hikori. — Moja ponuda ostaje, Šejne. Pedeset hiljada dolara!

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Ne, mister Kantone. Ne prihvatom vašu ponudu.

— Onda više nema šta da razgovaramo — reče rančer razočarano.

Stari Hikori je zamišljeno posmatrao kako Šejn okreće konja na drugu stranu i poterao ga brzo u galop. Oblaci prašine se podiгоše ispod kopita mrkova.

Zapadnjak je jahao prema kapiji ranča. Brzo je došao do nje, gde se nalazilo drvo levo od puta.

U zgradi za noćenje krivonosi kauboj nasloni „vinčesterku“ na svoje rame. Nanišanio je leđa visokog čoveka. Sejvidž gurnu cev njegove puške naniže.

— Zar si poludeo, Gase? — viknu on. — Nikako to ne smeš učiniti pred očima Starog Hikorija. To bi nas odvelo u davolovu kuhinju.

Obojica su opsovali gadno iza Zapadnjaka. Ali, Tod Sejvidž je imao još jednu utehu.

— Neće dospeti daleko! — režao je on. — Ja sam se lično pobrinuo da mu se uz put nešto desi.

Ubrzo je sa ranča nestao i Džes Kalhun. Krenuo je u drugom pravcu. Sasvim suprotno od onoga kuda je Šejn poterao svoga mrkova. Nije se ni usudio da pogleda u zgradu za noćenje. Jer, njegov san o tome da će postati slavan revolveraš raspao se kao mehuri sapunice na vetru.

XI

Put u Nuevo Laredo otegao se u nedogled. Sunce je peklo. Put je bio prašnjav. Zapadnjak je, valjda po stoti put, brisao bandanom znoj sa čela. Jahao je kroz divlji, zatalasan predeo obrastao žbunjem gde su crvene i žute stene štrčale prema nebu, a saguaro kaktusi su delovali kao neki spomenici minulogo doba.

Šejnove misli bile su vezane za paklenu vilu, Donu Mek Kanton. Zašto je tako žarko želela da ga otprati sa ovog sveta? I to ni za šta, i opet ni za šta!

Ali eto, on još uvek živi. Od udaraca Robsona Zapadnjak je ponekad osetio bol pri jahanju. Sigurno je da su ostali plavi tragovi na njegovoj koži, a možda je i koja kost naprsila.

Na levoj strani Zapadnjaka su bolela rebra kad god bi se nagnuo na tu stranu.

Šejn nije bio mnogo iznenađen kad je iza žbunja ugledao dvojicu jahača. Jednog od njih je sinoć već video na ranču „Brouken Erou“.

Taj visoki momak sa otrcanim šeširom, koščata lica na kome se ocrtavao ožiljak nekadašnjeg udarca sablje, pripadao je revolverašima sa ranča „Brouken Erou“. On je nemarno držao „karabin“ u rukama i neprestano se cerio.

Drugi jahač bio je neki prilično debeo mali Meksikanac. Njegova dva revolvera bila su podignuta u futrolama. Imao je ogromne brkove na licu. Na njegovoj okrugloj glavi nalazio se veliki sombrero.

Zapadnjak povuče mrkovu uzde.

Dvojica momaka stadoše pred njim. Zapadnjak nije imao

oružje u rukama, ali je njegova desnica bila jako blizu mestu gde je stajao „remington“.

Negde visoko u nebeskim visinama neki orao je kružio iznad predela.

— Mi smo te ovde čekali, da bi te ubili, amigo — reče Meksikanac i namršti se. — Šta ti misliš o tome?

— Ništa — odvrati Šejn ravnodušno.

Meksikanac čiji izbleđeli „pinto“ je nemirno podrhtavao osmehnulo se i odmahnuo rukom. Tu vrstu ubica koji svoju žrtvu najpre namuču nekakvim glupavim dosetkama u razgovoru Zapadnjak je posebno mrzeo.

— On neće umreti, Čini! — brbljao je Meksikanac. — Hej, ti, kopile! Zar ti nameravaš da živiš večno. Ko ti je dao pravo da se ovde tako komotno ponašaš? Jašeš gde ti je volja i svojim smradom zagađuješ okolinu?

Nemoj toliko da brbljaš, Antonio! — mrmljao je Čini. On je tog trenutka hteo da pritisne obarač.

Zapadnjaku je bilo jasno da je kuenuo poslednji čas. Mada je njegov položaj bio skoro bezizlazan, visoki čovek se još uvek nadao da mu, možda, može uspeti neki od njegovih trikova. Možda onaj koji je već bio zastareo, ali ne treba ga potcenjivati.

Šejn neprimetno frknu kao puma koja skače na svoj olen i povuče grubo svoga konja za uzdu, tako da je mrkov poskočio i propeo se na zadnje noge.

Činijev „karabin“ prasnu i kugla prohuja za širinu šake pored Šejnovog pojasa za oružje.

Već sledećeg trenutka u Zapadnjakovoj ruci se stvorio „remington“. Konji revolveraša su se poplašili kad su čuli glas koji je podsećao na rezanje pume pre napada na svoju žrtvu. Skočili su divlje. Meksikanac je pokušao da smiri svoga konja, stegnuvši ga čvrsto butinama i istovremno potegao oba „kolta“ iz futrola. Čini mi se prosto bio prilepio za sedlo i ponovo repetirao „karabin“.

Ali, tog trenutka je prasnuo Zapadnjakov „remington“. Dva puta jedno za drugim. Čini se trže i kliznu niz sedlo. Meksikanac se držao za ranjeno rame i psovao, cvileći od bola.

Šejnov mrkov spusti ponovo prednje kopite na zemlju. Počeo je da skače uvijajući leđa. Zapadnjakove snažne ruke su ga ipak savladale. Trajalo je to samo nekoliko sekundi.

Visoki čovek se zatim okrete prema Meksikancu i uperi u njega cev „remingtona“ koja se još uvek pušila.

— Otvaraj usta i govori ko vas je poslao da me upucate!

— Ne znam! Madre de dios to je istina. Čini je došao od mene na salaš i poveo me sa sobom. On nikad nije govorio mnogo. Postavili smo ovde zamku.

Šejn ga je posmatrao suženih očiju. Meksikanac je bio suviše preplašen da bi lagao. A taj nitkov Čini više nije mogao da govori. Bio je mrtav čovek.

— U redu — reče Šejn mirno. — Odjahaćemo natrag na ranč. Upucanog Činija ću staviti tu pored tebe na sedlo, Antonio:

Visoki čovek je sjahao. Stavio je mrtvog Činija na sedlo pored Meksikanca. „Kadabin” lupeža ostao je na zemlji.

Dva čoveka okrenuše konje i poteraše ih prema „Brouken Erou” ranču. Meksikanac je kaskao nešto malo ispred Zapadnjaka. Stenjao je i povremeno se klatio u sedlu, ali je bilo očigledno da njegova rana nije teška. Na ranču će mu se ukazati lekarska pomoć i sve će se dobro svršiti.

Šejn je imao još jedan poseban razlog da se vrati kod starog Mek Kantona. Sada će prihvatiti njegov predlog! Već je bio odlučio.

— Stvarno si već preterala. paklena vilo! — mrmljao je visoki čovek tiho sebi u bradu. — Prešla si sve moguće granice i sada nemam drugog izbora. Pašćeš kao zrela kruška. Najpre nisam hteo, ali sada ću odjahati pravo u Meksiko. I ne zvaao se ja Šejn ako ne nađem tog Luka Mek Kantona i ne dovedem ga na „Brouken Erou” ranč!

XII

Tri dana kasnije Šejn je krenuo poštanskim kolima u grad Kamargo u provinciji Čihuahua. On je pre tri dana od onog pokušaja mučkog ubistva iz zasede kod „Brouken Erou” ranča doveo Meksikanca i predao ga rančeru.

Stari Hikori će se pobrinuti o tome da Antonio i crni kolos Noel Robson budu izvedeni pred sud o čemu će se postarati šerif. Zapadnjak je razgovarao nasamo sa rančerom. Dobio je novac i drugog konja i posle kratkog zadržavanja u sedlu novog mrkova prešao granicu Meksika.

Sa ranča su ga otpratili pogledi puni mržnje. Ali, niko se nije usudio da preduzme nešto protiv njega. Jer, stari Mek Kanton još nije ležao u tamnom grobu i mogao je da učini mnogo.

Sa paklenom vilom se Šejn nije nijednom sreo prilikom njegove druge posete ranču. U Meksiku je prodao konja koga mu je dao stari Mek Kanton i koristio je posle toga poštanske kočije koje su se kretale mnogo brže. Jer, ovim kolima se moglo putovati danju i noću pošto se konjska zaprega menjala na svakih trideset milja.

Zapadnjaku je bilo poznato samo to da je Luk Mek Kanton poslednji put viđen u gradu Kamargo gde je živio kao profesionalni kockar. Suprotna strana, paklena vila i njeni nitkovi, nije znala ništa o tome. Stari Mek Kanton je umeo da ćuti.

Put je vodio pored reke Rio Sabinsa i kroz razbacane stene istočnih ogranaka planine Sijera Madre.

Kamargo se nalazio u podnožju Sijere dei Diabolo na Rio Končošu. Plodne njive okružavale su grad koji je bio izgrađen pored obe obale reke. Na brežuljcima su se nalazili vinogradi. Ovde se pravilo čuveno crno vino.

Kočija pređe preko kamenog mosta i zaustavi se na placu gde su se nalazile zgrade gradske većnice i crkve. Upravo je zvono pozivalo na misu.

Zapadnjak siđe iz kočija i proteže se. Imao je osećanje da su mu sve kosti u telu polomljene. Putovanje je bilo naporno.

Pomoćnik kočijaša dodao je Zapadnjaku stvari. Visoki čovek pozdravi njega, kočijaša i goste i zatim se uputi prema gostionici gde je nameravao da uzme sobu.

Ljudi se u čudu zгледаše.

— Pa to je neki pistolero — reče jedan putnik i prekrsti se. — Čovek iz čijih ruku vreba smrt! Svaki put kad sam ga pogledao podišla me neka neobjašnjiva hladna jeza.

— Tebi svakako ne bi učinio ništa, deda — reče mlada lepa devojka koja je sedela pored njega. — Meni se čini da je on jako zgodan momak. Smeo i snažan.

Uzdahnuła je.

— Idemo kući, Karmenčila — reče stari čovek strogo. — I, izbi sebi iz glave tog gringoa. Takva vista ljudi donosi neprilike i sukobe, oni umiru u čizmama.

U gostionici je bilo sveže zbog debelih zidova. Zapadnjak pročisti svoje grlo kamargo-vinom koje je pomešao sa jednom trećinom vode i zatim se uputi gore u svoju sobu. Preko puta Šejnove sobe nalazila se neka pulkerija koja je bila dobro posećena.

Pošto se malo odmorio visoki čovek se uputio u tu gostionicu. Stavio je u futrolu još jedan revolver i u čizmi je sada držao još i nož za bacanje.

Pulkerija je bila puna dima od pušenja i mnogo se galamilo. Šejn poruči čašu pića za šankom i za trenutak oslušnu. Kao što je i pretpostavio pulkerija je bila neka vrsta mesta gde se moglo čuti sve. I šta se ranije dešavalo u gradu i šta se sada događa.

Zapadnjak upita krčmara za Luka Mek Kantona. Opisao je Teksašanina što je bolje mogao.

Debeli krčmar je treptao očima.

— Da, znam ga — odgovori on. — Taj čovek je bio ovde pre nekoliko nedelja. Pravi don, hidalgo. Ugladen i otmen. Ali je hazarder od glave do pete. Jeste li vi njegov prijatelj, senjore?

— Znam njegovu porodicu — odgovori Šejn. — Treba da mu isporučim pozdrave. Da li možda znate gde bih mogao da ga pronađem?

— Znate li vi gde se sada nalazi vetar koji je prošlog meseca duvao ovde? — upita krčmar i sleže ramenima. Pogledao je prema jednom otvoru u zidu. — Amparo! — uzviknu on.

Neka besonoga lepa Meksikanka sa gitrom u rukama po-

javila se iza zavesa. Amparo je tamo sedela sama i povremeno svirala setne melodije. Imala je dugu tamnokestenjastu kosu i vatrene oči.

— Ovo je jedan gringo koji se interesuje za tvog ljubavnika, Amparo — predstavi krčmar Šejna. — Za plavog Tehana.

Debeli čovek se okrete na drugu stranu, jer je imao puno posla.

— Donosite mi pozdrave od Luka? — upita devojkica i u njenim očima pojavi se zračak nade.

Kad je saznala da on samo traži Luka Mek Kantona i da ne zna gde se on nalazi, ona je bila razočarana. Šejn je pozva na čašicu pica. Amparo je odgovarala hladno i preko volje.

Sedela je pored Zapadnjaka na klupi i dok je s njim razgovarala dodirivala je žice na gitari. Šejn je saznao da je ona iskreno volela Luka Mek Kantona koji se ovde predstavio kao Luk Feris. To što je ostavilo bolelo je još uvek devojkicu.

Zapadnjak joj gurnu preko stola nekoliko srebrnih novčića.

— Kaži mi ako znaš, gde ga mogu naći, devojkico? Njegov otac je teško bolestan. Neće još dugo živeti. Hoću da vratim Luka na ranč, jer njegov otac želi još jednom da ga vidi pre nego što umre.

Amparo zabaci glavu unazad. Njena kosa se zaleprša, a zlatne minduše zvečnuše. Minduše koje joj je poklonio Luk Mek Kanton. A, zatim je odjahao iz grada. Sa osmehom. „Adios, čikita, dosadno mi je u ovom gnezdu ovde. Ne zaboravi me. Vaja kon dios!” — rekao je na rastanku.

Poslednje mahanje rukom i on se više nijednom nije okrenuo da je vidi. Kasnije je našla u svojoj sobi novčanik napunjen pezosima. Mogla je da troši novac, i to je Luk Mek Kanton sigurno dobro uradio što joj je ostavio ovakav poklon na rastanku.

Ah, Amparo je u svom bolu to shvatila kao uvredu. Jer novac nije želela. A sada joj i taj snažni gringo nudi novac.

Amparo se osmehnula kiselo.

— Idi u zabavnu četvrt grada i potraži Habu — reče ona. — On sebe tamo smatra nekom vrstom kralja. Kontroliša sve i na njegovim stolovima za kartanje je Luk zaradio svoj novac. Pitaj za Habu. Ako ti bilo ko može nešto reći onda je to on. Samo mu kaži da si prijatelj El Tehana.

Zapadnjak joj se zahvali. Amparo se osmehnula neodređeno dok je on izlazio. Ponovo je prešla prstima preko svoje gitare. Krčmar je video i čuo sve. Prišao je devojkici.

— Šta si zaboga uradila? — upita on zabrinuto. — Tehano i Haba su se posvećili i Tehano je prostrela Habino levo uho. Taj Haba je ljut kao ris i on je poznat kao ubica. Možda će ubiti i ovog strance koga si mu ti poslala.

— Pa šta onda? — upita ravnodušno devojka, milujući svoju gitaru. Nijedan gringo ne valja. Oni su neverni.

Debeli krčmar stade ponovo iza tezge. Ušli su novi gosti. Imao je puno posla.

XIII

Svežina večeri bila je mnogo prijatnija posle jako toplog dana. U gradskoj četvrti za zabavu na drugoj obali reke još uvek nije bilo tako živo.

Zapadnjak upita jednog konobara u bodegi, koja je zvrjala skoro prazna, za Habu. Momak se trže kao da ga je zmija pecnula. Haba je bio poznat kao ubica, a ovaj visoki gringo nije izgledao baš bezazleno.

Pitanje je da li ovaj stranac pripada grupi prijatelja oslovlavašeg Habe ili mu je neprijatelj? Konobar se osećao jako neugodno. Čutao je. Najzad upita Zapadnjaka u koju on grupu spada.

— Ja ću to već reći njemu — reče visoki čovek brzo. — Ti samo meni kaži gde ja njega mogu da nađem?

Konobar je pokušao da se izvuče iz teške situacije.

— Sedite vi ovde i nešto popijte, senjore. Ja ću poslati nekoga da obavesti Habu o vašoj želji. Sem toga, ja sada stvarno ne znam gde se on nalazi. Samo vi malo pričekajte. Da li želite da vam pošaljem neku mladu šarmantnu senjoritu?

— Ne — odgovori Šejn.

Visoki čovek seo je na klupu i okrenuo leđa zidu. Konobar nestade nekud u zgradu. Neki dečak stavi pred Zapadnjaka krčag vina i bokalče sa vodom. Zato što je crno vino vrlo jako meštani ga piju pomešano s vodom.

Tek posle izvesnog vremena, kada su neki nestropljivi gosti počeli glasno da ga dozivaju, vratio se konobar. Šejn je ispio nekoliko gutljaja i čekao. Posmatrao je upaljene lampione koji su visili iznad stolova privezani trakama za drveće.

— Samo još trenutak, senjore — tešio ga je konobar.

Potrajalo je dosta dugo dok se nije pojavio jedan Meksikanac čije je odelo bilo ukrašeno srebrnim vrpčama. Njegovo levo oko pokrivala je crna okrugla traka, a ispod sakoa je nosio dva revolvera velikog kalibra sa ukrašenim drškama.

Zapadnjak se ne bi usudio da mu ostavi ni jedno dugme da ga čuva preko noći.

— Ja sam Emiliano Caranca — predstavi se jedrooki čovek. — Poverenik sam don Luisa Nazara. Zašto želite da se sretnete s njim?

— Ne poznajem nikakvog Luisa Nazara — viknu Šejn kome je sva ta ceremonija trajala suviše dugo. — Ja hoću kod Habe.

Jednooki Meksikanac se uspravi i udari desnom rukom po dršci desnog revolvera.

— Senjore! Sta vi sebi dozvoljavate da kažete?

Zapadnjak je već uspeo da olabavi „remington” i on se munjevito našao u njegovoj desnici. Jednooki Meksikanac preblede kao krpa. Gosti bodege prestadoše da govore. Zurili su radoznalo u dva čoveka.

— Gde mogu da nađem Habu? -- upita Šejn ponovo.

Meksikanac proguta pljuvačku. Povukao je ruku sa drške revolvera kao da je ona bila usijana.

— Čovek sa takvim imenom mi nije poznat — odgovori on. — Tim prokletim nadimkom nazvali su ga pakosni jezici, a on se u stvari zove don Luis Nazar i on je stvarno plemić. Tako kako ste ga vi sada nazvali usuduju se da kažu samo iza njegovih leđa, senjore. Samo iza njegovih leđa.

Zapadnjak se osmehnue i vrati revolver u futrolu. Ali, bio je spreman da ga ponovo izvadi odatle ako bude potrebno.

— Onda, krećemo! — reče on nestrpljivo.

stvarno nisam imao nameru da uvredim senjora Nazara. A sada pitam treći i poslednji put: Gde mogu da nađem senjor Nazara? Možda on može da mi kaže nešto što je jako važno za mene. Ako bude potrebno ja ću mu zato platiti.

Jednooki Meksikanac sede za sto pored Šejna. Objasnio mu je ukratko da Nazarovo vreme unapred isplanirano i da je on jako zauzet, ali on će se zauzeti za Šejna i pokušati da ugovori sastanak.

Zapadnjak baci nekoliko novčića na sto.

— Onda, krećemo! — reče on nestrpljivo.

Meksikanac je zamolio da pričekaju bar toliko da on ispije koji gutljaj. Šejn se složio.

Zapadnjak se neprimetno nasmeši. Da je to neki nadimak, tako je visoki čovek i pretpostavljao. Značilo je to nešto kao svinjski pasulj i nije baš govorilo o lepom karakteru onoga ko ga je nosio. Naprotiv, zvučalo je jako pogrdno.

Carancine titule don Nazar i sve ono što je pokušao da ulepša nisu mu značile mnogo. U ovoj zemlji ponekad čak i prosjaci i neradnici oslovljavaju se sa „don”.

Taj davolski Haba je sigurno neka značajna ličnost lokalnog podzemlja. Vlasnik kockarnice, podvodač ili nešto slično. Zapadnjaka je interesovalo kakve veze je taj mračni tip imao sa Lukom Mek Kantonom, naslednikom „Brouken Erou” ranča.

Na lepu Amparo Šejn više nije mislio.

Jednooki Meksikanac vodio je, sada Šejna kroz neku zamršenu malu ulicu prema polumračnoj bodegi. Ovde su takođe sedeli muškarci, a upadljivo našminkane senjorite napolju ispred krme.

Čuli su se prodorni zvuci gitare Kastanjete su zveckale. Neka igračka se uvijala na tvrdom podu za igranje. Njena suknja se talasala.

I ovde su goreli lampioni i fenjeri na ulje.

Caranca je zamolio Sejna da malo pričeka. Ušao je u kuću da obavesti Haba.

Zapadnjak je čekao u prolazu između stolova. Desno pored kantine iza prozora prvog sprata zgrade, gde je gorela crvena svetlost, rastao je jedan ogroman orah. Iza njega nalazila se živa ograda. Ispred nje stajale su kočije sa krovom.

Nekoliko senjorita sjajnih očiju uputiše Zapadnjaku pogleda pune vatre. Ali on se nije obazirao na to. Posle tako duge vožnje kočijama bio je umoran.

XIV

U zadnjoj sobi sedela su šestorica muškaraca i kartali se. Radilo se o velikim sumama i Haba ljutito odmahnu rukom kada je njegov pomoćnik Caranca hteo da razgovara s njim. Skoro deset hiljada pezosa u novčićima i u novčanicama ležalo je na stolu.

Haba je drmao kutiju sa kockama. U sobi je vladala grobna tišina i jedni zvuci su dolazili spolja. Haba je dosad stalno gubio. Ovo bacanje je trebalo da odluči da li će dobiti pot ili će njegov protivnik uzeti novac. Ostali su bili već odustali i samo posmatrali igru.

Haba zadrža kutiju s kockama pored svog uha, pljunu preko levog ramena i još jednom odlučno protrese kutiju. Sve ovo je trebalo da mu donese sreću. Jer, Haba je bio sujeveren.

Kocke padoše na sto. Kotrljale su se izvesno vreme i stale. Pogledi igrača uperiše se na gornje brojeve.

— Trinaest! — kriknu Habin protivnik. — A ja sam imao dvadeset i jedan.

Pokupio je novac i Haba ljutito opsova. Ustao je kao oparen sa stola i otišao sa Carancom u čošak sobe.

— Šta je sada? — upita on ljutito. — Imaš li neke teškoće?

— Tu je neki gringo koji želi odmah da razgovara s tobom — objasni mu njegov pomoćnik. — Kaže da mu je jako hitno. Zove se Šejn, priča da je prijatelj Luka Ferisa i zahteva da razgovara sa Habom.

Caranca je brzo preneo sve što mu je bilo poznato. Lice njegovog gazde se razvuklo od besa. Prošlo je šest nedelja otako se Haba u ovoj istoj kantini posvadao sa Lukom Mek Kantonom oko velikog dobitka.

Mek Kanton je pucao i okrznuo levo Habino uho, jednog od njegovih prijatelja je ubio, a drugog ranio pre nego što je nestao iz grada. Haba je mrzeo Mek Kantona kao kugu. A sada se pojavljuje neki gringo, prijatelj Mek Kantona, i pri tom upotrebljava njegov nadimak „Haba”. Pa, to je skoro neverovatno!

— Tog momka ću naučiti pameti — rekao je Haba ljutito. Uzeo je svoj pojas sa revolverima i opasao ga. — Enilijano, Jorge, Kavez! Dođite!

Cetvorica momaka izađoše napred. Zapadnjak ih je primetio kako izlaze kroz vrata kantine. Vođa je svakako bio jedan dežmekast Meksikanac mračna lica sa crvenom maramom oko glave.

Haba je nosio tu maramu otkako je izgubio levo uho da bi sakrio ružne ožiljke. Caranca i ostala dvojica pođoše na dve razne strane. Kavez, čije je lice bilo u ožiljcima, držao je „vinčesterku” ispod levog lakta. Motkasti Jorg naslonio je levu ruku na dršku revolvera, a desnom je gladio svoje brkove.

Međutim, to je bila samo varka. Jer se Jorgov nož za bacanje nalazio iza njegovog potiljka. To je, u stvari, bilo njegovo najopasnije oružje. Umeo je da baci nož neverovatnom brzinom i pogađao je kao od šale. To je bila sigurna smrt koine se opasno sečivo zarije u telo.

Haba prestački pljunu ispred Zapadnjakovih čizama.

— Ko si ti i šta želiš od mene? — viknu on besno.

Gosti kantine i devojke koje su ovde nudile svoje usluge razbežaše se glavom bez obzira. Kao pilići ispred kopca. Plesaćica zadiže suknju i nestade. Muzika je umukla za tren oka. Nasilje i krv kao da su lebdeli u vazduhu kao kakva preteća oluja.

Zapadnjak je bio miran. Njegovo oštro oko odmeravalo je protivnike.

— Zovem se Šejn. Ovamo sam došao zato što tražim jednog čoveka. Ime mu je Luk Feris.

— Da li si ti njegov prijatelj ili neprijatelj?

— Pre bi se moglo reći da sam njegov prijatelj — odvrati Zapadnjak koji je primetio da je ovde nešto davoljski opasno krenulo krivim putem. Ali, nije hteo da odustane.

Haba je prekuvao od besa.

— Kako si me nazvao kad si pitao za mene, pasji sine? — viknu Haba besan kao ris. — Kakav si to nadimak stavio uz moje ime, kopile jedino?

— Haba — odgovori Zapadnjak mirno.

Haba je pocrveneo kao rak.

— Daću ja tebi Habu po njušci! — viknu nitkov. — Dobićeš ono što si zaslužio, kućkin sine!

U njegovoj ruci se neverovatno brzo stvorio „kolt”. Ali je Šejn bio još brži. Visoki čovek kretao se kao senka, a „remingtoni” u njegovim rukama bljuvali su vatru na sve strane.

Haba posrnu. Bio je pogođen. Čavezova puška uputi kuglu nekud u nebeske visine i on pade kao klada na zemlju. Jorgov nož sevnu kao neka srebrna munja i prohuja za dlaku pored visokog čoveka koji je u međuvremenu uspeo da obori jedan sto i sagne se iza njega.

Pucnji zapraštaše kroz noć. Jorg se sagnuo iza rasevetale

bungvileje levo od vrata i uputi kuglu iz svog „kolta“ prema Zapadnjaku. Šejn je uspeo da ga lako rani. Jednim skokom Caranca je uspeo da se dohvati kantine. Oboč njegovog šešira i cev revolvera nestadoše iza okvira vrata. Zapadnjak je morao da se povuče. Kugle su davoiski opasno zviždale oko njegovih ušiju, a isto nije bio tako jak da bi zadržao sve olovne kugle.

Ipak, to je bar nekakav zaklon Zapadnjaku. Haba se izgleda oporavio. Zateturio se napred, naslonivši ruku na svoju ranu. „Kolt“ u njegovoj ruci ponovo izbijuje olovo.

Haba se i dalje teturio i sada je preprečio put kuršumima Jorga i Carance. Međutim, dvojica lupeža nastaviše da pucaju pored njega.

Zapadnjak munjevito ustade iznad stola sa „remingtonom“ u levoj ruci. Povukao je obarač i Haba pade. Sada je bilo sigurno da je zauvek ispustio svoju zločinačku dušu.

Šejn se oprezno uhvati rukama za ivicu stola. Skočio je i počeo da trči u cik-cak liniji prema debelom orahu iza koga se nadao da će naći zaklon.

Caranca i Jorg krenuše oprezno napred. Na drugoj strani ulice prasn timerak Strelac je morao pucati sa prvog sprata kuće koja se nalazila na suprotnoj strani.

— Ubijte gringoa! — doviknu Caranca predornim glasom. Potrčao je napred i legao iza oborenog stola. — Pet hiljada pezosa za njegovu glavu!

Pet hiljada pezosa! To je bila čitava gomila novca. Mnogi bi je se tako rado dokapali. Gosti kantine i devojke za zabavu sakrili su se u kući. U krivudavoj, tesnoj ulici bilo je još mnogo takvih zgrada u kojima se muvao razni ološ.

Njima ljudski život ne znači ništa.

Dim baruta lebdeo je iznad upaljenih fenjera i lampiona. Jedna olovna kugla zabi se u stablo drveta iznad Šejnove glave. Komadi kore oraha zviždali su pored njegovih ušiju. Visoki čovek steže zube. Jedan hitac je bio okrznuo njegovu levu butinu. Rana je krvarila i bolelo ga je.

Zapadnjak je i dalje pucao. Nastade pravi pakao. Kada je Šejn hteo da ponovo napuni svoje „remington“ njegovi prsti skoro da su otkazali poslušnost. Bili su iskrivljeni i slepljeni od krvi.

Odjednom je začuo neki neobičan šum. Dva čoveka šunjala su se iza kuće. Šejn je pričvrstio doboše i uperic revolver u pravcu odakle je dolazio šum. „Remington“ grmn. Dvojica nitkova se povukoše. Jorg je neprestano pucao i pri tom se usudio da se podigne iznad zaklona, i to dosta visoko.

Šejn ga pogodi. Jorg kriknu i pade kao klada. Iza Zapadnjaka se nalazio zid. To je bila njegova sreća. Čuo je uzvike sa svih strana. Znači, ološ se okuplja da osveti svog vođu Habu i domogne se obećane nagrade.

Zapadnjaka obli hladan znoj. Obrisao je lice rukavom košulje i udahnuo duboko vazduh.

Morao je nešto da smisli, inače je izgubljen. Ubiće ga u zadnjem dvorištu te prijave kantine.

Carancin pištolj je neprestano grmio. Meksikanac je sada ležao na trbuhu iza prevrnutog stola. Iznad njega visio je upaljeni fenjer. Zapadnjak je nanišanio i priusnuo obarač. Fenjer se raspade u paramparčad. Vrelo ulje poprska Carancu. Neke kapi su ga dobro ispekile i on zauria kao prerijski vuk. Skočio je uvis.

Zapadnjak je pucao i Carancin revolver ispade iz njegove ruke. Sada je i Sejn izašao iz svog zaklona. Sagnuo se i munjevito potrčao prema jednookom čoveku. Odjeknu nekoliko pucanja. Bar najmanje desetak ljudi se bilo okupilo da srede Šejna.

On je brzo sustigao Carancu, oborio ga na zemlju i počeo da se valja s njim između stolova i klupa. Pri ovom smelom poduhvatu visoki čovek je izgubio svoj levi revolver. Rana ga je žestoko bolela.

Dozivanja se razlegoše na sve strane. Ljudi su dotrčali sa puškama i revolverima spremnim za paljbu. Neki su nosili isukane noževe. Šejnu je uspjelo da izvuče svoj desni revolver i da cev uperi u Carancinu glavu.

Bio je došao trenutak da se vidi da li će se isplatiti ulog koji je Zapadnjak stavio u ovu opasnu igru. Jednom snažnim zamahom povukao je Carancu uvis dok je i sam ustajao. Naslonio je leđa na zid. Meksikanci sa puškama, revolverima i noževima okružili su njega i Carancu.

Razgovarali su između sebe. Drugi Meksikanci su dolazili. Devojke iz bodege su radoznalo virile kroz prozore.

Sejn je čvrsto držao uvrnutu Carancinu ruku na leđima jednookog čoveka.

— Ako misliš da ostaneš živ i zdrav, onda naredi ovim tvojim drugarima da se udalje, Caranca! — viknu Zapadnjak. — Jer, inače ću ja tebe povesti sa sobom u pakao. Čak i da me pogodi kugla još uvek imam toliko snage da povučem obarač. Caranca je zadržtao. Rane su ga bolele.

Zapadnjak se desetio još nečega.

— Ako misliš da preuzmeš Habine poslove, onda se postaraj da ja umaknem oдавде, momče — reče on tiho na uho jednookmo čoveku. Moraš odabrati. Ili ćeš biti gazda ili leš!

To je izgleda odlučilo. Caranca se povratio od prvog iznenađenja. Njegov mozak je radio. Sada je bio na Šejnovoj strani. Doduše, nije bio Šejnov prijatelj, ali želeo je da ostane u životu i da nasledi Habu. Šapnuo je Zapadnjaku na uho.

— Odvedi me do policijske stanice!

Glasno je viknuo.

— Sklanjajte oružje, vi rogonje! Naređujem vam to! Nagrada za glavu više ne važi. Naprotiv, ko makar jednu ruku podigne na mene i stranca, taj će dobiti jednu uncu vrućeg olova ili šest colova hladnog sečiva između rebara! Mel Oro, Hasinto, Pepe, čuli ste moje naređenje! Pozovite Huana, on treba da se postara o tome da sve bude u redu!

— Prokleta kukavico! — ciknu jedna od devojaka za zabavu.

Jedan Carancin čovek je ošamari grubo. Šejn se sa Carancem povukao unazad prema zidu. On je još uvek pretio jednookom čoveku „remingtonom“ dok je Meksikanac naređivao da se upregne konj u kočije.

Ljudi su pipali Habu koji je ležao ispred kantine. Pio je mrtav čovek.

Ubrzo posle toga Šejn i Caranca poterali su konja. Jednooki je držao uzde. Zapadnjak je sedeo pored njega ispod kožnog krova. Caranca ga je upola štitio svojim telom.

Šejn je u međuvremenu bio pronašao svoj izgubljeni „remington“ i sada je i u desnoj i u levoj ruci držao revolver. Ispred kantine ostala su da leže dvojica mrtvih i dva ranjena čoveka.

XV

— Amparo vas je uvukla u ovaj gadan sos senjore Šejne — reče šef policije Kamarga. — Ona mrzi sve što se zove gringo, zato što je Luk Feris ostavio. A, mrzi i Habu koji je upropastio njenu stariju sestru. Želite li da Amparo pozovemo na odgovornost, senjore?

Šejn odmahnu rukom. Sedeo je prekoputa šefa policije u policijskoj stanici grada Kamarga koja se nalazila u blizini place. Lekar je već bio povezao Šejnovu ranu na butini.

Caranca je posle saslušanja otpušten. U četvrti za zabavu je posle pucnjave nastao opšti pretres i nekoliko onih koji su bili najglasniji i neke usijane glave našle su se iza rešetaka.

Luj. Nazar, bolje poznat pod nadimkom Haba i još jedan čovek ležali su u mrtvačnici. Time je u Kamargu zaveden red. Niko nije isпустиo nijednu suzu za Habom. Nije bilo nimalo sumnje u to da je Haba počeo borbu i da je Zapadnjak morao da se brani. Niko ga nije optužio da je izazvao pucnjavu.

Šef policije je već bio obavešten o tome zašto je visoki čovek došao ovamo u Kamargo i šta ga je dovelo do tog opasnog nitkova Haba. Zato je i naredio da mu dovedu Šejna u njegovu kancelariju.

Dve lampe na gas osvetljavale su prostoriju. Šef policije bio je čovek četrdesetih godina.

Iza pisaćeg stola visila je slika u ulju predsednika Meksika. Bilo je već oko ponoći. Sat na ormaru je ponavljao ubornu svoju jednoličnu melodiju. U Kamargu je posle one strašne pucnjave ponovo zavladao mir.

— Znači, taj plavi teksaški desperado je naslednik nekog bogatog rančera? — upita šef policije. — Zadržao se ovde u

Kamargu oko četvrtinu godine. Često je nekud jahao. Dobio sam od svojih pretpostavljenih naređenje da pratimo njegovo kretanje, jer se sumnja da sarađuje sa pobunjenicima onamo u Durangu.

To je bilo nešto sasvim novo za Zapadnjaka. Čutao je. Šef policije mu je ispričao još neke pojedinosti o Luku Mek Kantonu. Pred Zapadnjakovim očima pojavila se slika razmaženog i snažnog avanturiste koji je u svako doba bio spreman da svoj život stavi na kocku.

— Čini mi se da je Luk Feris u nečemu bio duboko povređen — reče šefi policije. — Iza njegovog smeha kao da se krila neka gorčina. Možda je taj ranč, koji je on trebalo da nasledi, značio sve u njegovom životu! Ovako, izgubio je sve.

Zapadnjak se uplaši kad je šef policije ovo uzgred kazao.

— Zar Luka Ferisa više nema među živima? — upita on, upotrebljavajući pri tom lažno ime naslednika ranča.

— Pa, može se reći da je njegova sudbina ista kao da je i mrtav — odgovori šef policije mračno. — Luk Feris je izgleda odavde odjahao Duragno-pobunjenicima. Pre osam dana odigrala se velika bitka na Rio Nazasu na obroncima Sijere del Oso. Revolucionari su do nogu potučeni. Pao je njihov vođa, general Hoze Moskito. Izdajom su ga namamili zajedno sa njegovim ljudima u zamku u kotlinu Pastos Noktea. Luk Feris je među onim pobunjenicima koji nisu hteli da se predaju. Kada je pokušao da se probije i uhvati maglu jašući, njegovog konja su upucali. Luk Feris je pao tako nezgodno da je ostao onesvešćen da leži na zemlji. Sada čući sa ostalim pobunjenicima u vojnom zatvoru u Vila Maderi. Podignuta je optužnica zbog pobune, napada oružjem i tako dalje. Luk Feris će završiti pred pušanim cevima pored zida smrti, senjore Šejne. Takva mu je sudbina. Vratite se natrag u Sjedinjene Države, jer stvarno ništa ne možete izmeniti.

— Postoji li mogućnost da se otkupi Lukova glava? — upita Zapadnjak. -- Njegov otac je jako bogat!

— Možete pokušati — odgovori policajac. — Ali sam siguran da nećete imati uspeha. Sadašnji guverner Duranga je vrlo nezgodan čovek. To vam kažem otvoreno. On i ta njegova slika se sigurno neće dugo održati. Ali, još imaju moć u svojim rukama i brane je svim mogućim sredstvima. Ja sam siguran da guverner i njegova desna ruka general Gomez, nikad ni po koju cenu neće osloboditi jednog tako opasnog buntovnika kakav je Luk Feris. A osim toga, general Gomez do dna duše mrzi Amerikance, a posebno Teksašane.

Policajac je govorio tako slobodno o režimu u Durangu, jer je Kamargo pripadao provinciji Čiauhua.

XVI

Posle dva dana putovanja poštanskim kočijama Zapadnjak je stigao u mesto koje se zove Vila Madero. Grad smešten u brdima koji je bio udaljen od glavnog grada provincije Duranga oko trideset kilometara. Ovde se nalazio jedan vrlo jak garnizon vojske i ruralesa. Pošto je guverner retko kome verovao naredio je da jedna snažna jedinica njegove garde okupira citadelu u Vila Maderi u kojoj su čučali zarobljeni pobunjenici.

Guvernerova telesna garda bila je poznata kao krvava ruka postojećeg režima i to u celoj provinciji. A u Durangu je vrilo i ključalo. General Hoze Moskito je ranije bio konzervativac, omiljen kod vojske i naroda Mora da je imao veoma jake razloge koji su ga naterali na pobunu.

U ovom brdskom gradiću i celoj okolini kao mravi su vrveli vojnici, ruralesi i telesna garda guvernera.

Guverner više nije verovao ni vojsci niti ruralesima i zato ih je smestio ovde malo dalje od glavnog grada. Njegovi gardisti nosili su sivomaslinaste uniforme, drukčije oznake činova i crvene kokarde na kapama. Sudeње pobunjenicima održano je bez prisustva javnosti u tvrđavi.

— Ne, pa svi konji su nam oduzeti — reče vlasnik krčme u kojoj je Zapadnjak stanovao. — Ja vam stvarno tu ništa ne mogu pomoći, senjore.

Šejn je ipak uspeo novcem i lepom reči da nagovori vlasnika krčme da mu ustupi svog konja i Zapadnjak je odjahao gore do citadele. Zaustavljali su ga nekoliko puta pre nego što je dospao do kapije ogromne tvrđave. Ovde ga više nisu pustili dalje bez obzira koliko je on bio nametljiv. Stražari su uperili puške u njega.

Poslali su nekog da dovede adutanta komandanta tvrđave. Zapadnjak je mirno pušio. Ubrzo se pojavio neki mladi kapitan.

Zapadnjak je sjahao i rekao istinu u oči mladom kapetanu.

Kapetan se češao po glavi. Nije ga nimalo uzбудilo to što je čuo od Zapadnjaka. Ipak, nije želeo da načini grešku i odložio je odluku. Neka odluče njegovi pretpostavljeni!

Pozvao je dosta ljubazno Šejna da krene za njim u unutrašnje dvorište. Tu je Zapadnjak ponovo morao da sačeka pod nadzorom više stražara u senci zgrade.

Najzad se ponovo pojavio kapetan sa dva stražara.

— Skinite vaš pojas sa revolverima, senjore! — naredi on. — General Gomez je rekao da će imati tolike vremena da s vama razgovara u pauzi. Hajdete za mnom!

Šejn skide pojas sa revolverima i pruži ga gardisti pored sebe. Njegov konj je ostao u dvorištu. Kapetan odvede Zapadnjaka u jednu sobu na prvom spratu sa raskošnim masivnim

nameštajem. U stolici sa visokim naslonom iza ogromnog pisaćeg stola sedeo je general Gomez. Njegov adutant stajao je ukočeno desno od njega. Kapetan je raportirao.

Dvojica stražara ostali su napolju. General najpre odmeri visokog čoveka i mahnu rukom kapetanu da se udalji. Za njim se ubrzo zatvoriše vrata.

General Gomez je na sebi imao blistavu belu uniformu sa zlatnim epoletama. Čak i dok je sedeo sablja je visila sa strane pored njega. Bio je ćelav, ali zato je imao dugačke brkove. Njegove oči su sevlucale kao oštrica sečiva.

— Čujem da ste došli ovamo da otkupite glavu tog pasjeg sina Ferisa, senjore Šejne! Koliko?

— Kako to mislite, generale? — upita Zapadnjak zbunjeno.

Gomez je dobovao prstima po stolu. Izmenio je pogled sa svojim adutantom.

— Koliko nudite za njegov život? — procedi general. — Kazali ste kapetanu da je taj nitkov naslednik velikog ranča. Dakle, koliko?

Zapadnjaku je bilo jasno da on to misli ozbiljno.

— Koliko vi tražite, generale?

— Ostaje da se pročita još samo presuda. Ali, ja je već znam. Smrt streljanjem za svih četrnaest optuženih. To su i zaslužili. Prestup Luka Ferisa je posebno težak. Kao stranac mutio je vodu u našoj mirnoj zemlji. Optužba je jasna. Ugrožavanje mira između dve zemlje, buntovništvo, špijunaža, razbojništvo, ubistvo i pljačke. Pola miliona američkih dolara — nastavi general posle izvesne pauze. — Moraju se uplatiti na konto Međunarodne banke u Parizu. Čim stigne izveštaj Luk Feris će biti oslobođen. Imate pet dana vremena. Petog dana on će biti streljan sa ostalim pobunjenicima.

Zapadnjak je pokušao da smanji sumnu i da produži rok. Ali, general je bio uporan. Predložio je Šejnu da telegrafski pita Lukovu porodicu da li se slažu.

— Uradiću sve što se može, generale — reče Zapadnjak kome drugo ništa i nije bilo preostalo. — Ali, pre tog bih želeo da razgovaram sa Lukom Ferisom i da se uverim da je on živ i zdrav.

— Nema tu nikakvih prepreka, mister Šejne. Ja sada idem da pročitam presudu, a vi pričekajte.

General Gomez je uzeo papir sa presudom i ustao. Šejn je krenuo napolje.

Tog trenutka dole u dvorištu začuo se zvuk gvozdenih točkova. Odjekivao je topov konjskih kopita. Zapadnjak pogleda kroz prozor. Kroz dvorište se kretala gizdava kočija od tamne ebonovine koju su pratili do zuba naoružani vojnici.

— Njegova ekselencija guverner je upravo stigao — reče general i namršti se. — To znači da se stanje u glavnom gradu jako zaoštrilo. Ali, to ništa ne menja u našem dogovoru, mister Šejne. Pola miliona i vi ćete voditi vašeg rančera kud god hoćete. A, možete ga odavde odneti i kao mrtvog čoveka.

General se osmehnu pakosno. Aduťant odvede Zapadnjaka u pisarnicu da tamo pod stražom saćeka još jedan sat.

XVII

U podzemnim skloništima bilo je hladno i memljivo. Aduťant i dvojica stražara vodili su Šejna da se sastane sa Lukom Mek Kantom. Jedna teška gvozdena ograda zatvarala je pri-laz ćelijama. Neki narednik džinovskog rasta sa svežnjem kljućeva u ruci otvorio im je vrata.

Upaljene baklje i uljane svetiljke omogućavale su im kretanje u ovom mračnom podzemnom svetu. Osim ćetrnaest zarobljenika iz bitke kod Rio Nazasa ovde se nalazilo još preko sto pedeset drugih zatvorenika meću kojima je bilo dosta uglednih lićnosti glavnog grada, guvernerovih politićkih protivnika.

U malom predseblju Zapadnjak je ćekao da se pojavi Luk Mek Kanton. Napolju se zaću zveket lanaca. Dvojica gardista vukli su za ruke nekog visokog, snažnog ćoveka tamnoplave kose sa zavojem na glavi koji je mestimićno bio probijen mrljama krvi. Uveli su ga u sobu za razgovore. Luk Mek Kanton je imao teške okove na rukama i nogama. Od njih je jedva mogao da se kreće.

Prema uputstvu aduťanta Šejna su dobro pretresli. Uzeli su mu i nož za bacanje iz ćizme. Ali, i pored toga Zapadnjaku nisu dozvolili da nasamo razgovara sa zatvorenikom, već su aduťant i kaplar ostali u prostoriji.

Zapadnjak je prvi put ugledao sina starog Mek Kantona. Bez obzira na teške okove kretao se dostojanstveno i elegantno. Plava kosa, crni brkovi i jamice na obrazu. Kako je Zapadnjak ćuo, ovaj vitki ćovek mišićavog tela bio je izvanredan strelac i jahać, drski kockar i ljubimac žena.

Šejn reće svoje ime. Predstavio se kao ćovek koga je Mek Kanton poslao ovamo. Objasnio je Luku da je general Gomez spreman da njega oslobodi za sumu od pola miliona.

Luk Mek Kanton se grohotom nasmejao.

— Meni je od svega najćudnije to što je stari još uvek u životu — reće on. — Bio sam uveren da ga je paklena vila već odavno otrovala. Taj novac on neće dati, a i da hoće, ja ne ćelim da on otkupi moju glavu. Stari Hikori više nije moj otac. Naši su se putevi razišli i ne ćelim više ništa da ćujem za njega niti za ranć „Brouken Erou”.

— Ti nisi u položaju da postavljaš uslove — reče Zapadnjak. — Ja hoću da vidim da li nekako mogu da te izbavim odavde. Nadam se da mi to nećeš otežati.

Luk Mek Kanton je umeo da proceni ljude. Bilo mu je jasno da pred sobom ima jednu neobičnu snažnu ličnost. Njegov pogled kliznu prema adutantu i kapijeru.

— Daj mi jednu cigaru — zatraži on od Šejna.

Zapadnjak zavi dve cigarete pruži mu jednu. Dok mu je pomagao da je zapali Luk se nagnuo prema njemu.

— Armando Čavez, Kol Pereira, Durango — šapnu Luk.

Šejn se povuče nazad. Ispričao je Luku da Stari Hikori neće još dugo živeti. Luk samo sleže ramenima.

— Samog sebe je uvalio u tu nevolju — viknu Luk. — Ja ne prihvatam nikakvu pomoć od njega.

— Vi samo pokažite da ste uplatili tu sumu, senjore Šejne — umekša se adutant. — A, kako ćete njega odvesti na ranč to je veća stvar.

Zapadnjak je još pitao za zdravlje Luka Mek Kantona, a zatim su snažnog mladog čoveka odveli stražari.

Adutant je otpratio Šejna. Visokom čoveku su vratili revolvere i nož i doveli su njegovog konja. Sa propusnicom generala Gomeza lako je izašao iz citadele.

Pogledao je još jednom tu strašnu tvrđavu. Više nije ni pomislio na to da otkupi glavu Luka Mek Kantona. Stari Hikori ne bi uspeo da pošalje za tako kratko vreme traženi novac. Ostaje mu da pokuša da na neki drugi način izbavi tog momka iz ove memljive grobnice. Kako? Zasad mu ništa pametno nije palo na pamet.

XVIII

Armando Čavez je bio vrlo pouzdan čovek sa dobrim vezama. Šejn ga je posetio posle posete tvrđavi Vila Madero. Skovali su zajedno plan.

Četiri dana kasnije, uveče uoči pogubljenja zatvorenika, jedan visoki sveštenik je jahao gore prema citadeli.

— Hoću da ispovedam pobunjenike — objasni on straža, rima koji su ga zaustavili. — Njihova tela po pravdi su vaša, ali njihove duše pripadaju bogu.

— Naravno, oče! — reče komandir straže i isceri se.

Doveo je visokog sveštenika do glavne zgrade citadele i zamolio ga da tu prička.

Sveštenik priveza svoju mazgu za ogradu. Ubrzo se pojavi adutant generala Gomeca. Vrteo je glavom i odmeravao sveštenika.

— Da li se mi možda odnekud znamo, oče?

— Ti nisi od onog božjeg stada koje se kod mene ispoveda, sinko. Bar ja te re znam.

Brkati adutant nasloni ruku na dršku revolvera. Mahnuo je stražarima da priđu bliže. Dvojica vojnika repetirahu puške.

Nebo je bilo vedro. Mesečina je prosula na sve strane. Bilo je sparno i kao da je pretila oluja. Ali, ljude u Durangu i u celoj provinciji pritiskivalo je nešto drugo.

— Skinite šešir i stanite ispod svetiljke, velečasni! — naredi adutant strogo. — I, ne želim nikakav trik, inače će to biti vaša poslednja propoved!

Sveštenik je imao sedu kosu i kao sneg bele brkove. Njegovo lice je bilo naborano. U rukama je držao bibliju.

— U redu je oče — reče adutant pošto je pažljivo pogledao sveštenika. — Podite za mnom! Oprostite, ali za trenutak mi se učinilo da vas odnekud poznajem. Danas se čak ni sveštenicima ne može verovati.

Citadela je bila obasjana mesečinom. Guverner Duranga nije napuštao tvrđavu od svog dolaska. Broj uhapšenih je stalno rastao.

Adutant je napisao propusnicu i predao sveštenika nekom mladom poručniku koji ga je odveo do ćelije. Otvoriše se teška gvozdena vrata. Ovde je mirisalo na znoj i krv.

— Šta je zaboga? — upita narednik. — Zar nešto nije u redu, pope? Gde se seku drva ima i otpadaka, zar ne? Izgleda da se sprema neka velika zavera protiv gubernadora. Njegova ekaselencija lično prisustvuje svakom saslušanju.

Negde se začuo krik.

— Njegova ekaselencija nije nimalo nežan — nastavi narednik. — Nego, vi ste došli da ispovedate te kućkine sinove koji će sutra biti streljani. Odobrenje imate. Koga prvog da vam dovedem?

Sveštenik uze listu i pogleda spisak imena

— Evo, tu ćete u ovoj ćeliji. Imate stolicu. Dakle, koga najpre, oče?

— Prvo Pepea Moskita, generalovog sina, a zatim onog Amerikanca Luka Ferisa

Sveštenik se jedva provukao kroz uzani prolaz.

— Kakav je to gubernador koji se ovim služi! — kstio se sveštenik.

— Brinite se vi o ispovestima — trknu narednik. — Zasadada ostajemo na tome da nisam čuo šta ste rekli! Jasno!

— Jasno. Dovedite sada prvog optuženog. Već je deset sati, a njih je četrnaest!

— Trinaest, oče! Jedan nije izdržao.

Sveštenik zatvori vrata. Loveli su Pepeo Moskita. Kada su se vrata za njim zatvorila i gardisti ga odveli, sveštenik ustade.

Uskoro je ušao Luk Feris. Sav okovan i iznuren. Odmah je legao na kamenu klupu.

— Ne želim da se ispovedam, oče — reče on. — Došao sam ovamo samo zato što me je nagovorio Pepe Moskito da vas svakako potražim.

— Ima li nečeg na ovom svetu što muči tvoju savest, sine moj? — upita sveštenik. — Da li izlaziš bez ikakvog greha pred tvog stvoritelja?

— Na šta to mislite, oče?

— Tvoja porodica, mladiću, da li si u miru s ocem?

— Šta to sada treba da znači? — viknu Luk. — Kada je moj stari pritisnuo obarač na sačmarici i olovo zviznulo iznad moje glave onda nije pitao sveštenika. Ako nemate da me pitate nešto drugo, onda idem. Ne treba mi vaša uteha. Došao sam samo zato ovamo što mi je Pepe rekao da svakako moram da razgovaram sa vama.

— I dobro je što si došao — reče sveštenik izmenjenim glasom. — Nisi me poznao Mek Kantone? Našao sam Čaveza. Sve je već spremno i bićete oslobođeni. Citadela će biti osvojena, a guverner i njegov režim biće zbrisani kao da ih je oluja odnela.

— Ti si, Šejne! Je li to stvarno moguće?

— Jeste. Ja sam. Ofarbao sam kosu, stavio lažne brkove, premazao lice čajem od orahovog lista da dobijem bore. To je sve. Evo, poveo sam i neke svoje prijatelje da nam pomognu.

Zapadnjak otvori bibliju. Bila je izdubljena. Unutra su se nalazila dva mala „kolta“ kalibra 38, jedan nož za bacanje i tri punjenja dinamita.

— Šta nam to vredi? — upita Luk Mek Kanton. — Čak i da uspemo da oslobodimo sve zatvorenike i sredimo stražare ovde u podzemlju, nemamo nikakvih izgleda da se spasemo, jer napolju ima gardista kao mrava i nećemo uspeti.

— Sve je sređeno — odgovori Zapadnjak tiho. — Guverner je toliko omrznut da ga više niko ne podržava osim generala Gomeza i nekih drugih nitkova, koji su počinili zločine tako da i ne mogu drukčije da se ponašaju. Saznao sam da je smenjivanje guvernera već potpisano u Meksiko Siti, ali on pokušava terorom da se održi na vlasti. Osim toga, visoki oficiri armije i rurales sporazumeli su se sa pobunjenicima. Armando Covez i drugi imaju svoje ljude u citadeli. Neće proći ni pet minuta, a odjeknuće snažna eksplozija ovde u tvrđavi.

— Znači, vojnici i rurales su na našoj strani?

— Većina njih. Tvrđava će pasti još danas.

Zapadnjak je dao jedan „kolt“ Luku Mek Kantonu i kutiju municije koju je držao ispod skuta svoje sveštenečke odeće. Dao je Mek Kantonu još i jednu šipku dinamita i nekoliko palidrvaca.

— Prihvataš li ovo, Mek Kantone? — upita on i podiže obrve.

— Kako da ne — odvrati mladi čovek. — Kad je u pitanju guverner i njegova banda onda bih čak iz mrtvih ustao. Mnogo si rizikovao, Šejne. Nisam stvarno to od tebe očekivao. Šta da

ti kažem? Pravi si drugar i sve što radiš, to izlazi iz jednog velikog srca. Ako ne poginem, jašemo zajedno u Teksas i posetiću svog oca. Ako ti padneš, jahaću sam. Ti si stvarno divan čovek.

Pružio je ruku i Zapadnjak ju je prihvatio.

— Ne verujem da ću se pomiriti sa svojim ocem — reče Luk Mek Kanton i nemišti se.

Tog trenutka neko je naglo otvorio vrata.

— Tako sam i mislio — reče ađutant zadovoljno. — Gringo Šejne, to ste vi, zar ne?

Tri čoveka sa revolverima u rukama i jedan sa puškom!

— Upucajte odmah ovu dvojicu kućinih sinova! — naredi ađutant oštro.

Ni Šejn niti Luk nisu imali oružje u rukama.

XIX

Eksplוזija je bila zaglušujuća. Tvrđava se tresla kao da je neka ogromna ruka izvadila iz mesta gde je stvorena i bacila je.

Dim i prašina obaviše ogromnu građevinu. Gomila kamena srušila se niz obronak. Vojnici i ruralesi su se uplašili. Uхватила ih je panika. Ali, oficiri su ipak uspeali da uspostave red.

Ispred uzane čelije gde su se nalazili Šejn i Luk Mek Kanton eksplozija je srušila na zemlju ađutanta, narednika i dvojicu stražara. Šejn i Luk Mek Kanton su se sudarili ali su pri tom uspeali da dohvate svoje oružje.

Odjeknuše pucnji. Ađutant i narednik opališe metke, ali nisu pogodili. Ađutant je posle toga bio već mrtav, čovek narednik je teško ranjen, a stražari su bili lako ranjeni. Ostale gardiste je Zapadnjak upucao. On i Luk su zgrabili oružje Mek-sikanaca.

Nastala je paklena pucnjava. Guverner Duranga je bežao kao da mu je sam đavo za petama. Šejn je u opštoj gužvi izgubio svoju veštačku bradu.

Zapadnjak napuni pištolje. Dobacio je svežanj ključeva Luku Mek Kantonu koji je prilikom pucnjave bio i ranjen. Šejn mu uze iz ruke drugo dinamično punjenje i potrča prema masivnoj ogradi. Baš tog trenutka su gardisti pokušavali da probiju ogradu. Šejn je ugledao i generala Gomeza koji je cičao i izdavao naređenja.

Zapadnjak zapali stisnuto barutno punjenje i baci ga. U jednom udubljenju u zidu sačekao je dok eksplozija nije odjeknula. Posle toga je opalio iz revolvera još nekoliko puta i nijedan gardist se više nije usudio da pođe kroz uski hodnik.

Sudbina surovog guvernera je sada bila zapečaćena. Taj nitkov je drhtao za svoj goli život.

Zveckali su lanci. Zatvorenici su bili oslobođeni teških okova.

XX

Dve nedelje kasnije dvojica visokih snažnih jahača na besnim konjima približavali su se ranču „Brouken Erou“. To su bili Šejn i Luk Mek Kanton. Mladom Luku je bilo potrebno da se izvesno vreme oporavi od povreda koje je zadobio u borbi sa gardistima generala Gomeza u citadeli.

Put preko Meksika trajao je dosta dugo. U međuvremenu je u Duangu izabran novi guverner. To je bio niko drugi nego brat palog generala Hoze Moskita, stric mladog Pepea i prijatelj Luka Mek Kantona.

Šejn nije želeo mnogo da učestvuje u veselju koje je nastalo posle pobede. Jedna senjorita vatrenih očiju, lepa kao san, pravila mu je društvo. Ponudili su mu order, ali je visoki čovek odbio.

Luk Mek Kanton je postao sve zamišljeniji što su se više približavali ranču.

— Šta ti je, momče? — upita Zapadnjak. — Da se nisi pokajao što si krenuo ovamo?

— Ne. Nisam! Ali, razmišljam šta nam paklena vila sprema kao dobrodšlicu.

— Videćemo — odmahnu Zapadnjak rukom i nasmeja se.

On je telegrafski javio da njih dvojica stižu. Zapadnjak je bio siguran da paklena vila i Fil Koj imaju svoje ljude na granici koji će im odmah javiti da su krenuli prema ranču. Osim toga, stari Mek Kanton je trebalo da se pripremi za susret sa svojim sinom.

Zapadnjak je pažljivo osmatrao okolinu. Još uvek nije zaboravio pucanj iz zasade kojim je Stari Hikori izbačen iz sedla kod Feiken Hilsa. Ali, nije primetio ništa.

A, zatim se pred njima ukazala zgrada ranča u podnožju mese. Izgledala je u večernjem rumenilu kao obojena crvenom krvlju.

Dvojica jahača ugledaše kočiju ispred glavne zgrade.

— Adelante, amigo! — doviknu Šejn Luku Mek Kantonu.

Luk podiže obrve. Namestio je svoj šešir na glavi i zatim su njih dvojica prošli kroz veliku kapiju.

Ispred kuće je stajao neki čovek u crnom odelu. Dona Mek Kanton se baš tog trenutka oprašala od njega.

— Sto mu gromova, pa to je doktor Melvill! — uzviknu Luk. — Da se možda nešto nije desilo mom ocu?

Ona je brzo nestala u kući, a doktor je seo u kočije.

Tog trenutka dvojica jahača začuli su neki tihi doziv iza ograde pored puta. Zaustavili su konje.

— Halo, Lorne Ghaberde! — ciknu Luk radosno kad je ugledao starog kauboj sa puškom u rukama. — Pa ti si još živ, stari, druže moj. Kaži mi šta se ovde dešava na ranču? Hoćeš li?

— Kako da ne, Luk — odgovori stari kauboj koji je radio na ranču još pre nego što se Luk rodio. — Bilo je krajnje vreme da se vratiš, dečko. Osim tvoga oca u kući se nalaze još samo paklena vila, zastupnik ranča Fil Koj, Tod Balard, Noel Robson i još jedan revolveraš koga je Dona Mek Kanton nedavno dovela. Radi se o čuvenom sinu pakla Džeksonu.

Zapadnjak je o tom nitkovu već čuo dosta, ali ništa lepo.

— Eto, tako je — reče stari kauboj ogorčeno. — Ja sam oko sebe okupio nekoliko mladih kauboja i ako zatreba pomoći ćemo vama dvojici.

— Kako je stari... moj otac? — upita Luk.

— Bolje da pitaš doktora — odvrati starac. Njegov pogled nije odavao nešto dobro.

— Budite spremni — reče Luk Mek Kanton. — Kad unutra u kući sve sredimo onda će ti nitkovi sa revolverima nestati zauvek sa ovog ranča. Neću više da vidim nijednog od tih pučaroša koje je dovela ovamo paklena vila.

— Tako će biti, gazda! — odvrati kauboj veselo.

— Hvala ti na vernosti i što si mi sve rekao, Lorne — kazao je Luk. — Takođe i ostalima zahvali koji su na mojoj strani, stari druže.

Starac ponovo nestade iza ograde. Dvojica jahača zaustaviše konje ispred kočije.

— Kako je mom ocu, doktore Melvile? — upita Luk. — Molim vas da mi kažete istinu!

— Na umoru je — odgovori doktor. — Da ste sutra stigli zatekli biste ga kao mrtvog čoveka. A, sada moram da idem. Čekaju me drugi pacijenti.

Dvojica jahača prošli su pored kočije. Sjahali su ispred glavne zgrade ranča. Vezali su konje i ušli u kuću.

Doktor Melvil obrisa znoj sa čela.

— Sada će se otvoriti sam pakao — mrmljao je on sebi u bradu. — Dvojica snažnih momaka protiv četvorice proklete opasnih protivnika. Taj Džekson je nadaleko čuven. On puca sa oba svoja revolvera i ubija kao munja. Bez milosti. Hvala ti bože što se nisam našao tamo unutra.

XXI

— Do đavola, prokleti pasji sine! — ciknu Dona. — Pa ti si zaista uspeo, Šejne! Znači da je krv gušća od vode.

Dona Mek Kanton, Fil Koj i Tod Balard stajali su u dnev-

noj sobi ispred kamina. Crvenokosa Dona imala je na sebi plavu haljinu sa dubokim dekolteom ukrašenom rubinima.

Bila je dobro odabrala svoju garderobu. Zapadnjak je bio ubeden da se u njenoj tašni nalazi pištolj i da još negde drži neko oružje. Ali, najopasnije oružje bila je ipak njena lepota.

Visoki Fil Koj stajao je pored Dene sa desne strane. Njegova ruka stajala je blizu drške revolvera. Krupni Tod Balard stajao je levo od paklene vile. Njegove ruke bile su naslonjene na drške revolvera i po njegovom licu se moglo zaključiti da jedva čeka trenutak kada će potegnuti opasne pucaljke i pritisnuti obarača.

Dvojica snažnih momaka Šejn i Luk Mek Kanton stajali su dosta blizu ispred paklene vile i njenih revolveraša. Zapadnjak se osvrnu da vidi gde su crni bombardier Noel Robson i đavolski opasan pucaroš Džekson.

Desno od kamina nalazile su se stepenice koje su vodile na sprat. Zapadnjak je odatle očekivao opasnost.

Lukov glas bio je oštar kao britka sablje.

— Dona, spakuj svoje stvari i gubi se sa ranča! Povedi sa sobom Fila Koja i ostale nitkove! Ostavljam ti pola sata vremena! Je li jasno?

Paklena vila se podrugljivo osmehnula. Koj se isceri. Tod Balard dunu ljutito kroz nos.

— A, sada hoću da vidim svog oca — reče Luk i koraknu napred.

Dona podiže ruku.

— Stoj, i ne mrdaj! Stari može umreti i bez tebe. Već odavno čekam taj trenutak.

— Kako to govoriš o njemu! — viknu Luk Mek Kanton. Bio je ljut kao ris. — Pa, ti si se udala za tog čoveka!

— Da, zbog njegovog novca — viknu paklena vila. — Ja hoću ranč „Brouken Frou” sa svim što mu pripada! I dobiću ga. Zašto nisi ostao tamo u Meksiku Luk, ti budalo jedna! Svakako bi ti bilo bolje. Ovako, moraš večeras umreti, i to pred očima svoga oca. Džeksone! Noele!

Džekson i Noel pojavili su se na stepenicama. Pakleni momak Džekson bio je mršav čovek oštarih crta lica sa tankim bledim usnama. Na sebi je imao crnu odeću, ali nije bio tako uobražen kao mlađi Džes Kalhun. Ispod crnog odela virile su drške revolvera.

Džeksonove hladne oči odmerile su sa podcenjivanjem Šejna i Luka Mek Kantona. Sišao je nekoliko stepenica niže.

Noel je u rukama držao sačmaricu sa dvostrukom cevi. Na njegovom licu bilo je još tragova koji su ostali posle borbe sa Zapadnjakom. Nije zaboravio poraz koji je doživeo u sukobu sa visokim Amerikancem.

— Eto, namamili smo vas u zamku! — viknu paklena vila. — Mi ćemo vas jednostavno zbrisati, kao da vas nikad na ovom svetu nije ni bilo. Naravno biće ogovaranja, ali mi ćemo

sasvim jednostavno reći da ste vi izazvali đavola i počeli borbu. Vas dvojica. Hteli ste da me najurite sa ovog ranča, mene ucveljenu uoovicu starog Hikorija Mek Kantonai!

Lepa žena se pakosno smejala. U njenim očima sevale su iskre mržnje dok je gledala Sejna.

— Trebalo je da prihvatiš moju ponudu, Šejne! — siktala je ona. — Džekson je brži od tebe. Videću te kako padaš i umireš. Za mene će to biti osveta, zato što si me smrtno uvredio!

— Nisam baš siguran da je taj tvoj izabranik brži od mene — isceri se Zapadnjak. — A da ti kažem još nešto. Imao sam priliku da spavam često sa lakim ženama, ali ne sa tako bednim droljama kao što si ti, Dona. I, ti ćeš na kraju ovu igru izgubiti, Dona!

— Ti... — viknu paklena vila. — Ti...

Tada se dogodilo nešto neobično. Na spratu gore otvoriše se jedna vrata. Začući su se koraci. Pojavio se onaj na koga u ovom trenutku niko nije računao. Stari Hikori Mek Kanton.

Kao da je vaskrsnuo iz mrtvih. Naslonio se svom težinom na štap. Samo su se pantalone nalazile na njemu, a gornji deo tela je bio sasvim otkriven. Ostao je gore na udubljenju u stepenicama i svi pogledi se okrenuše prema njemu.

— Sada ćemo se obračunati! — grimnu Stari Hikori piskavim glasom. — Došao je čas kada ćemo videti ko je ko i šta je šta?

XXII

Dona Mek Kanton se prva pribrala.

— Šta ste se zbunili i buljite tu kao tele u šarena vrata! — viknu ona besno. — Hajde, likvidirajte Šejna i ovog mladog nitkova! Stari će ionako umreti vrlo brzo. Pucajte!

Svakog momenta su mogli odjeknuti pucnji i prema onome što se spremalo mnogi će ovde zagristi travu. Jer, strelci su bili đavolski opasni.

— Ti si, znači, taj pakleni strelac Džekson, najbrži revolveraš Teksasa — obrati se Stari Hikori revolverašu obučenom u crno odelo. — Takve momke kao što si ti ja sam ranije obarao malim prstom. A sada te ja preuzimam. Potegni!

Noel Robson je gledao rančera kao da se odjednom pojavio neki dub. Nije video nikakvo oružje kojim bi taj stari čovek mogao da povredi nekog.

Stari Hikori Mek Kanton ustade i uspravi se. Pozvao je na dvoboj Džeksona koji je u San Antoniju sam sredio trojicu braće Perkins.

Džekson za trenutak nije znao šta da radi. A, zatim je potegao levi „kolt”. Međutim, tog trenutka odjeknu pucanj.

Na kraju širokog štapa Starog Hikorija odjeknu pucanj. Smrtonosna kugla iz štapa pogodila je Džeksona. Čak ni paklena vila nije znala za to da stari lisac nešto tako može učiniti. Uobraženi Džekson je odmah tu na mestu bio mrtav čovek.

Kao oborena klada nadmeni desperado je pao niz stepenice kao da ga je grom pogodio.

I pre nego što se njegovo telo smirilo, bitka je bila odlučena.

Šejn poteže pištolj i Fil Koj je bio upucan. Luk Mek Kanton je izmenjavao opasne kugle sa Todom Balardom. Upravnik na imanju je loše prošao. Pao je kao klada u stranu i kriknuo.

Paklena vila kriknu i pade na zemlju. Pogodio je slučajno Balard dok je padao na zemlju.

Stari Hikori je tamo gore na balkonu izvukao svoj revolver iz džepa.

Noel Robson je gledao u rančera kao u neko sedmo svetsko čudo. Pritisnuo je obarač sačmarice i stari čovek se zatetura kroz hodnik.

Crni gorostas se okrenuo brzo, ali u tom trenutku se oglašao Zapadnjakov „remington“.

Robson se survao niz stepenice. A, zatim je popustila ograda na stepenicama pod težinom bivšeg boksera.

Time je sve bilo završeno. Posle zaglušujuće buke koju su prouzrekovali pucnji, zavladała je tišina.

Dim baruta je lebdeo u vazduhu.

Muk Mek Kanton, koji je bio lako ranjen, uzdahnuo je.

— Oče! — uzviknu on i krenu uz stepenice.

Zapadnjak se osvrnuo da vidi gde se nalazi paklena vila.

Prelepa žena, Dona Mek Kanton, bila je na izdisaju. Njeni očni kapci su treptali.

— Šejne... — dahala je ona. — Za pedeset hiljada dolara... Dala sam ti sve... što jedna može...

— Nije dovoljno mi sto hiljada, Dona — odvrati visoki čovek i osmeknu se narašteno. — Da si mi ponudila i dvesta hiljada, ne bih prihvatio, Dona. Ali, jako si me uvredila kad si poslala trojicu ubica da mi slome vrat. To je bilo ono što me je naljutilo i navelo me da promenim svoje mišljenje. A, to je bilo ono što je tebi slomilo vrat, Dona. Zao mi je, jer stvarno si lepa žena i ja zaista ne mogu da odvojim oko od tebe, ali...

— Šejne... dragi moj...

To su bile poslednje reči paklene vile.

Zapadnjak joj polako zatvori očne kapke.

Napolju na ranču odjeknulo je nekoliko pucnjeva. Zapadnjak se popeo uz stepenice.

Luk Mek Kanton je klečao pored svoga oca i plakao.

— Oče moj, što se nisam ranije vratio! — mrmlijaó je mlađi Luk Mek Kanton.

Šejn stavi ruku na njegovo rame.

— Možda je sve tako trebalo da se dogodi — reče visoki

čovek. — Da li sada noćeš da preuzmeš imanje, Luk Mek Kantone?

Sin starog Mek Kantona je za trenutak razmišljao. A, zatim je potvrdno klimnuo glavom.

— Da! — reče on odlučno.

Dole u dnevnoj sobi kao da su se začuli koraci.

— Hej, Šejne — začuo se glas Lorna Gabarda — Luk! Pa gde ste, sto mu gromova? Jeli sve u redu kod vas? Mi smo u međuvremenu pokupili sve te opasne revolveraše. Šta sada da radimo?

Luk Mek Kanton se uspravi.

— Naredite im da se smesta gube sa ranča! Ako ikoga od njih još jednom moje oko ugleda ovde ponovo na ranču biće upucan. Kažite im to.

— A, ko je tako naredio? — upita Gabard i nasmeja se od sveg srca.

— Novi rančer „Brouken Eroua“, ko bi drugi?

K R A J

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 65

DŽEK SLEJD

NEUKI REVOLVERAŠI

Mlada Šeron je dugo posmatrala Šejna. On je rekao
sve što je imao da kaže.

— Sada mi je jasno zašto ne želiš da zauvek
ostaneš pored mene — reče ona sa setom u očima.

Ali, zatim se njeno lice odjednom razvedri.

— Ipak, ako se predomisliš, Šejne, onda znaš
gde ćeš me naći... ako me se ikad u životu setiš.

— Jedino to mogu da ti obećam, Šeron.

Da te stvarno nikada neću zaboraviti. Ali, ko zna?

Nekad čoveka nanese put kuda i nije pošao,
već je možda samo pozeleo da njime krene.

izlazi 16. oktobra 1984.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.